

愛

XUE
YANPING

*21 gramm
szerelem*

Libri

Borítószóveg

Azt mondják, az emberi lélek súlya 21 gramm. Ha ez így van, akkor a 21 gramm szerelem jelentése minden bizonnyal az, hogy az ember lelke teljes súlyával szeret. E megközelítésből kiindulva a 21 gramm szerelem kiutat keres a halálfélelemből, annak a lehetőségét kutatja, hogy a test összhangba kerüljön az örökkévalósággal, s megszabaduljon a fájdalomtól és a haláltól való félelemtől.

Xue Yanping 1957 júliusában született Pekingben. A kulturális forradalom felmérhetetlen tragédiákat okozó tízéves időszak után az elsők között jutott egyetemre irodalom szakon. Később egy nagy kiadó vezető szerkesztője volt, majd az írás lett az élete. Témái az emberi sors, a városi élet, a szexualitás, szerelem, a lélek világa. Hét regénye, egy novelláskötete és egy esszégyűjteménye jelent meg. A Lazúrkő című regényéért a rangos Lao She-díjban részesült.

XUE
YANPING
*21 gramm
szerelem*

XUE
YANPING
*21 gramm
szerelem*

Libri Kiadó
Budapest

A fordítás alapjául szolgáló kiadás:

春风文艺出版社

辽宁省沈阳市

2004

《21克爱情》

Fordította Nagy Mariann

A fordítást lektorálta Kalmár Éva

Copyright © Xue Yanping, 2014

Hungarian translation © 2014 Nagy Mariann

Magyar kiadás © 2014 Libri Könyvkiadó, Budapest

A Libri Könyvkiadó az LS Kiadói Csoport tagja

Borítóterv © Somogyi Péter

Második kiadás

ISBN 978-963-310-527-6

Felelős kiadó a Libri Kiadó ügyvezetője

Felelős szerkesztő Greskovits Endre

A szöveget gondozta Lovas Anna

Műszaki szerkesztő Pais Andrea

Nyomdai előkészítés Farkas Milán

Az elektronikus verziót készítette az eKönyv Magyarország Kft.

www.ekonyv.hu

*Nincs mit tenni, ha a szerelem egyszer létrejött,
nem válhat már semmivé. Mivel nem tudom elviselni elmúlásának fájdalmát, nem akarom,
hogy elillanjon.*

ELŐSZÓ

Az élet mélyen gyökerező érzelmei

Egy véletlennek köszönhetően jöttem Budapestre, s rögtön az első pillantás után úgy döntöttem, hogy itt akarok élni ebben a békés és gyönyörű városban.

Ezért aztán, mint a hosszú repüléstől kimerült kismadár, megpihentem itt, és életem, mely maga is éppoly nyugodt, mint ez a város, egyébe olvadt Budapest szépségével.

Lassanként kezdtem ráérezni erre a káprázatos városra. Észrevettem, hogy változások végtelen sorát őrizi lényeg legmélyén, szépséges háta mögött pedig súlyos történelem bujkál. Szülővárosomat, Pekinget juttatta az eszembe, mely épp ilyen változékony és épp ilyen súlyos történelemmel bír...

Egyesek úgy tartják, akárhová megy az ember, a szülőhazáját sosem feledheti. Én azonban úgy gondolom, igazán azokat az érzelmi kapcsolatokat hiányoljuk, melyek ahhoz a földdarabhoz kötnek bennünket, például a még mindig ott élő rokonainkat, barátainkat.

Legyen bármennyire különböző a történelmük, egyformán nyomát hagyta rajtuk a végtelen idő. Ebben találtam meg tehát az egyezést Budapest és Peking között: e két város egyaránt súlyos történelemmel bír, mindketten megszenvedtek az idő végeláthatatlan folyamában.

Valahányszor átsétálok egy hídon, a békésen hömpölygő Dunát figyelem. E város lakóinak hány aggodalmát és bánatát moshatta már el ez a nyughatatlan folyó – a budapestiek, akiket eddig láttam, mindig nyugodtak voltak. Bezzeg az én szülővárosomnak, Pekingnek nincsen folyója, száraz város az, lakói jobb híján csak hagyják, hogy beszivárogon, majd leülepedjen a lelkesültség és az energia. Azt képzelem, hogy egy napon a város felrobban majd, s helyén egy új serken.

Remélem, hogy a Duna vize elmossa az én aggodalmaimat is, és a dicső elődök nyomába eredhetek.

A *21 gramm szerelem* talán nem a legjobb regényem, szívemnek mégis a legkedvesebb, olyan elfogultan szeretem, mint anya a gyermekét. Gyakran veszem le a könyvespolcra, megsimogatom, elolvasok belőle néhány bekezdést, összeszorul a szívem a főszereplő fizikai elmúlásától, de örömmel tölt el lelkének örökkévalósága. Szeretném hát ezt a könyvet ajándékként átnyújtani Budapestnek, ennek a gyönyörű városnak, és az itt élő jószágos embereknek.

Szeretem a Dunát, és még annál is jobban az itteni, ragyogó felhők tarkította eget. Azt kérem az Égtől, hogy segítsen nekem, hadd építhessek érzelmekből hidat, mely összekötne engem és az itt élőket. Ha látsz engem, ahogy magam elé révedek egy csendes kávézóban ülve, ha megpillantasz, ahogy egy parkban barangolok, ha észreveszel Szentendre egyik utcáján, ahogy megrészegülten sétálgatok, drága Barátom, kérlek, mosolyogj rám!

Xue Yanping

21 GRAMM SZERELEM

Én és Liang Yu: a kapcsolatunknak már annyi. Ennek okát három pontban összegeztem: 1. elvált nő vagyok; 2. hét évvel idősebb vagyok Liang Yunél; 3. megkoptattak már az évek. Ez az utolsó pont valójában inkább a Liang Yutól való elszakadás után vált érvényessé. Végig, amíg – elsősorban aktívan működő hormonjaimnak köszönhetően – még tartott a kapcsolat Liang Yuvel, minden alkalommal, amikor a tükörben nézegettem magam, meghatottan sóhajtottam fel, hogy bizony „tart még a ragyogás”. A negyvenedik évéhez közeledő nő már csak az önámításra támaszkodhat: ha önmagát be tudja csapni, akkor bárkit.

Liang Yu csak mosolygott rám. Mosolyában félreérthetetlenül ott sejtett az a kelletlenség, amit az ember akkor érez, amikor valami megszűnik fontossá lenni neki.

A mosoly eltűnt, és Liang Yu beszélni kezdett. Hanglejtése nem volt olyan élesen csengő, mint általában, mélynek és tompának hatott, tapinthatónak, a gyászindulót juttatta eszembe. Nem véletlen, hiszen éppen a szerelméért mondott gyászbeszédet. Először is, mondta, már a kapcsolatunk kezdete előtt tudta, hogy elváltam, ha tehát ez zavarta volna, nem kezd velem. Másodszor, hogy egy nő ennyi éves vagy annyi éves, az számára teljesen mindegy, ezt a kapcsolatunk egész ideje alatt számos alkalommal hangsúlyozta.

Mióta eljöttem a lapkiadótól, egy barátnőm kulturális vállalatánál segítek, és minthogy ez a feladatkör elég sok szabadidőt hagy, szinte egyfolytában a Liang Yu és köztem történeken gondolkodom. Bár tulajdonképpen egy nő számára még a leghektikusabb munka mellett is elsőbbséget élvez a szerelem – ezt az Ég rendelte így, ugyan ki tudna rajta változtatni.

Inkább szabadságot kértem azzal az ürüggyel, hogy egy rokon érkezett hozzánk látogatóba. Barátnőm felnevetett, tudta, hogy hazudok, de nem akart leleplezni. A nevetés el is tűnt azonnal, és helyébe gondoskodó arckifejezés lépett: használjam ki a családdal töltött időt, a cégnél pedig majd természetesen helyettesíteni fog valaki.

Délután négy órakor telefonáltam Liang Yunek, hogy elhívjam vacsorázni. A telefont egy fiatal lány vette fel, mondtam, hogy Liang Yut keresem, ő pedig nem is válaszolt, csak átadta neki a kagylót. Ekkor éreztem át igazán, hogy Liang Yunek mindenem feleslegessé vált, a testem például, a gondolataim, a hívásom, még a létezésem is... Liang Yu azt mondta, ehetünk együtt, nagy nyomatékkal az „ehetünk” szón. Hanglejtéséből, gondoltam, már azt hallja ki, ahogyan egy összetört szívű nő szánnivalón kuncsorog egy kis alamizsnáért, mert viselkedése egy jótékonykodó ifjúéra kezdett hasonlítani.

Megbeszéltük, hogy nyolc órakor találkozunk a Szépművészeti Múzeum közelében lévő Vörös Oroszlán nevű nyugati étteremben. Még csak öt óra múlt, amikor kinyitottam a szekrényt, hogy kiválasszam, melyik ruhámat vegyem fel, és hozzáálltam a készülődéshez. Tisztában voltam vele, hogy amit csinálok, nem sokban különbözik Napóleon Waterloójától, hiszen nem más ez, mint egy nő utolsó csatája a reménytelen szerelemmel szemben. De tudtam azt is, hogy vállalnom kell ezt a szerepet, ellenkező esetben elveszíteném a méltóságomat. Nem akartam még meghalni, és aki nem hal meg, annak meg kell őriznie a méltóságát, legyen az akár valódi, akár hamis.

Az igazat megvallva a Vörös Oroszlán étterem tulajdonképpen kocsma. A külső helyiségben

három-négy, kör alakú kisasztal, az asztaloknál pedig a közeli Wangfujing hotelben lakó néhány külföldi gyűlt össze. A szikrázó lámpafénynél egészen úgy néztek ki, mint akik csak úgy ragyognak az egészségtől. Ha már itt tartunk, csak a jó mód és a kultúra képes ilyen egészségessé tenni valakit. Én pedig, mint egy szürke kiséger, úgy osontam el a tündöklő külföldiek mellett, be egyenesen a belső helyiségbe.

A ruhatáramból végül is egy szürke, kötött pulóvert és egy halvány színű, koptatott farmert választottam. Épp mielőtt kiléptem a kapun, láttam, hogy az udvaron álldogáló nagybátyám szánakozó pillantást vet rám. Miközben felvettem még a félhosszú, sötétszürke gyapjúkabátom, odaszóltam neki, hogy este nem otthon vacsorázom, ne várjanak. Amikor kinyitottam a kaput, hallottam, hogy nagybátyám halkán valami olyasmit mond: „bizonyos dolgokat nem kell túl komolyan venni” – csak hogy a rend kedvéért válaszoljon valamit.

Egy olyan asztalt kerestem, ami a helyiség legbelső sarkához van közel, és egy alacsony termetű felszolgáló máris odajött, hogy meggyűjtsa nekem a gyertyát, és megkérdezze, mit iszom. Felnéztem, és megláttam a felém tartó Liang Yut, mögötte pedig egy csinos, fiatal lányt, és a szívem azonnal összeszorult. Liang Yu kinyújtotta a kezét, és bemutatott minket: ő Xiaoqi. Majd hozzám fordult, és a lányra mutatott: Xiaoqi, ő Ling.

Ling bólintott felém, lehuppant arra a székre, amin előtte én ültem, és Liang Yuhöz fordult kényeskedve:

– Éhes vagyok, rendeljünk gyorsan!

A pincér hozott három étlapot, először Ling rendelt, majd kopogó léptekkel elszaladt a mosdóba. Amikor én és Liang Yu kettesben maradtunk, kényelmetlenül éreztem magam, csak úgy véletlenszerűen ráböktem valamire az étlapon, és mondtam a pincérnek, hogy el is viheti. Liang Yu viszont olyan hosszasan tanulmányozta, mintha csak könyvet olvasna, ujjával követte a sorokat, összehasonlította a különböző ételeket. Tudtam, hogy mindezzel csak a köztünk lévő zavart hangulatból igyekszik kivonni magát.

Ling visszajött. Vizes kezét rázogatta, és közben folyamatosan panaszkodott: „Pfüj, de mocskos, nagyon mocskos, még egy óvszer is volt.”

Legelőször az én ételtem hozták ki: német marhasült tojással, krumplival és idényzöldségekkel. Annyit mondtam nekik, hogy nézzék el nekem, de én máris hozzálátok, és egyből felemeltem a kést meg a villát. Evés közben láttam, hogy Liang Yu és Ling éhes pillantásokat vet a tányéromra, amit egy kis kárörömmel nyugtáztam.

Liang Yu és Ling ételét egyszerre hozták ki, mintha csak így beszéltek volna meg. Mivel ekkorra én már meg is ettem az ételtem felét, ha lassítok, úgy tűnt volna, mintha hozzájuk akarnék igazodni, s odalenne a büszkeségem, így inkább gyorsítottam, csak úgy faltam a sültet. Amikor az utolsó falatot a számba vettem, kábán meredtem üres tányéromra. Liang Yu felnézett a tányérből, és azt mondta, ha nem volt elég, rendelhetek még.

Amikor már kettejük tányérja is kiürült, unottan szívogattuk a fogainkat mindannyian. Liang Yu volt a leghangosabb, nemcsak szívogatta a fogait, de még az ujjával is piszkálgatta a közékük ragadt húscsapatokat. Ling fogvájóval piszkálgatta a fogait, a legkisebb erőfeszítést sem tette, hogy eltakarja irigylésre méltóan szabályos fogsorát. A gyertya pislákoló fénye megvilágította Ling makulátlan arcát, melyen egyetlen apró ránc sem volt. Nem bírtam megállni, hogy megkérdezzem:

– Hány éves vagy?

– Huszonöt.

Hangom érzelemmentes volt. Ling, miután válaszolt, fagyos pillantást vetett rám. Úgy éreztem, a megvető tekintet a koromnak szól, hiszen tizenöt évvel voltam idősebb a velem

szemben ülő nőnél, épp annyival, hogy az anyja lehetnék! Mint a vízbe ejtett cukor, úgy süllyedtem tehetetlenül lefelé.

Bármi, amit mondanék, fölösleges. Búcsút kellett intenem a szerelmemnek, mást nem tehettem.

Így hát felálltam, Liang Yu és Ling fölé magasodva néztem elvesztett szerelmem.

– Én most elbúcsúzom, jó mulatást!

Liang Yu gyorsan fizetett, és azt mondta, menjünk át egy diszkóba, és táncoljunk egy kicsit. Ez aztán főleg nem nekem való szórakozás. Ling ráérezett, hogy mi járhat a fejemben, kedvesen átkarolta a vállam, és azt mondta, igazán fiatalnak nézek ki.

Másnap szombat volt, és én fel sem keltem az ágyból. Csörgött a telefon, a lányom, Beibei hívott, aki a volt férjemmel lakik a Yayuncun negyedben. A volt férjem már újra megnősült, egy nálam hat évvel fiatalabb, Wen Qiang nevű szépség lépett a helyembe. Beibei meg akart látogatni, én pedig mondtam, hogy csak jöjjön. Letettem a telefont, és az altestemben valami furcsát éreztem. Felkeltem, és láttam, hogy megjött a menstruációm. Kihúztam a ruhásszekrény fiókját, kivettem egy csomag Sophie márkájú betétet, egyet beragasztottam egy tiszta bugyiba, a piszkosat pedig, miután levettem, hanyagul odadobtam a székre.

Visszafeküdtem az összezilált ágyba, és végigsimítottam teljesen lapos mellemen, ami akaratlanul is felébresztette bennem a vágyat. Néhány évvel korábban menstruáció idején mindig megnőtt és megkeményedett a mellem, és noha ez némi fájdalommal járt, olyan gömbölyűvé duzzadt, hogy örömtől repesve nézegettem a tükörben telt keblem. Egy szűrővizsgálat alkalmával aztán egy éles szemű orvos jól rám ijesztett:

– Elrákosodhat!

Ezután fél évig szedtem eszeveszetten egy gyógyszert, amitől „telt” keblem végül egészen lelapult.

Kinéztem az ablakon: nem tudtam volna megmondani, milyen színű is az ég, s itt-ott forgószerű kavarta fel a port, ami az ablaknak csapódva kopogott. A pekingiek vérmérsékletét egyértelműen az időjárás tette tönkre.

Fél tízkor valaki kopogott, azt hittem Beibei lesz az, de amikor válaszoltam, kiderült, hogy a nagybátyám. Kérdeztem, hogy történt-e valami, mire azt felelte, csak szólni akart, hogy elmegy, de mert ma hozzák a szentet, meg akarta tudakolni, én vajon otthon leszek-e. Mondtam, hogy igen, és később még Beibei is jön majd hozzám.

Felkeltem az ágyból, és felvettem egy pamutnadrágot meg egy pólót, kinyitottam az ajtót, és átmentem a konyhába, hogy megreggelizzem. Épp a konyhaajtót nyitottam, amikor hallottam, hogy Beibei az udvarból kiabál. Gyorsan visszamentem, s Beibei pont akkor nyomta le a szobaajtóm kilincsét, háta mögött pedig ott állt egy magas fiú.

– Itt vagyok – mondtam.

Beibei megfordult, és amint meglátott, elnevette magát. Kérdeztem, hogy min nevet, mire ő:

– Anya, ha így öltözöl, melyik férfinak fogsz tetszeni?

Azzal visszafordult, közelebb húzta a magas fiút, és bemutatta: Li Yangnak hívták, épp mint azt a színészt, aki a Donald kacsa szinkronhangja.

Beibei leült a kanapéra, és a hátizsákjából előhalászott ötszáz yuant, majd átadta:

– Apa küldi a születésnapodra, azt mondta, vegyél magadnak, amit szeretnél.

Épp csak letettem a pénzt az asztalra, mikor Beibei hirtelen felugrott, a nyakamba csimpaszkodott, és ezt mondta:

– Anya, menjünk el abba az Esőerdő nevű nyugati étterembe, úgy szeretem a borsos steaket,

amit ott csinálnak.

Amikor Beibei a nyakamba ugrott, megcsapott fiatal lányokra jellemző édeskés illata, és anélkül hogy egyáltalán végiggondoltam volna a dolgot, igent mondtam. Li Yang is velünk jöhet? Hát ez még kérdés?

Eszembe jutott, hogy még nem jött a szenes, de épp ekkor hazaért a fiatalabb néném, és azt mondta, menjünk csak nyugodtan, majd ő megvárja.

Nem gondoltam, hogy az Esőerdő étterem ennyire népszerű, teltház volt, amikor odaértünk. Húsz percet kellett várnunk, mire bemehettünk, s épp időben léptünk be ahhoz, hogy halljuk az étterem egyik sötét sarkában megbúvó gorilla üvöltését, mire az étteremben lévő harmincöt éven aluli nők és lányok mind ijedséget színlelve befogták a fülüket. A mostani nők bátorsága valójában már nagyobb nem is lehetne, még a régen egyenesen bűnnek tekintett olyan kérdésekkel kapcsolatban is, mint a nemi erőszak, sok nő nyilatkozik így kuncogva: ha az illető magas, sportos, jóképű és ápolt... akkor nem is bánná.

Négy személyes asztalhoz ültünk, Beibei és Li Yang egymás mellé. Ketten néztek egy étlapot, egymáshoz egészen közel hajolva értekeztek arról, hogy milyen salátát válasszanak, milyen levest rendeljenek, azután milyen főételt, végül milyen desszertet egyenek. Úgy néztek ki, mint akik egy bonyolult matematikai egyenlet megoldásán dolgoznak éppen. Megkérdeztem Beibeit, hogy áll a tanulással, az osztályában a jó tanulók közé tartozik-e. Meg sem vártam a választ, hanem a családfe szerepébe helyezkedve elmondtam, hogy a nyolcadik osztályban nagyon fontos jó eredményeket elérni, hiszen ez majd később hatással lesz az egyetemi felvételre, a munkakeresésre, a párválasztásra, vagyis tulajdonképpen meghatározza a társadalmi státuszát. Beibei az elején még tágra nyílt szemmel méregetett, de utána egyszerűen csak fogta magát, és beszélgetésbe kezdett Li Yanggal az iskola új weboldaláról. Én pedig, mint egy kilyukadt focilabda, szép lassan leeresztettem, kezembe vettem az étlapot, és tanulmányozni kezdtem, tanakodtam, mit is egyek.

Míg vártuk, hogy kihozzák az ételt, unottan babráltam az asztalon lévő fehér kerámia hamutállal, ide-oda csúsztattam egyik kezemből a másikba, megállás nélkül. Beibei és Li Yang belemelegedett a beszélgetésbe. Körülbelül olyan témákról volt szó, mint hogy az osztályból ki randizik kivel, ki és ki között csattant már el az első „kiss”, ki vette meg a legújabb típusú Nokiát, amit aztán órán a tanár elkobzott, és még a szülőket is behívatta utána... és így tovább, mindenféle pletykák az osztálytársakról.

Beibei pillantása hirtelen megakadt a hamutállal játszó kezemen, és megkérdezte:

- Anya, te miért nem dohányzol?
- Hogyhogy miért nem dohányzom? – kérdeztem vissza, miközben kezem mozdulatlaná vált.
- A dohányzás stílust kölcsönöz az idősebb nőknek.
- Igazán olyan idős lennék...?

Éreztem, hogy a hangom valahonnan a testem legmélyéről nyomakodik elő, és olyan reményvesztettségről árulkodik, amit még egy nyolcadikos tanuló is mindenképpen kihall belőle. Így tehát, amikor Beibei rám nézett, pillantásában, ha nehezen kivehetően is, ott bujkált egyfajta bűntudat, mire elismételte azt, amit korábban Ling mondott nekem: igaziból nagyon fiatalnak nézek ki.

Már megint az én ételtem hozták ki elsőnek. Ha másban nem is, az evésben legalább szerencsésnek számítok, ez a tulajdonságom mindig irigylésre méltónak hat a velem együtt evők szemében. A kést és a villát szándékosan feltűnő vehemenciával kezdtem forgatni a kezemben, hogy csurogjon csak a nyála a velem szemben ülő két kis zöldfülűnek. Csakhogy Beibei borsos steakjét is kihozták nemsokára, és hát elég volt ránézni, hogy az ember tudja, sokkal jobbat

választott nálam, különösen mert az én tényéromon ekkor már csak egy kis kupac maradék volt, s így még esélytelenebbül indultam a steak elleni versenyben. Ráadásul már jól is laktam, következésképpen hangulatom az étvágyammal együtt hanyatlott meredeken lefelé. Letettem a kést meg a villát, és közömbösen néztem, ahogy a két kis diák jó étvágyal habzsol.

Kérdeztem Beibeitől, hogy van az apja mostanában, jól megy-e az üzlet. Beibei elgondolkodott, majd azt válaszolta, hogy az üzlet úgy-ahogy megy, viszont Wen Qiang folyton veszekszik vele. Néhány nappal korábban például Wen Qiang venni akart egy bőrruhát, mire hatalmas vita támadt köztük. Egy bőrruhán ugyan hogy lehet hajba kapni, kérdeztem, hiszen az csak néhány ezer yuan. Erre Beibei azt mondta, hogy Wen Qiangnak már van vagy hét-nyolc bőrruhája, és ezek közül egyiket sem hordta háromnál többször, mivel egyáltalán nem is szeret bőrruhát viselni, ezt ő maga mondta, mert hát az ember, ha bőrruhát ölt magára, tulajdonképpen olyan lesz, mint egy kis állat. Akkor meg minek akar venni? Talán csak presztízsből, mert újdonságra vágyik, izgalomra, kielégülésre... mi más lehet, ha egy nő akar valamit, ami tetszik neki, ugyan milyen indokra van szükség, az indok éppen az, hogy tetszik neki.

Lehajtott fejjel tűnődtem azon, amit Beibei mondott. Beibei meghúzogatta a pulóverem ujját, anya, hogyhogy te ezt nem érted, egy nőnek a te korodban már tudnia kellene, hogyan működnek a férfiak, különben nem lesz olyan férfi, aki beléd szeret.

Kihozták a desszertet: két egyforma mandulás pudingot. Beibei evett egy falatot, és boldog mosolyra fakadt, kiskanálával óvatosan lyukat fűrt a lány pudingba, és a számhoz emelte a kanalat. Amint lenyeltem az édes pudingot, azonnal émelygés fogott el, és ez a hányingerszerű érzés még akkor is tartott, amikor kiléptünk az Esőerdő étteremből. Alighogy kísétáltunk az ajtón, Beibeiek máris elbúcsúztak.

A hányinger csak nem akart szűnni, ezért leültem egy ruhabolt elé kirakott műanyagszékre a Dongfang téren, és a cipőm orrára szegeztem homályba borult tekintetem.

Ekkor láttam meg a fiatalabb nénémet, aki lila színű kosztümöt viselt gondosan kifényesített fekete, magas szárú csizmával, a karjára vetve pedig egy első osztályú szürkés-fehér gyapjúkabátot tartott. Oldalán ott lépkedett egy elegáns tartású, jólöltözött férfi. A néném is észrevett, és odaintett nekem. Így hát nem tehettem mást, fel kellett állnom, hogy odamenjek ehhez a szerelemtől ragyogó párhoz.

A jólöltözött férfit nem kellett bemutatni: nem volt más, mint az X kórház belgyógyász specialistája, aki meggyógyította a néném gyomorbaját. Jobbat ki sem lehetne találni: az éveken át húzódó betegség egyszer csak elmúlik, és még a királyfi is felbukkan fehér lován. Még fél éve sem volt, hogy a nagynéném meggyógyult, amikor a belgyógyászdoktor felesége meghalt. Ennyire jól még az Isten sem rendezhette volna.

Látszott, hogy nagynéném és a belgyógyászdoktor kapcsolata már eléggé szoros, ugyanis néném beszélgetésünk egész ideje alatt le sem vette a kezét a doktorról, megállás nélkül cirógatta, először a karját, aztán a tarkóját, később a vállát, a hátát, a derekát, a fenekét. Magamban azt gondoltam, ha lenne rá mód (például ha a néném alacsonyabb lenne egy kicsit), talán végigsimogatná a doktort a combjától a lábszárán át egészen a lábfejéig.

Kérdeztem a nagynénémtől, hogy jött-e a szenes, mire azt felelte, hogy közben hazajött Ouyang. A fiatalabb néném sosem hívta Ouyangot sógornak. Hirtelen megfogta a kezem, és megkérdezte, miért vagyok ennyire sápadt. Talán nem egészen jól választottam magamnak ebédet, mondtam. Az eddig szótlánul mellettünk álldogáló belgyógyászdoktor ekkor közbevetette, hogy talán az lenne a legjobb, ha elmennék kivizsgáltatni magam, mert az én koromban már könnyen kialakulhat valami baj, majd előhúzott egy névjegyet az öltönye zsebéből, és átadta. A belgyógyászdoktort Zhang Wenzhengnek hívták.

Aznap a Dongfang teret elhagyva keleti irányba haladtam tovább. Nagynénémék táncolni hívtak, de inkább nemet mondtam, mégis mit csináljak én egyedül egy turbékoló szerelmespárral, legfeljebb a gyertyát tarthatom nekik. Azonkívül pedig a táncterem hangulatát sem állhatom: a férfiak mind olyanok, mint az eunuchok, minden erejüket bevetve rogyasztgatják a lábukat meg tekergetik a csípőjüket, a nők pedig nem elég, hogy agyoncicomázzák magukat, de még hagyják is, hogy ezek az eunuchok válogassanak köztük, azt a benyomást keltve magukról, hogy még egy palotacseléddel sem érnek fel. Még láttam, hogy a belgyógyász doktor beülteti a nénémet a Volkswagen Jettájába, először igazi úriember módjára kinyitja az ajtót neki, majd miután a néném kényelmesen elhelyezkedett, kinyitja a vezetőülés oldalán lévő ajtót, és végül tökéletesen gyakorlott mozdulatokkal beindítja a kocsit.

Úgy döntöttem, hogy gyalog megyek haza, hiszen a Dongdan csak négy-öt megállónyira van a Dongsibei sugárúttól.

Épp elértem a Lampionpiac térnél lévő könyvesbolthoz, amikor hirtelen azt éreztem, hogy egy adag gyomorsav bugyog fel egészen a torkomig, még arra sem volt időm, hogy eszembe jusson visszatartani. Szájam megtelt a marón csípős savval, és mire feleszméltem, már behajlított derékkal álltam, és egy mélyről felszakadó hang után nagy adag rákszószerű valamit hánytam magam elé a földre, amitől teljesen elsédültem. Az út menti korlátba kapaszkodva álltam egy darabig becsukott szemmel. Mikor újra kinyitottam, csillagokat láttam magam előtt. Fogni akartam egy taxit, de hiába integettem, minden taxiban ült már valaki, mintha szándékosan velem akarnának kitolni.

Másnap elmentem az X kórházba, de Zhang Wenzheng nem volt az ambulancián. Megkérdeztem a recepciósnál a nővért, hogy hol van Zhang doktor, mire ő fel sem nézett, úgy mondta, hogy talán az osztályon. És vajon hogy lehetne most megtalálni, kérdeztem, a nővér pedig azt felelte, hogy próbáljak meg szétnézni az osztályon, vagy hívjam a csipogóján, aztán elhallgatott egy pillanatra és hozzátette, félő, hogy a csipogójára nem fog reagálni. Így végül jobb híján telefonáltam a fiatalabb nénémnek, és megkértem, hogy vegye fel vele a kapcsolatot. Negyed óra sem telt el, és Zhang Wenzheng máris futva közeledett, levegő után kapkodva, verejtékező arccal állt előttem, nedves haját igazgatta, majd fehér köpenyének felső zsebéből előhúzott egy papírtörölt, és letörölgette vele az izzadságot. Csak ekkor figyeltem fel rá, hogy milyen meleg van a kórházban – sokan kipirosodott arccal és füllel várakoznak a vizsgálatra, mintha virulnának az egészségtől.

Megkérdezte, mi a panaszom. A gyomrommal lehet baj, mondtam, nincs étvágyam, tegnap még hánytam is.

– Miután elbúcsúztunk? – Szemében megvillant az orvosokra jellemző szakmai jellegű érdeklődés. Bólintottam. Bekísért a belgyógyászat 2-es számú vizsgálójába, ahol egy középkorú, nagyjából ötven év körüli orvos vizsgált éppen egy beteget nyugodt alapossággal, miközben két oldalán ott ült két páratlanul jámbor tanítványa. Zhang Wenzheng odament hozzám, a füléhez hajolt, és halkán suttogott egy darabig. A középkorú orvos felnézett rám, intett, hogy üljek le a mögöttem lévő székre, és várjak egy kicsit. Volt még egy szék mellettem, de Zhang Wenzheng nem ült le, menni se ment, akár egy fehér pózna, úgy állt mellettem mereven.

Felnéztem rá, és halkán szóltam neki:

– Ha dolgod van, csak menj nyugodtan, majd amikor kész leszek, beszámolok.

Zhang Wenzheng csak állt tovább mozdulatlanul és mosolygott, de ebben a pillanatban megszólalt a zsebében lévő csipogója, elővette és megnézte, majd lehajolt, és azt mondta, beteghez hívják, de azonnal visszajön. Rövid tétovázás után végül úgy döntött, mégis inkább én menjek utána, amikor végeztem, a fekvőbetegrészelegén, az ötödik emelet keleti szárnyán lévő 7-

es számú betegszobában lesz.

Miután Zhang Wenzheng távozott, teljes figyelmemet annak szentelhettem, ahogyan a középkorú orvos a betegét vizsgálja.

Elég volt csak egy pillantást vetnem arra az emberre, aki e pillanatban a páciens szerepét töltötte be, hogy megállapítsam, egyszerű parasztember, ránézésre hetven év körüli, szikár arcú. Háta mögött egy férfi és egy nő állt, minden bizonnyal a fia és a menyé. Az orvos kedvesen és jó hangosan beszélt velem:

– Befekszik a kórházba, megműtjük, és minden rendben lesz.

Ezt követően megkérte az öregember menyét, hogy vezesse ki az apósát, közben intett a fiának, hogy ő még maradjon. Hallottam, hogy az orvos halkán azt mondja a bácsi fiának, az öregnek gyomorrákja van előrehaladott stádiumban, a műtét után kemoterápiára lesz szükség, mindez komoly költséggel jár, jó lesz, ha felkészülnek rá. Az öregember fia – alacsony, zömök, pirospozsgás, középkorú férfi – azonnal néma zokogásban tört ki, arcát pillanatok alatt könnyek borították. Kérlelte az orvost, tegyen meg mindent, amit csak lehet, a legjobb gyógyszereket adja az apjának, s hozzátette még azt is, a pénz nem jelent gondot, a családjuk két éve nyitott egy gombatermesztő üzemet, az éves hasznuk legkevesebb két-háromszázezer yuan. Az orvos hátrafordult, és intett, hogy jöjjenek, majd újra a könnyáztatta arcú, középkorú parasztemberhez fordult:

– Akkor jó, ha van pénzünk, akkor jó. – Közben beszélt, a kezébe adta az egyik gyakornok által megírt beutalót, majd elküldte a férfit az ambulancia mögött lévő fekvőbetegrésztelgre azzal, hogy intézze el a szükséges adminisztrációt.

Orvosi szempár meredt egyenesen rám – a beteggel szembeni szívéllyesség (vagy helyesebben szólva a betegséggel szembeni szívéllyesség) ott bujkált az áttetsző hártya mögött. Be kell látnom, hogy a betegét vizsgáló orvoson kívül a világon senki más nem képes ilyen nyugalmat és biztonságot sugározni, és az orvosok közül is csak a szakmájukban igazán kiemelkedők tekintete tükrözi ezt a fajta mély empátiát (akár színlelik, akár nem).

Még csak annyit mondtam, hogy a gyomrom érzékeny, az orvos már utasította is két jámbor tanítványát, hogy írjanak beutalót többek között röntgenre, jegyeztessenek elő ultrahangra és gyomortükrözésre is.

Ezután megkérdezte, hogy mennyi ideje, visszakérdeztem, hogy mi mennyi ideje, mire a jobb kezében tartott ibolyaszínű golyóstollal a gyomromra mutatott, „az érzékenység vagy fájdalom.” Nagyjából fél éve, mondtam. Fölemelte a fejét, és a távolba nézett elgondolkodva, majd így szólt:

– Akkor először is csináltassa meg a vizsgálatokat, majd jöjjön vissza, ha megvannak az eredmények.

Miután a röntgen kész lett, átmentem az ultrahangra időpontot kérni. A gyomortükrözésre szóló beutalóra pillantva szorongás fogott el, nem tudtam elhatározni magam, hogy tényleg megcsináltassam-e, vagy inkább ne, mert úgy hallottam, a gyomortükrözés nagyon kellemetlen. Az jutott eszembe, Zhang Wenzhengtől kérek tanácsot, hogy mitévő legyek, így hát elindultam a fekvőbetegrésztelgre, hogy megkeressem.

Felmentem az ötödikre, ott is a 7-es számú betegszoba ajtajáig, ahol megkérdeztem a szobából éppen kilépő nővért, hogy merre találom Zhang doktort, melyik Zhang doktort, kérdezett vissza, hét vagy nyolc Zhang nevű orvos is dolgozik itt. Zhang Wenzheng doktor urat, feleltem, de ebben a pillanatban meg is láttam, amint jön ki az egyik betegszobából, háta mögött egy nagy csapat fiatal rezidenssel. Zhang Wenzheng is észrevett, ott is hagyta azonnal a rezidenseket, és egyenesen hozzám sietett, kérdezte, hogy mi újság. Odanyújtottam neki a gyomortükrözésre

szóló beutalót, és csak néztem rá kérdően. Nem lehet esetleg más módon eljutni a diagnózishoz, vetette fel, mondjuk... végül is a röntgen már kész, és ultrahangra is előjegyeztek. Elvette a kezemben lévő röntgenképet, odament az egyik betegszoba ajtajához, és a fény felé tartva alaposan végigtanulmányozta, majd így szólt:

– A röntgenképről nem látszik, hogy különösebb probléma lenne, csak néhány kisebb fekély. Várjuk meg az ultrahang eredményét, és akkor meglátjuk.

Megkérdeztem, hogy szükség van-e a gyomortükrözésre. Láta rajtam, hogy tartok a vizsgálatától, és azt mondta, egyelőre hagyjam, várjuk meg az ultrahang eredményét. Amint ezt végigmondta, már ment is vissza a csapat fehérköpenyes közé.

Amikor eljött az ultrahangvizsgálat napja, szabadnapot kértem a főnöknőtől. Nem adott azonnal választ, inkább mosolygó arccal leültetett az egyik fotelba, és töltött egy csésze első osztályú Sárkánykút-teát. Néztem, ahogy a tealevelek egymással versengve merülnek alá az üvegcsészében, és nem tudom, miért, de baljós előérzetem támadt. Nem vettem el a csészét, amit a főnöknőm felém nyújtott, hanem felnéztem rá, és megkérdeztem, ugye, valami probléma van.

A főnöknőm – illetve ezen a ponton még említhetem úgy, hogy a barátnőm, elvégre egészen eddig nem tett semmi olyat, ami rám nézve kedvezőtlen lett volna, ugyanakkor az előérzetem azt súgta, hamarosan nem leszünk már barátok, és lám, ebben a pillanatban az iménti mosoly szigorú tárgyilagossággá változott az arcán – megköszörülte a torkát, és belefogott: a cég válságos helyzetben van, az ügyfelek egyre fogynak, nem elegendő a forgótőke, mindezek miatt a cég a létszámcsökkentés lehetőségét fontolgatja. Arra gondoltam, egy olyasfajta jelentéktelen pozícióban lévő ember, mint én, biztosan az élén kapott helyet az elbocsátandók névsorának, így hát meg sem vártam, hogy befejezze, inkább elébe mentem az egésznek, és mondtam, hogy én hajlandó vagyok elfogadni az elbocsátást, hogy ezzel is könnyítsek valamelyest a cégre nehezedő terheken. A főnöknőm végighallgatva mindezt felnevetett, „hajlandó elfogadni az elbocsátást, hehe...” – a nevetése olyan volt, akár egy férfié.

A cég tizenhatodik emeleti székhelyéről lementem a földszintre. A hallban jó néhányan álltak csoportokba verődve, arcuk haragot tükrözött. Egyesek nekihevílten magyaráztak a mellettük állóknak, míg mások hallgatásba burkolóztak vagy cigarettát szívtak lankadatlanul. Mind ugyanúgy pórul jártak, mint én.

Kint az utcán emberek és autók cikáztak ide-oda, zszibongva zajlott az élet – a városi léten mit sem változtat egyetlen ember balszerencséje. Ha az ember hajlandó magát mint egy csorba cserepet odavetni az utcára, nem fog beletelni sok idő, és az izgatott városi hangulat magával sodorja, apró darabokra zúzva sajtó lelkét. A Sanyuan felüljárón álldogáltam, az alattam hömpölygő autók árja azt az érzést keltette bennem, mintha víz akarna elnyelni mindjárt. Immár szabad ember voltam a városban, egy negyvenes nő, aki elvesztette a családját és a munkáját, de legyen mégoly kegyetlen hozzá a sors, büszkesége és tartása kikezdzhetetlen. Egy voltam a Peking minden utcájának minden zegzugában megtalálható hervadó asszonyok között. Lehúztam a kezemről drága bőrkesztyűm (újdonsült munkanélküliként szükségesnek érzem hozzátenni, hogy a hatezer yuanos fizetésemből nem számított luxusnak, ha egy ötszáz yuanba kerülő kesztyűt veszek), végigsimítottam a felüljáró fehér korlátját és arra gondoltam, a modern nagyvárosok korlátai nem olyanok, mint a régi korokéi, hiszen annyi nagyratörő ember lapogatja végig őket, hogy a modern nagyvárosok korlátai mind magányosak.

Miután jól kiszomorkodtam magam az utcán, fogtam egy taxit, és elvitettem magam az X kórházhoz. Már majdnem tizenegy óra volt. Elrohantam a fekvőbetegrésztől lévő ultrahangvizsgálóba, és meglepetten láttam, hogy a váró úgy zszibong, akár egy méhkas. Kissé elbizonytalanodtam, de ekkor hallottam, hogy valaki az én nevem kiáltja, körülnéztem, de

mindenhol idegen arcokat láttam. Csak akkor eszméltem zavaromból, amikor Zhang Wenzheng meghúzgálta a pulóverem ujját. Hogyhogy csak most jöttem, kérdezte, de meg sem várta a válaszom, szinte parancsoló hangon szólt, hogy kövessem, elvezetett egy közeli ultrahangvizsgálóba, kinyitotta az ajtót, és odaszólt az orvosnak, aki éppen egy beteget vizsgált:

– Cai doktornő, megérkezett a páciens, akiről beszéltem.

Ez a Cai nevű doktornő fel sem nézett, csak annyit mondott:

– Jó, kis türelmet.

Épp mint aznap, amikor a vizsgálóban voltunk, Zhang Wenzheng a fejével intett, hogy üljek le, s alighogy leültem, megszólalt a csipogója, én pedig meg sem vártam, hogy előhalássza a köpenye zsebéből, már mondtam is, hogy csak menjen nyugodtan, majd ha kész leszek, átmegyek és megkeresem. Az életben nagyon sok a hasonló vagy akár teljesen egyforma jelenet, ha nem így lenne, hogyan is lehetne kitölteni olyan hosszú időt, mint amilyen az emberi élet.

Zhang Wenzheng előhalászta a csipogóját, és megnézte: nem az osztályról hívnak, mondta, a kórházi pártbizottság az. Tágra nyílt szemmel meredtem rá, mire felnevetett. Mitől ijedtem így meg, kérdezte. Szerintem ha az embert a vezetőség keresi, az sosem jó.

Zhang Wenzheng kiadta, hogy az ultrahang után ne mozduljak, maradjak ott és várjam meg.

A Cai nevű doktornő szólt, hogy feküdjek fel az ágyra. Miközben levettem a cipőm, Cai doktornőt néztem, ötven év körüli lehetett, roppant elegáns, minden egyes mozdulata olyan kecses, amilyen csak kevés nőre jellemző, hangja és hanglejtése végtelenül nőies. Kérte, hogy húzzam fel a pulóverem, és én félttem, hogy kilátszik majd a melltartóm, de azért csináltam engedelmesen, amit mondott. Nem szólt még egyszer, csak hümmögött egyet, és még feljebb húzta a pulóverem, teljesen felfedve testszínű melltartóm. Még arra sem volt időm, hogy szégyenérzetem támadjon, amikor a hasamon valami hideget éreztem, minden bizonnyal az ultrahang géljének hidegét.

Körülbelül öt perc elteltével Cai doktornő azt mondta: felkelhet. Gyorsan megkérdeztem, hogy ugye, nincs baj. Ő már a következő beteget szólította, közben pedig meghagyta az asszisztensének, hogy írja meg a vizsgálatról szóló jelentést, majd visszafordult, rám szegezve nagy és tisztán csillogó szemét, és kedves hangon azt tanácsolta, csináltassak további vizsgálatokat, menjek el a nőgyógyászatra például. A nőgyógyászatra? Tágra nyílt szemmel néztem rá. De semmilyen panaszom nincs. Mikor ezt mondtam, észrevettem, hogy az alhasam simogatom. Előfordul, magyarázta, hogy egyes betegségek mindenféle érzékelhető tünet nélkül alakulnak ki.

Megjött Zhang Wenzheng, már megint csupa izzadság volt, elvette tőlem a jelentést, s a tekintete mint egy patak, úgy folyt végig kanyarogva a papíron, végül megnyugodva hozzám fordult, semmi baj, minden rendben van, lényegében ugyanaz, mint amit a röntgen is kimutatott, csak egy kis fekély. Elmondtam neki, hogy mit tanácsolt Cai doktornő, mire hümmögött néhány pillanatig, végül azt mondta, Cai doktornőnek igaza van. Elvégre ha egy nő úgy érzi, hogy valami nincs rendben, legelőször mindig a nőgyógyászati vizsgálattal kell kezdeni.

Nem foglalkoztam azzal, amit Zhang Wenzheng utoljára mondott, nem mentem el azonnal a nőgyógyászatra, hogy alaposabban kivizsgáltsam magam. Ebben a pillanatban a halál olyan közel van hozzám, hogy már hallom erőteljes, visszhangzó lépteit. Életem végén, a halálra készülve egyetlen utolsó jó tanácsot adnék minden nőnek: ha úgy érzed, hogy valami nincs rendben a testeddel, legelőször nőgyógyászhoz fordulj, és utána jöhet a belgyógyász, a sebész...

Ha jobban belegondolok, elsősorban azért nem mentem akkor rögtön a nőgyógyászatra, mert gyomorpanaszaim rövid időn belül megszűntek, s a gyomrom olyan lett újból, mint bármelyik egészséges szerv: szinte nem is érzékeljük a létezését, és míg mi ügyet sem vetünk rá, ő csak

végzi szépen a dolgát.

Egy héttel a vizsgálatok után már ugyanúgy habzoltam, mint azelőtt, s a folyószámlámon összegyűlt tizenötezer yuant mind kivettem a bankból, mert hát a reményvesztett nőnek mindig nagyon jó az étvágya, minden étkezéskor az első falatot a szájához emelve az a különös érzés keríti hatalmába, hogy fel tudna falni akár egy egész elefántot is.

Naphosszat böngésztem az álláshirdetéseket a pekingi *Esti Hírlapban*, kerestem a nekem való munkalehetőséget. Olyan pozíciók érdekeltek általában, mint megbízott előadó egy főiskolán, szövegíró egy reklámcégnél, kötettervező egy kiadónál, vagy ha más nem, hát a régi nóta: az újság. Az újsággal azonban már megjárta egyszer, amikor a csodálatra méltó Xin Ping kitette a szűrőm, és én, az egyik híres-neves pekingi egyetem diákja, egy lettem a számtalan munkanélküli közt – kész depresszió!

„Kész depresszió”, ez most a pekingi középiskolások állandó szavajárása, én Beibeitől tanultam. Ez a kifejezés szerintem egyfajta öniróniát rejt, ráadásul magában hordozza Peking új városi kultúrájának sajátosságát, ahogy az ember megformálja az ajkával és finoman kiejti, szája a jelentéssel merőben ellentétes kontextust teremtve mosolyra húzódik – ez a kettősség a varázslatos Peking egyedülálló megkülönböztető jegye.

A „depresszió” körülbelül három napja tartott, amikor csöngött a telefonom: a vonal túlsó végén egy idősnek tűnő hang azt kérte, találjam ki, ki az. Nem fog menni, válaszoltam, de igazából csak nem voltam abban a hangulatban, hogy találgassak. Az idős hang nagyon kitartó volt, mondta, hogy csak gondolkozzam, az nem lehet, hogy még az ő hangját sem ismerem fel – ez az utolsó mondata megbántottságról árulkodott. Rájöttem, hogy nem más ő, mint a régi főnököm az újságnál, az az ember, aki bolond módon átengedte a pozícióját Xin Pingnek.

Nahát, főnök úr, igazán maga az? Elmondta, hogy Xin Ping ismét külföldön van, ezúttal ráadásul egy külföldi férfi vitte magával, vagyis annak az esélye, hogy visszajöjjön, igen kicsi, a lapnál ezért most eléggé kaotikus a helyzet, és a kiadó őt kérte fel, hogy ideiglenesen vegye át a feladatokat az újságnál. Köhögött, majd folytatta: nincs túl jól mostanában, időskori asztmától szenved, és gyakran vannak rohamai, azt reméli, vissza tudok menni a laphoz, hogy segítsék neki.

Csak hümmögtem, nem tudtam, hogyan válaszoljak a főnökömnek hirtelen. A világ tényleg olyan, mint egy kaleidoszkóp, úgy változik erre-arra, hogy még az Isten sem tudná megmondani pontosan, milyen formát fog ölteni végül. Hallgatásomat a főnököm úgy értelmezte, hogy biztosan a munkaviszonyomon tűnődöm, és gyorsan magyarázkodásba fogott: a papírjaimat megőrizték, vagyis még mindig úgy tekintenek rám, mintha odatartoznék, csak véletlenül váltam a Xin Ping-féle átszervezés áldozatává. Azonnal közbeszóltam, hogy nincs szükség a magyarázatra, éppen a munka miatt idegeskedtem a napokban. Kérdezte, hogy mi történt, mire elmeséltem neki pontról pontra mindent. Végül mindketten fellélegeztünk, és a főnököm így szólt:

– Most már nem kell aggódnod, ha jól csinálod, rövid időn belül még főnök is lehetsz.

Ezzel a mondattal jó húrt pendített meg, örömtelin borzongató volt a gondolat, még a hangom is megváltozott:

– Csakis akkor, ha ön is támogat.

Este vacsora közben cirokpálinkát iszogattunk a nagybátyámmal. Vacsora után bekapcsoltam a tévét, megállás nélkül váltogattam a csatornákat a távirányítóval, de semmi érdekeset nem találtam, úgyhogy inkább fogtam Woolf *Saját szoba* című könyvét, bebújtam az ágyba, és olvastam, de a szerző vagy a fordító túlzottan hosszú mondatai megint álmosítón hatottak rám. Letettem a könyvet a párnám mellé, és eszembe jutott Liang Yu. Ahogy Liang Yure és a vele

töltött szenvedéllyel teli napokra gondoltam, kezem önkéntelenül a bugyimba tévedt, és magától siklott egyre tovább, csúszott könnyedén be a testembe...

Az ujjam túlságosan vékony, és a testem, amiből már kibújt egyszer egy három és fél kilós kisbaba, túlságosan tág. Pillanatokon belül szembesülnöm kellett azzal az elkésztő érzéssel, hogy nem rendelkezem kellő erővel vadállati mértékűvé gerjedt vágyam kielégítésére. Nem olyan sokára, mint ahogy számtalan korábbi önkielégítéskor, mégis könnyedén rátaláltam izgalmam forrására, és haladtam minden mozdulattal egyre közelebb... sikolyok, zihálás, rándulások. Éreztem, ahogy a testemben gyűlő nedvesség mint egy végtelen csermely, úgy csorog, folyik ki belőlem... benedvesítve az ujjam, az alattam lévő lepedőt, dúsan fodrozódó szeméremszőrzetemet... de végül nem jutottam a csúcsra. Egy nőnek, aki elvesztette a szerelmét, a hön áhított orgazmus elérhetetlen illúzió csupán.

Mint iszap a tengerparton, úgy feküdtem a lucskos ágyon. Nem volt erőm, hogy felvegyem a bugyim, vagyis az önkielégítés végeztével még nagyjából öt percig meztelenül hevertem, magam alatt érezve a saját váladékomtól nedves lepedő hidegét. Szégyenkezni kezdtem heves vágyaim miatt, a zilált ágyon fekvé azt gondoltam, micsoda szégyentelen nőszemély vagyok tulajdonképpen.

Minden változás fokozatos. Én például régen olyan nő voltam, aki gyakran elpirul, amikor másokkal beszél, mostanra viszont már nálam fiatalabb férfiakba szeretek bele, és még önkielégíteni is szoktam. A változásnak ezt a folyamatát, attól tartok, még nekem magamnak is nehéz lenne levezetnem.

Kár ennyit töprengni mindenben! Lehet, hogy a Föld holnap felrobban, vagy a világon mindenki egy nap leforgása alatt AIDS-fertőzötté válik, és az egész emberiség egyszerre pusztul el menthetetlenül, vagy terroristák támadják meg sorra Peking minden egyes mit sem sejtő lakosát. Egy szó mint száz, aludni akartam, mert az önkielégítés felemésztette az erre az estére szánt összes energiám, és mert a kenyérkereseti problémám megoldódott szépen magától, anélkül, hogy akár csak két fűszálat keresztbe kellett volna tennem az ügy érdekében. Fejem e pillanatban teljesen üres volt, épp ahogyan az alváshoz kell, és már aludtam is...

Mire másnap felébredtem, már nyolc óra volt, és tízre kellett mennem a lapkiadóba, hogy a főnökömmel találkozjam. Kimentem gyorsan a konyhába, ittam egy kis tejet, és ettem néhány falat kenyeret. Mikor visszatértem a szobámba, hogy felöltözzek, elképzelésem sem volt róla, hogy mit vegyek fel, hosszasan kotorásztam a ruhásszekrényben, míg végül kiválasztottam ugyanazt a szürke kötött pulóvert, farmernadrágot és félhosszú, szürke szövetkabátot, amit akkor viseltem, amikor együtt vacsoráztam Liang Yuékkal.

Az épület, ahol a kiadó volt, mit sem változott a fél évvel ezelőtti állapotához képest, amikor eljöttem onnan. A széles íróasztal mögött helyet foglaló főnökömet látva azonban nagyon meglepődtem: korábban őszes haja teljesen fehér lett, és legutóbbi találkozásunk óta megszapordtak arcán a ráncok is – úgy nézett ki, mint aki több ezer mérföldes utat tett meg. A főnököm is meglepődött, amikor meglátott, aggódva kérdezte, hogy csak nem valami betegség miatt fogytam le ennyire. Nem túl jó a gyomrom mostanában, feleltem. Miután kölcsönösen érdeklődtünk egymás hogyléte felől, rátértünk a munkára. Több mint egy órán keresztül beszélünk már, amikor mindketten az órákra pillantottunk: fél tizenkettő, ebédidő. A főnököm azt mondta, meghív ebédelni, én pedig kimentem megkeresni Liut, a titkárnőt, de csak egy ismeretlen fiatal lányt találtam a faxnál, és megkérdeztem, nem tudja-e, hol van Liu. Nem tudja, mondta. Nézelődtem, de egy ismerős arcot sem fedeztem fel, így hát nem volt mit tenni, kettesben kellett ebédelnem a főnökkel.

A főnököm, miközben evett, még inkább olyan volt, mint egy vándor, aki hosszú útról tért

vissza – mohón falta az ételt, pillanatok alatt eltüntetett mindent a tányérről. Könnyedén aratott diadalt a tehetetlen falatok fölött. Mikor az asztalon már csak nyomai maradtak a habzsolásnak, a főnök, mintha abban a pillanatban jutna eszébe valami, váratlanul abbahagyta a rágást, kinyitotta zsírtól maszatos száját, és megkérdezte, én miért nem eszem, nem ízlik talán? Gyomorsav szaladt fel ekkor hirtelen a torkomba, már megint ez a gyanús előjel, nem tudtam megszólalni, féltem, hogy amint beszélni kezdek, elhányom magam, ezért inkább csendes elmélkedést színelve csupán a kezemmel jeleztem a főnökömnek, hogy ő csak folytassa az evést nyugodtan.

Amint kiléptem az étteremből, leguggoltam és hánytam. Nagyjából öt-hat öklendezés után minden falatot kihánytam, amit megettem, és ezután csak savat okádtam. Azt azért éreztem mindeközben, hogy az étterembe tartó emberek nevetnivalónak látnak, azt hiszik, túl sokat ittam. Egyedül csak a főnököm aggódik értem. Mint macska a forró bádogtetőn, úgy szaladgál körülöttem idegesen, és sóhajtozik megállás nélkül: most mit csináljon...?

Miután a hányinger alábbhagyott, behunyt szemmel guggoltam tovább, nem mintha nem akartam volna felállni, egyszerűen annyira szédültem, hogy nem bírtam. Már nem mentem vissza a kiadóba, a főnökömmel folytatott délelőtti megbeszélés önmagában szimbolikus jelentőséggel bírt, kurta kis életem végére tett szép, nagy pontot. A sorsom az, hogy az újságírásnak áldozzam magam mindenestül, így még ha kanyargós úton is, de végül vissza kell térnem az újságírás hön szeretett világába, és e vágy megvalósításában kezdetektől fogva a főnököm segített. Persze mindez az utolsó napjaimra maradt kevéske elmélkedés eredménye. Azokban a napokban, amikor a testem már annyira elgyengült, hogy csak feküdni tudtam azon a szűkös kis ágyon, megértettem az élet leglényegesebb kérdését, vagyis hogy minden embernek meghatározott sorsa van. Ostobának születtem, ezért halálomig kellett várnom rá, hogy ezt meg tudjam emészteni. Még a mostani középiskolásokkal sem érek fel, akik az anyaméhből szabadulva szinte azonnal megtudják, mi is az élet. Emlékszem, Bebei mesélte egyszer, hogy mit mondott az egyik osztálytársa: ha az ember sorsa eleve elrendeltetett, akkor mi értelme van élni egyáltalán?

Zhang Wenzheng elintézte nekem egy teljes körű állapotfelmérést. Minden negyvenéves nő testének és lelkének szüksége van szervizre. Kezemben egy köteg beutalóval és vizsgálati eredménnyel szaladgáltam fel-alá az X kórház ambulanciája és osztályai között. Ezzel a nagy rohangálással, így visszatekintve, végül borzasztó célt értem el: egyértelmű bizonyítékát találtam annak, hogy életem véget fog érni. Jobban belegondolva az ember legszánalmasabb tulajdonsága, hogy mindenre választ keres, nem képes szemet hunyni, mindegy, mi lesz a vége, öröm-e vagy bánat. Ha például egy nő azt gyanítja, hogy a férje viszonyt folytat, mindenáron bizonyítékot igyekszik találni a házasságtörésre, még ha így nem egyéb is a célja, mint hogy tönkretégye a saját házasságát.

Ott ültem végül a nőgyógyászati vizsgálóban. Az egész kórházban ennek a helyiségnek a levegője tűnt a legsejtelmesebbnek, a közel ötven négyzetméteres szobát fonnyadó levelek szaga töltötte be – a női test legrejtettebb zugának illata. Egy későbbi napon, amikor Zhang Tonggal ültünk a Jianguo hotel dísztelen nyugati éttermében francia módra készített csigával a tányérunkon, elmeséltem neki a nőgyógyászati vizsgálóban terjengő illattal kapcsolatos észrevételem, mire ő felnevetett, miközben gyakorlott mozdulatokkal forgatta a kezében tartott kést és villát. Nem tudom, hogyan kapcsolódott egymáshoz ez az emlékeimben élő illat és az előttem lévő francia ínyencség, lehetséges, hogy ami összekötötte őket, nem volt más, mint a velem szemben ülő férfi: az orvosom, Zhang Tong, az az ember, aki a kötelék volt köztem, a szerelem és a halál között.

Most viszont Zhang Tong egy nőgyógyász szakorvos szemével fürkészte az arcom. Megkérdezte, mióta tart a gyomorpanaszom. Mondtam, hogy már több mint fél éve. Fogytam-e,

kérdezte. Körülbelül öt kilót, feleltem. Összevonta a szemöldökét, én pedig jól megnéztem magamnak a mellére tűzött névkártyát: prof. dr. Zhang Tong, nőgyógyász osztályvezető főorvos. Ekkor halkán szólt néhány szót a két asszisztenséhez, akik bólogattak, közben pedig rám nézett egy pillanatra. Furcsa előérzetem támadt, de amikor kérdezni akartam valamit, láttam, hogy Zhang Tong int, feküdjek fel a mögöttem lévő vizsgálóágyra. Még egy kicsit zavarban voltam, de amikor felnéztem Zhang Tongra, az előírásnak megfelelő orvosi arckifejezés láttán megnyugodtam, gyorsan lehúztam a nadrágom egyik szárát, és felfeküdtem az ágyra.

Zhang Tong felhúzott egy pár vékony gumikesztyűt, közben pedig elmagyarázta az asszisztenseinek és egyúttal nekem is, mi fog következni:

– Most egy medencevizsgálatot fogunk elvégezni, betapintom az alhasat, a hüvelyt és a végbelet.

Éreztem, ahogy egy kéz tapogatózik aprólékos törődéssel a testemben – ilyenfajta törődést még soha azelőtt nem tapasztaltam. Ha most visszanezve belegondolok, talán éppen ettől a pillanattól kezdődött, és éppen a testem legmélyén. Ezért a különleges törődésért cserébe a szerelmem adtam.

– 10 milliméteres mindkét oldalon.

Ezt Zhang Tong már az asszisztenseinek mondta, engem pedig megkért, keljek fel.

Visszaült a vizsgálóban lévő kicsi asztalka mögé, és lehajtott fejjel írt a kórlapomra szélsebesen, néha felnézett és mondott valamit, például hogy még szükség lesz további vizsgálatokra, de hogy azért nem kell aggódnom, majd találunk megoldást.

Meredten bámultam Zhang Tongra, nem tudtam olvasni sem a mozdulataiban sem a gondolataiban, elképzelésem sem volt, mi bajom lehet, súlyos-e a betegségem vagy sem, ha súlyos, még mennyi időm van hátra, és így tovább, formálódtak sorra azok a kérdések a fejemben, melyeket az emberek a betegséggel szembesülve leggyakrabban feltesznek. Ekkor a kezembe adott egy halom beutalót, amit az asszisztensével íratott meg, és abban a szemvillanásnyi időben, amíg hátrafordult egy vizespohárért, a kórlapomon megpillantottam azt a szívszorító szót: carcinoma.

A negyvenéves nőt, akinek felsőfokú végzettsége volt, aki megtapasztalta, milyen rögzös és kacskaringós utakon át vezet az élet, aki, bár nem vonult kolostorba, lelkének egy részét átadta a buddhizmusnak, aki mindig szelíden fogadta a bántalmakat, aki korábban azt hirdette magáról, ha a Halál eljön érte, nevetve fogadja majd, most ez az egyetlen egy szó, ez az egy kicsi szó egészen összetörte. A valóság kegyetlen, és most már azt is tudtam, mennyire súlyosan az.

Úgy éreztem magam, mintha egy hatalmas szöggel odaszögeztek volna a székhez, nemcsak a testem, de a lelkem is teljesen mozdíthatatlanná dermedt. Egy percre úgy tűnt, vérem a testemen kívül kering, mert körülöttem az orvos és a nővérek arca mind olyan piros volt, hogy majd kicsattant, én viszont hideg voltam, mint a jég. Az az asszisztensnő, akinek olyan jellegtelen külseje volt, észrevette a hangulatváltozásom, becsukta a kórlapomat, és még ugyanazzal a mozdulattal betette a többi közé, hogy visszavigyék a kartonozóba.

Zhang Wenzheng ott várt a vizsgáló ajtajában. Ez alkalommal nem izzadt, arckifejezése is nyugalomról árulkodott, kezét a köpenye zsebébe dugta. Úgy éreztem, már valamit megtudhatott, most ugyanis elmaradt az a gondos kérdezősködés, amivel a korábbi vizsgálatok után fogadott, egyszerűen csak elvette a kezemben lévő papírokat, alaposan áttanulmányozta őket, majd egyenesen az alagsori szintre indult, jobbra-balra kerülgetve a fásult arcú betegek végtelen áradatát, míg a kasszához nem ért.

Én pedig olyan voltam, mint egy bábu, amit körbevisz az emberek között: lélek nélküli, alaktalan bábu. A fizetőpultok tágas előterébe érve Zhang Wenzheng szabálykövetően beállt a

sorba. Mögötte álltam, és néztem széles, fehér hátát. Fejemen teljes úr.

– Rákom van, ugye?

Hanglejtésem a szokványos volt, szándékosan igyekeztem hétköznapiak tűnni, hogy elfedjem a kétségbeesést, ami marcangolt. Tudtam jól, hogy ezen a világon csak azoknak a nőknek szabad a hangjukba vagy az arczdüléseikbe rejteniük, amit gondolnak, csak azoknak a nőknek van joguk kacér szeszélyeskedéshez, akiket valaki szeret. Hát hogyan is mernék én a szerelem gondolatával játszodozni? A szerelem olyan nekem, mint amilyen egy szegény asszonynak a méregdrága nercbunda.

Zhang Wenzheng nyugalmat színlelve hátrafordult, és rám pillantott, majd újra elfordult.

Lehet, hogy a halálos kórban szenvedők elől általában legjobb eltitkolni az igazságot, és hagyni, hogy a Halál felkészítés nélkül ragadja el a beteget. Én viszont éppen fordítva láttam a helyzetet, úgy éreztem, előbb halok bele ebbe a titkolózásba, mint a betegségbe.

Magam akartam fizetni, de Zhang Wenzheng nem hagyta. Ez csakis a közte és a néném közti kapcsolat bizonyítékának volt tekinthető, más egyebet nem igazolt.

Odaadott egy beutalót gyomor- és bélröntgenre, és egy körülbelül tíz méterre lévő ajtóra mutatott, ami előtt jó sokan álldogáltak.

Zhang Wenzheng addig, amíg én odabent küszködtem annak a borzalmas báriumnak a lenyelésével, biztosan telefonált a nagynénémnek. Mire végigkínlódtam a gyomorröntgent, és megtörten kísértálm a vizsgálóból, fiatalabb néném már ott ült a folyosón frissen és üdén.

Amikor megláttak, a nagynéném és Zhang Wenzheng akaratlanul is egyszerre indult felém. Néném óvatos lépteiből arra következtettem, hogy Zhang Wenzheng már beavatta. Még a bárium keltette undor hatása alatt voltam, és járásom kissé bizonytalannak tűnhetett, ezért a nagynéném belém akart karolni, hogy támogasson, de én nem hagytam. Abban a pillanatban határoztam el, nem fogom hagyni, hogy mások gondoskodjanak rólam. Miért szeret engem a Halál ennyire?

Egy héten belül elvégezték az összes vizsgálatot. Mikor újból ott ültem Zhang Tonggal szemben, olyan hangnemben kértem, hogy mondja el az igazat, mintha egy régi barátomhoz beszélnék. Még emlékszem Zhang Tong megdöbbsent arckifejezésére. Azt hiszem, rajtam kívül nemigen lehetett más páciense, aki ilyen fesztelenül beszélt volna velem. A betegek úgy viselkednek az orvossal, mintha Isten lenne, sőt még annál is alázatosabban – hisz’ drága az életük.

Bár az a néhány pillanat, amíg Zhang Tong és én egymás szemébe néztünk, igen rövid volt, valójában sokkal bonyolultabb folyamatot takart: a halál lehetőségének kérdését és az erre adott visszaigazolást mind az orvos, mind a beteg részéről. És még ott rejlett benne a szerelem is, ami ekkor még csak az én saját ügyem volt, szerelmem tárgyával egyelőre nem állt semmilyen kapcsolatban. Nem tudtam, milyen változások mennek végbe bennem, a testem belsejében, de annyit már megértettem, hogy a rákos sejtek ott lapulnak valahol, és mintha azért aggódtam volna, nehogy magányosak legyenek magukban, egyszerre felserkent bennem őrült szerelmem is.

Zhang Tong meghökkent arckifejezése hamar ellágyult, s hamisan felnevetett, hogy elleplezze az orvos zavarát a betege előtt.

– Igen, rák, petefészekrák, az előzetes diagnózis szerint hármadik stádiumú, de természetesen ennek pontos megállapításához még további vizsgálatokat fogunk végezni.

Szeméből eltűnt a gyengédség, mint eső után a szivárvány, ha elillan, s nem hagy nyomot sem maga után. Amikor ennek a mondatnak a végére ért, és tulajdonképpen ez a mondat nem sokkal volt több a kapcsolódó címszavak felsorolásánál, feszülten nézett rám. Lelkünk tükörként fordult egymás felé, ez a néhány szó egyszerű volt ugyan, de gyilkos erővel bírt, amit a legtöbben nehezen viseltek volna.

Már az ezt megelőző héten felkészítettem magam, hogy bátran nézzek szembe az elmúlással, végiggondoltam az életet és a halált érintő ezernyi kérdést. Így Zhang Tong pusztító hatású szavai már erejükből valamelyest vesztve értek el hozzám, csak fészkelődtem egy kicsit a széken, és köhintettem egyet. Látva, hogy nem reagálok különösebben, Zhang Tong habozás nélkül folytatta.

– A hármas stádiumú petefészekrák azt jelenti, hogy a rákos sejtek a hashártyán is megjelentek, és áttétek képződtek a kismedencén kívül is: a hasüregi nyirokcsomókon, a lágyéki nyirokcsomókon, a máj felületén...

Ebben a pillanatban az ajtóban strázsáló nővér szólta, hogy Zhang főorvos urat keresik telefonon, mire Zhang Tong elnézést kért, felállt, és a telefonhoz ment. Felvettem a kórlapom, és végiglapoztam. Felül ez állt rajta: Meng Xiaoqi, 40 éves, hármas stádiumú petefészekrák gyanúja. Találtam egy ábrát, amit Zhang Tong rajzolt, és bár csupán egyszerű vázlatnak készült, elég volt rápillantani, hogy tudjam, Zhang Tong gyakran rajzol, vonalvezetése letisztult volt, és pontos. Egy női hasüreg kétdimenziós leképezése volt: méh és petefészek, a petefészek két oldalán pedig egy-egy piros tollal berajzolt ovális – ezek lehetnek itt a daganatok, gondoltam. Az ábra alatt szorosán összezsúfolt, apró betűkkel sorolták fel a már elvégzett vizsgálatokat és eredményeiket, valamint a diagnózis alátámasztásához szükséges további lépéseket, úgy mint küret illetve hastükrözés. Ezt a sok újszerűnek ható szót látva, magam sem értettem miért, meghatódtam. Elvégre akárhogy is, ezek mégiscsak mind valahogy velem, az én betegségemmel, a testem belsejében, abban a mély sötétségben rejtőző, még saját magam előtt is örök láthatatlanságba burkolózó szerveimmel kapcsolatosak. Ha egy olyan nő, mint én, akit majdhogynem kitagadott az élet, ilyesfajta figyelmet és törődést kap, persze, hogy meghatódik.

Zhang Tong odanyúlt, és elvette az előttem lévő kórlapot, azután sietve írt egy kórházi beutalót, és elküldött, hogy intézzem el a szükséges adminisztrációt.

Átvettem a beutalót, és olyan gondosan hajtottam össze, ahogy gyermekkoromban papírhajtogatáskor. Szorongattam a kezemben, és néztem Zhang Tong erekekkel hálózott, fáradt szemét. Nem akarok kórházba feküdni, közöltem, legalábbis egyelőre nem tervezem. Zhang Tong elkerekedett szemmel nézett rám, de még nem tudott mit szólni, amikor a következő vizsgálatra érkező beteg már letette elé a kórlapját. Így a sarokban lévő üres székre mutatott azzal, hogy üljek le, és várjam meg.

Leültem a székre, amire Zhang Tong mutatott, és a szerelmemre vártam.

Minden ábrándos nő a szerelmét várja: azt várja, hogy a végeláthatatlanul hosszú és egyhangú mindennapokban csoda történjék.

Néztem, ahogy Zhang Tong a betegével beszél. Arckifejezése olyan volt, mintha valaki az arca összes szegletét teleírta volna azzal a szóval, hogy „őszinte”. A szívemben felborzolódtott érzés újra meghatódottságot váltott ki belőlem. A lemenő nap sugarai úgy színezték Zhang Tong alakját, mintha vastagon bekenték volna narancslekvárral – mintha csak a képzeletbeli szerelmemet, mintha csak a küszöbnél leselkedő Halált színeznék meg.

– Miért nem akar befeküdni a kórházba? A gyógyuláshoz önnek is hozzá kellene járulnia azzal, hogy együttműködik.

Zhang Tong az asztalán pakolászott, nem nézett rám, csak egyszer-egyszer odasandított a szeme sarkából.

Szándékosan nem követtem a gondolatmenetét, mert tudtam jól, hova vezet az, ha az ember szembemegy egy sikeres férfi érveivel. Azt mondtam, az én döntésem, hogy akarok-e vizsgálatokat, és az én döntésem az is, hogy akarok-e kezelést, az orvosoknak pedig tiszteletben kell tartaniuk a páciensük választását.

– Drága kincs ám az élet, ahhoz senkinek nincs joga, hogy feladja, ha van akár csak egy halvány reménysugár is, nem szabad feladni.

Zhang Tong a szokásosnál is őszintébb hangon mondta mindezeket, már majdnem át is éreztem szavai súlyát, amikor hirtelen eszembe jutott a halál – ezt a gondolatot persze Zhang Tong idézte elő, s őszintesége valószínűleg éppen abból fakadt, hogy már hozzászólt a halál gondolatához –, a halál után pedig az ember már semmit nem tud átérezni. Amint a halál szürke fogalma felderengett bennem, magamba zárkoztam, és nem akartam többé az e világhoz tartozókkal szóba állni. Így hát semmi többet nem mondtam.

Mielőtt távoztam a vizsgálóból, Zhang Tong felírta az irodai telefonszámát egy laborvizsgálati lap hátuljára, és a kezembe adta.

Már besötétedett, amikor kijöttem az X kórházból. Az éjszínű égbolt mint légmentesen záródó fedő, úgy takart be engem, egyedül engem, a kétségbeesés úgy tekeredett körém, mint a hínár. Ez a világ többé nem az én világom, vagyis mostantól kezdve a világon lévő jóhoz és rosszhoz nekem már nincs közöm. Ott vannak például a városi fények – tündöklő utcalámpák és díszlőn villódzó neonizzók –, ragyoghatnak akármilyen fényesen, nem tudják bevilágítani lelkem komor éjszakáját. Mennem kell, hogy kezet fogjak a Halállal.

A legjobb esetben is csupán egy úszó vagyok a város folyamában, egy tehetségtelen úszó, nem vagyok gyors, pocsek a technikám is, ráadásul még a hínár is rám fonódott, és nem szabadulhatok tőle. A szakadatlan tömeg árján haladtam át, és az a sok-sok egészséges ember, akit úgy irigyeltem, szabályos fogsorát villogtatva fecsegett, kacarászott, csámcsogott.

Elővettem a telefonom, hogy felhívjak valakit, aki törődik velem, akivel valami összeköt. Eszembe jutott a volt férjem, az a dörzsölt üzletember, eszembe jutott Liang Yu, az evésen és a szexen kívül mást nem ismerő „legújabb generáció” mintapéldánya, és eszembe jutottak még a szerelem ösvényén küszködő barátnőim is – nincs jogom másokat zaklatni, felkavarni a gyötrelmes vagy felhőtlen, szerelemmel teli vagy szerelemtől mentes, szerencsében gazdag vagy elátkozott mindennapjaikat. Végül a főnököm jutott eszembe hirtelen, így hát amikor ott álltam a Szénpor nevű *hutong* bejáratánál, a Rizspiac úton lévő Keresztény Gyülekezet mellett, őt hívtam fel.

A telefont a felesége vette fel, akinek hangja olyan vékony volt, mint egy tizenéves lányé. Miután megtudakolta, hogy kit keresek, kedvesen kiáltotta a főnököm nevét, hogy jöjjön a telefonhoz. Amint meghallottam a főnököm jól ismert, szívélyes hangját, elakadt a szavam, szorongattam a 8210-es sorozatszámú, formás kis Nokiám, és csak álltam könnyáztatta arccal a sápadt fényű utcalámpa alatt.

A főnököm hangja izgatottá vált, hangosan kiabálta a nevem:

– Xiaoqi, tudom, hogy te vagy az, kijelzi a telefonszámod. Mi történt? Mondd már! Mostanában egyfolytában orvosnál voltál, csak nincs valami baj? Nekem elmondhatod. Hol vagy? Érted menjek?

Szavaiból hallottam, hogy őszintén aggódik értem, és ez nagyon meghatott. Némán zokogtam, úgy mondtam:

– Igazgató úr, nagyon sajnálom, de nincs sok időm hátra ezen a világon, nem fogok tudni már önnel dolgozni...

Teljesen váratlanul ért, amikor meghallottam, hogy a főnököm nevet azon, amit mondtam, hallottam, hogy a telefon másik végén nagyot sóhajt, és arra kér, ne tréfálkozzam, már épp eleget idegeskedett a lapkiadó miatt. Abbahagytam a sírást és nyugodt hangon folytattam:

– Igazgató úr, én nem tréfálkozom, rákos vagyok, ráadásul előrehaladott stádiumban, és hogy még mennyi időm van hátra, azt egyelőre nehéz lenne megmondani.

Hallottam, hogy a főnököm levegő után kapkod az idegességtől, így most már én aggódtam érte, féltem, hogy túlságosan ráijesztettem, féltem, hogy esetleg szívrohamot kap, ezért fesztelen hangra váltva, félig viccelődve mondtam:

– Látja, mégiscsak igaz a mondás, hogy nem az megy el, aki koros, hanem aki soros.

Ragaszkodott hozzá, hogy találkozzunk, mégpedig azonnal.

Azt beszéltek meg, hogy egy közeli KFC-ben találkozunk. Gyalog indultam el, mert a főnököm messzebb lakott, így az esti csúcsforgalom idején, ha negyven perc alatt odaér, az már egész jónak számít.

Nyugodt léptekkel haladtam. Vajon ezen az úton, ahol az éj sötétje összefonódik a lámpák fényével, hányan vannak olyanok, akik mint én, a sírjuk felé ballagnak épp? Peking minden szegletét úgy ismerem, mint a tenyeremet, olyan vagyok, mint egy kullancs, ami a város testére tapadt, megérezem minden apró rezdülését. Peking számára én azonban nem vagyok több egy porszemnél, bár ő táplált és nevelt, talán még örömmel is fogadja majd, ha eltűnök színéről, mert a testemben rosszindulatú daganat növekszik.

De én szeretlek téged, Peking. Nem számít, mennyire vagy zilált vagy káprázatos; nem számít, mennyire zordul vagy gyengéden bánsz velem, olyan vagyok, mint a szeretőd, feltételek nélkül szeretlek. Most ugyan úgy döntöttél, elúzólsz, eldobsz magadtól, mintha csak leporolnád a bőrödre tapadt porszemeket, de még így is te vagy a mindenem. Nem értheted a bánatom, a nyomorúságom, hisz' te óriás vagy, hogyan is láthatnád, milyen apró és gyöngé vagy én? Én mégis szeretlek, apró lényem összes gyöngességével borulok le hatalmasságod előtt.

Épp csak hogy átértem a túloldalra annál a kereszteződésnél, ahol a Dingzi út a Lampionpiac térbe torkollik, amikor egy fehér BMW sportautó a piroson áthajtva feldöntött egy déli irányba haladó biciklit. A biciklista középkorú, szemüveges férfi volt – igazi könyvmoly alkat. A fülsiketítően csikorgó fék hallatára fordultam hátra, és már csak azt láttam, ahogy a középkorú férfi feltápáskodik a földről, azután dühösen az autó ajtajához szalad, és kezét a magasba emelve üvöltözik. Alig néhány pillanat kellett csak, és már kisebb tömeg gyűlt össze báméskodni.

Az autóból kiszálló nő gyönyörű volt, szépsége egy pillanat alatt megigézte a báméskodókat: először csönd lett, majd kurjongatások morajlottak végig a tömegben. Ezután az út menti lámpák sápadt fényében láttam, hogy a középkorú férfi arcáról eltűnik a harag, vonásai ellágyulnak. A szépség elnézést kért, majd a tárcájából elővett néhány bankjegyet, melyeket azonban a férfi visszautasított. A körben állók ismét kurjongatni kezdtek, a középkorú férfi pedig mint egy üzött vad, átfurakodott köztük, felállította a földön fekvő biciklijét, lábát átvetve a vázon felszállt, és mint egy füstfelhő, úgy illant el az éjszakában. A báméskodók még sokáig nem széledtek szét, elvégre mégsem minden nap lát az ember ilyen mennybéli csodát: egy gyönyörű nőt és egy fényűző sportautót egyszerre.

Nem gondoltam volna, hogy az igazgató úr ér oda előbb. A KFC széles üveglakán át megláttam tekintetcsalagatóan fehér haját.

Láttam, hogy már vett ennivalót, egy csípős csibeburgert, sült krumplit és egy csésze kávé. Leültem vele szemben, mire az összes ételt elém toltta azzal, hogy ő már evett.

Semmi étvágyam nem volt, márpedig akinek nincs étvágya, annak más vágya sem igen marad. Rá sem néztem az ennivalóra, tekintetem egyenesen a főnököm fehér hajára szegeztem. Hirtelen ráeszméltem: az öregség és a halál két egymástól teljesen független fogalom, ha valaki öregszik, az még nem jelenti, hogy a halálához közeledik. A halál csakúgy, mint a szerelem, váratlanul állít be, nem tudhatod, milyen úton érkezik, vagy hogy miért jön egyáltalán. A halál olyan, mint a szerelem, felbukkan és elillan szélhez vagy szivárványhoz hasonlóan, és ki tudja, mi marad

utána, ha egyszer elmegy.

A főnököm könyörgő hangon unszolt, hogy legalább egy falatot egyek. Ez úgy hatott rám, mintha az apai gondoskodás ismeretlen élményében részesülnék, de nem meghatottságot éreztem a nyomán, sokkal inkább meglepettséget. Azt mondtam, jobb, ha minél kevesebbet eszem, úgy hallottam, éheztetni kell a rákos sejteket, különben ha jóllakatjuk őket, nőnek majd, mint a bolond. Az igazgató úr gyanakvóan nézett rám, nem tudtam, vajon az imént hallottakat fogadja-e némileg hitetlenkedve, vagy abban kételkedik, hogy tényleg rákos vagyok-e egyáltalán.

Mondtam, hogy igaz, tényleg rákos vagyok, ha nem hiszi, megnézheti a leleteimet. Miközben beszéltem, elkezdtem kotorászni a táskámban a kórházi papírjaim után, és végül átnyújtottam neki azt a vizsgálati lapot, amin világosan szerepelt a rákbetegség ténye. A főnököm gyorsan előhalászta a táskájából az olvasószemüvegét, én pedig mondtam tovább a magamét:

– A legújabb orvosi kutatások pedig kimutatták, hogy a rákos sejtek életképessége kimagaszló. Ha elegendő tápanyagot biztosítunk nekik, azzal felgyorsítjuk a növekedésüket.

Az igazgató úr átnézte a vizsgálati lapot, szigorú arckifejezést öltve gondosan összehajtogatta, letette az asztalra, még finoman meg is paskolgatta egyszer-kétszer, aztán komoly hangon így szólt:

– Ha az ember nem eszik, éhen hal, és ha egyszer meghal, vele halnak a rákos sejtek is. Ha pedig nem hal meg, a rákos sejtek nőni fognak. Elérhető-e valahogy, hogy a rákos sejtek azelőtt haljanak meg, hogy az ember meghal, vagy esetleg az, hogy lassabban növekedjenek, mint az egészséges sejtek...?

– Az orvostudomány művelőinek nagy álma, hogy megoldást találjanak erre, de sajnos ez eddig még nem sikerült. – Két ujjammal felcsíptem egy szál sült krumplit, a ketchupba mártottam, és a számba tettem. Most aztán valóban megtapasztaltam, milyen az, amikor valaminek se íze, se bűze.

Körülöttünk egyre jobban felpezsdült a hangulat, huszonéves fiatalok jöttek sorra – a gyorséttermi menükön felnőtt generáció. Éreztem, hogy a főnököm feszeng kissé.

Elmondta, hogy az egészségbiztosítás, amit a kiadó kötött a nevemre, még nem járt le, vagyis a kórházi számláim miatt nem kell aggódnom. Még nem döntöttem el, hogy kezeltetem-e magam vagy sem, válaszoltam, az is lehet, hogy inkább valami idilli helyre vonulva töltöm végnapjaimat, mint ahogyan arról némelyek fantáziálni szoktak. Esetleg mint a filmekben, minden rokoni és baráti gondoskodást elutasítva, mogorván töltöm hátralévő napjaimat, egészen a halál közeledtéig. Sokakkal beszélgettem régen arról, mit tennének, miután megtudnák, hogy halálos betegek – arcukon ilyenkor ugyanolyan ábrándos izgatottság jelent meg, mint ami a valódi életről még mit sem sejtő fiatalokén, amikor jövőjük kifürkészhetetlen útjait latolgatják.

Persze mindez csak fantáziálás volt, semmi több, mint amikor '58-ban honfitársaink az ideális kommunizmusról ábrándoztak – bár valóban szép gondolat, de a valóságban alkalmazni teljesen elképzelhetetlen. Annak, aki a városban, illetve a társadalomban él, majdnem teljesen lehetetlen a saját akarata szerint intézni az ügyeit. Később, a betegségem és a kezelés rövid, mindössze egy évig és nyolc hónapig tartó ideje alatt a Zhang Tonghoz fűződő kusza és szájalomra méltó szerelmemen kívül minden másban – beleértve evést, ivást, vécézést – fokozatosan kicsúszott a kezemből a teljes irányítás; az orvosok, a nővérek és a rokonaim útmutatásaira kellett hagyatkoznom, fizetségért vagy ingyenesen nyújtott segítségükre szorultam.

A főnököm, miután végighallgatott, egészen elsápadt. Köhögött, hogy feloldja a kétségbeesésbe hajló hangulatot, majd szórakozottan előkotorta a cigarettáját, körbenézett, és keze újból mozdulatlanra dermedt.

– Nem jó, hogy így gondolkodsz...

E végtelenül erőtlen mondat után már csak hallgatott.

Az ezt követő héten nem mentem dolgozni, és nem is búcsúztam el a munkatársaimtól azelőtt, hogy egy évvel és nyolc hónappal később elveszítettem az eszméletemet. Visszagondolva abban az egy hétben zajlott le a lelkem haláltusája – félelmetes folyamat, beleremegek még az emlékébe is. Még egy színdarab is különböző szakaszokra tagolódik: prologusra, nyitójelenetre, csúcspontra és zárszóra, de nem így az én küzdelmem, ami már a kezdettől fogva reményvesztett volt, és félelemmel teli, féltettem az életemet, ami egyre közeledett a végéhez. Egy gondolat ötlött fel bennem újra meg újra: miért pont engem választott az Isten?

Miközben zuhantam, két kezem a magasba emeltem, meg akartam kapaszkodni valamiben, legyen az akár csak egy szalmaszál is.

Úgy döntöttem, hogy kieresztem a dühömet, feloldom a halál okozta kétségbeesést és félelmet. Nem érdekel, a fenébe is, nem akarok többé nemes lelkű lenni, a korábbi úgynevezett „nemes lelkűségem” úgyis csak megjátszás volt, mint amikor átengedtem a férjem Wen Qiangnak, vagy ott volt Liang Yu is...

Inkább csak kérkedtem vele, milyen nagylelkű vagyok, ám a gyakorlatban ez csupán annyiból állt, hogy mosolyogva tűrtem az engem ért sérelmeket, elvégre a férfiak akaratára az Isten néma áldását adja, egy nőnek ugyan mi beleszólnivalója is lehetne. Mégis ki kérte őket rá, hogy kapcsolatuk legyen velem? Ezen a világon az emberek közti kapcsolatnál nincs bonyolultabb dolog, hiszen az megfoghatatlan.

Először a volt férjemet hívtam. A telefont azonban Wen Qiang, az a kis ribanc vette fel. Hangja még mindig ugyanolyan édesen csengett, irigyeltem érte, felkorbácsolta bennem az összes régi indulatot.

– A volt férjemet keresem! – Keményen szóltam bele, éles hangon, hogy gyötörjem vele.

Wen Qiang megszeppent kissé.

– Nincs itthon... – Hangjából a hatásomra nyomtalanul tűnt el az előbbi édes színezet.

Akkor mondd meg neki, vettem át a szót, hogy a volt felesége, Beibei anyja rákos, és nemsokára meg fog halni. A mondat végére érve bumm, letettem a kagylót.

A kanapén ültem, elképzelttem, ahogy Wen Qiang elborzadva tartja a kezében a telefont, és egyfajta kéjes öröm járta át a testem. Néhány perc múlva azonban örömöm nyomtalanul elillant. Újból felemeltem a telefont, mint egy katona a fegyverét, és beütöttem Liang Yu számát, de nagy meglepetésemre Liang Yu ki volt kapcsolva. Levágtam a telefont, aztán hirtelen mozdulattal lesöpörtem a földre a készülék melletti majd' tíz centi magas újságkupacot, aztán csak dobáltam és lökdöstem, amit csak értem, hogy kitomboljam a mellkasomat feszítő dühöt. Azt a kézműves hamutartót például, ami ott volt a dohányzóasztalon, és a szélén állt egy kis elefántfigura fölemelt ormánnyal, úgy a földhöz vágtam, hogy az elefántnak letört az egyik lába, és ott remegett fájdalmában a földön fekvő. Levertem még egy üvegvázát is az ablakból, és ahogy a szememmel követtem, mint esik le a földre, vele együtt zuhant a lelkem is. Eszembe jutott, hogy a harminchetedik születésnapomra kaptam, Beibei külön ezért elment a Wangfujingen lévő iparművészeti áruházba, csillogó, lila papírba csomagolta szépen, és egy szál levendulaszínű virágot tett bele.

A rövidke pillanat alatt, amíg az üvegváza a földre ért, lelkem remegés járta át: lám, az ő élete sokkal törekenyebb az enyémnél, már ha van élete egyáltalán. Néma beletörődéssel fogadja az elmúlást, egészen úgy, mintha sorsszerű volna.

Fiatalabb néném az ajtó túloldaláról a nevemet kiáltotta hangosan, és nagy erővel kopogott, hogy nyissam ki. Hezitáltam egy kicsit, végül mégis ajtót nyitottam.

Azonnal észrevettem, hogy a néném enyhén ki van sminkelve, ráadásul egy olyan fehér

gyapjúkabátját visel, amit soha azelőtt nem láttam. Napról napra egészségesebbnek és vonzóbbnak tűnt. Egészsége és egyre harmonikusabbá váló élete egyaránt a féltékenységet szította bennem.

Amikor megfordultam és elindultam befelé, még jól belerúgtam egyet a földön heverő üvegcserépekbe, néhány be is szánkázott az ágy alá.

A néném az ajtóban állt, azt mondta, már mindent tud, Zhang Wenzheng elmondta neki.

Éktelenül haragosan szóltam vissza: akkor most azért jött talán, hogy jót nevessem rajtam, vagy csak hogy gyönyörködjön a gyötrelmem látványában?

Nagynéném leült a kanapéra, felemelt fejjel nézett rám értetlenül, pillanatok múlva aztán az enyémnél sokkalta élesebb hangon rám rivallt:

– Mit nevessek rajtad!? Miben gyönyörködjek!? Rákos vagy, mint ahogy sokan mások, sokan már belehaltak, sokan mindjárt belehalnak. Azt hiszed, te talán más vagy, mint a többi ember!? Hát nem vagy más, egy vagy a sok közül!

Lefeküdtem az ágyra, és potyogtak a könnyeim. Pontosan értettem, miért használ ilyen kemény szavakat: így akarja felszítani bennem a kellő bátorságot az élethez, elvégre mégsem hagyhatom, hogy a Halál egyszerűen csak kiragadjon az élők sorából, mint holmi rühes kutyát, akkor már inkább vegyem fel a hős mártír alakját, legyek olyan legalább, mint Jeanne d’Arc.

Éreztem, hogy a néném ott áll mellettem, s valahányszor kifújta a levegőt, egyfajta mélyről jövő törődés áramlott felém, az a fajta fenntartás nélküli szeretet, ami rokonok között létezhet. Könnyes arcomat felé fordítottam, és láttam, hogy könnyek áztatják az ő arcát is. Megöleltük egymást.

Úgy ölelt át, mint egy oktalan kisgyermeket, a vállamat simogatta, úgy vigasztalgatott. Olyan gyengéd hangon duruzsolt, hogy annál gyengédebben nem is lehetne, először arról, micsoda butaság, hogy nem akarom magam kezelteni. Azután, hogy Zhang Tong már felkereste Zhang Wenzhenget, és a betegéért felelősséggel tartozó orvos jogcímén megbízta vele, tegye számomra egészen világossá, hogy ha megtagadom a kezelést, azzal az életet kicsinylem le rendkívüli mértékben, és nekem mint humán területen dolgozó embernek, jobban kellene tisztelnem az életet.

Kiszabadítottam magam az öleléséből, könnyektől elhomályosult szemmel néztem finom kis arcát, és elfúló, rekedtes hangon kérdeztem:

– De miért én...?

Visszagondolva az a hang a lelkem legmélyéről serkent, kérdésem a torkomból szakadt fel, kétségbeesetten és fájdalmasan intéztem az összes haldokló nevében ahhoz az alaktalan lényhez, aki a sorsot irányítja. Makacs, felbőszült hang szólalt fel az őt ért igazságtalanság miatt.

Mivel előtte egy éjen át álmatlanul forgolódtam, mérhetetlen kimerültség lett rajtam úrrá, kábultan dőltem az ágyamra, és azonnal el is aludtam. Az éjszaka közepén aztán telefoncsörgésre ébredtem, mire felkapcsoltam a villanyt, megfordultam, és felvettem a kagylót az éjjeliszekrényről, miközben az órára pillantottam: éjjeli egy. Ki lehet vajon ennyire elvetemült, hogy van szíve felverni egy rákos beteget?

A volt férjem, az a dörzsölt üzletember. Hamisítatlan pekingi akcentusa úgy araszolt a fülemben a telefonvezetéken át, hogy az így megtett út mit sem torzított rajta. Kérdezte, ugye, csak viccelődtem Wen Qianggal, mert mostanában mindenkinek sok a dolga, az ilyenfajta durva hecceket mellőzzük inkább. Nem szóltam semmit, azt latolgattam, hogy a „hecc” szót biztosan Beibeitől vette. A pekingi akcentus ekkor az előbbi araszolásból hirtelen sprintre váltott, Xiaoqi, mondta egymás után ötször is, s nyilván valami baljós sejtelem derenghetett fel benne, mert azt mondta, azonnal átjön. Hallottam, hogy Wen Qiang erre sipítózó hangon mond neki valamit, a

volt férjem pedig így szól a telefonkagylóba:

– Xiaoqi, autóba ülök, és azonnal megyek.

Felkeltem az ágyból, felöltöztem, kinéztem az ablakon: gyér sötétség honolt odakint, a világ teremtésének körülményeit juttatta az ember eszébe. A hajnalnak reményt kellene nyújtania, de nekem a világvégét hozza el. Leültem a kanapéra, körülöttem olyan nyugalom honolt, mintha már minden meghalt volna, lelkemben azon a régi, költői magányon kívül csak a haláltól való egyre erősödő félelem munkált. Mocskos ugyan ez a világ, de én szeretem, nem tudok megválni tőle, nem szívesen hagyom itt, sóvárgásom utána, mint egy háló, szorosan rátapad mocskos testére. Nem akarok meghalni; még ha csak úgy is, mint egy kutya, élni akarok...

Fél óra sem telt bele, és a volt férjem már nyitotta is a szobám ajtaját. Éjszaka nincs forgalom, gyorsan lehet haladni – magyarázta szenvtelenül. A városi utak éjszaka olyanok, mint egy éhes ember belei, nem?

Kezét dörzsölgette folyamatosan. Hondát vezet, márpedig abban a kis acélpáncélban örök tavasz van, a keze dörzsölgetése tehát csak próbálkozás arra, hogy a zavart elhárítsa. Falfehér lehettem, elvégre halálos beteg voltam, a Halál már fölém emelte sápadt fényű lámpását.

– Tényleg igaz volna... – A volt férjemet Yu Linek hívják, és minthogy a Li a nevében azt jelenti, hogy „haszon”, nem is foglalkozhatna mással, mint üzlettel.

Yu Li óvatosan leült mellém, parfümje orrfacsaróan erős illatától megszédültem egy pillanatra, és hátradőltem kissé. Hallgattam, nem volt kedvem vele foglalkozni. Arca olajosan fénylett – összes gögje sűrűsödött rajta cseppfolyóssá.

Megkérdezte, mennyi pénzre van szükségem, beleértve az ellátásom költségét és a többi. Ugrattam, hogy még az éjszaka közepén is üzletet akar bonyolítani? A volt feleségével?

– Xiaoqi, hagyjuk ezt most, ne hozzuk fel a régi dolgokat, nem csak az én hibám volt egészen, végtére neked is volt szeretőd, nem? A jelen most a lényeg, a betegséged, hogy hogyan kezelhető, és hogy meg kell gyógyulnod... – Az utolsó szavakhoz érve Yu Li hangja egyszerre elhalkult, mert látta, hogy potyognak a könnyeim. Sosem érthetem meg pontosan, mit érezhetnek a férfiak egy síró nő láttán. Azok a férfiak, akikkel dolgom volt, mind egyformán reagáltak, amint egy nő arcán könnyek tűntek fel: eszeveszett pánikba estek.

Yu Li kissé zavartan forgolódott a kanapén, nem volt nehéz kitalálnom, hogy zsebkendőt keres. A dohányzóasztalon lévő tartó üres volt, két nappal azelőtt elhasználtam az összes zsebkendőt. Az utóbbi időben visszatértem a primitív állapothoz, a párnahuzatot, a ruhám ujját és minden egyéb tárgyat, amibe gyermekkorunkban töröljük az arcunkat vagy az orrunkat, most újból használtam. Yu Li megfordult, és látta, hogy éppen a rajtam lévő lila kötött pulóver ujjába törlöm a könnyeim. Roppant mód elesettnek tűnhettem akkor, mivel a volt férjem hirtelen megint félredobta az általánosan elfogadott erkölcsi normákat, és közelebb húzódott hozzám – ilyen közletről úgy érződött, egész testét francia parfümbe áztatta – aztán átölelt és simogatott, először a vállamat, utána a mellemet, majd a lábamat és így tovább. Mit tehettem erre? Csakis egyet: elolvadtam. Elolvadtam egy férfi ölelésétől, elolvadtam egy férfi gyengédségétől, elolvadtam a haláltól való félelemtől.

Ekkor feltettem egy ostoba kérdést: Wen Qiang, ugye, nem fog haragudni emiatt?

Ezzel a kérdéssel egyáltalán nem az volt a szándékom, hogy leállítsam Yu Lit, éppen ellenkezőleg azt akartam, hogy ami köztünk történik, egészen jogszerűvé váljon. A kívánnal ellentétes hatást értem el azonban, amikor meghallotta a kérdésem, abbahagyta pont úgy, ahogyan egy szép zene megszakad, amikor elakad a lemez. Egy csóknál akasztotta meg az egészemet, a bőrömön éreztem hideg nyálát.

Ami egy férfi és egy nő közt történik, olyan, mint egy csata: te előre nyomulsz, én

meghátrálok, vagy én nyomulok előre és te hátrálsz meg, hogy tulajdonképp melyikünk is kezdte, azt pont annyira nehéz lenne megmondani, mint hogy a tyúk volt-e előbb vagy a tojás.

Most rajtam volt a sor, hogy támadásba lendüljek. Testemben ugyan mérgező sejtek növekedtek, még nem volt elég idejük arra, hogy elfojtsák különféle vágyaimat, a szexuális vágyat például, nem, ekkor még ugyanolyan nő voltam, mint a többi, izzó vággyal, amit Yu Li könnyedén felébresztett bágyadt álmából. Legelőször a mellemben éreztem bizsergést. Ha egy negyvenes nő a melléről beszél, abba mindig vegyül némi komikum. Ebben a korban az esetek több mint nyolcvan százalékában jobb, ha nem is említjük a mellet, mert vagy lelapul, mint egy végeláthatatlan síkság, vagy megduzzadnak a mellmirigyek, és akkor aztán szedhetjük nap mint nap a gyulladáscsökkentőt, esetleg az ember épp túl van az elrákosodást megelőző műtéti beavatkozáson. Akárhogy is, az biztos, hogy a mai nagyvárosokban a nők mellének helyzete meglehetősen kritikus.

E pillanatban lapos kis mellem a szexuális ingerlés hatására változott valamicskét, de ez a változás egészen apró volt, olyan apró, hogy könnyen észrevétlen is maradhatott. Aztán ott volt még a légzésem. A vágy felébredtével felgyorsult a vérkeringésem, és asztmás beteghez hasonlóan olyan szaporán kapkodtam a levegőt, mint aki mindjárt elájul.

Hangosan fújtatva, mint egy kis mozdony, úgy közeledtem Yu Lihez.

Ösztönösen elhúzódott tőlem, szemében azzal a fajta rémülettel, amilyenhez hasonló a fegyvertelen katonáéban lehet, ha rajtaütnek. Úgy nézett rám, mint egy idegenre, tekintete teli volt gyanakvással, bizalmatlansággal, óvatossággal. Elvégre már jó néhány éve, hogy elváltam ettől a Yu Li nevű férfitől, a legtisztább emlék, ami hozzá fűz, Beibei léte. Ha Beibeire nézek, eszembe jut Yu Li, ha Yu Lire nézek, eszembe jut Beibei – hármunk kapcsolata olyan, mintha valaki nagy terhet cipelne a vállán: ez a valaki nem más, mint Beibei, én és Yu Li pedig az a teher vagyunk, amitől Beibei soha ezen a világon meg nem szabadulhat. Ugyanakkor én csak Beibeire támaszkodhatom ahhoz, hogy ezen a világon még némi szeretetben részesüljek.

Bár fél lábbal a sírban álltam, értelmem egyelőre még nem kopott meg: megemlítettem az imént elhúzódó férfinak a sorsainkat összekötő kapcsot, Beibeit. E taktika briliánsnak bizonyult. Yu Li, mint egy kakas, aki éppen befejezte a viadalt, felengedett, egész teste ellazult, felemelte a fejét és nyugodtan hátradőlt a kanapén, aztán elmondta, hogy Beibeijel minden rendben, szeret regényeket olvasni az interneten, szereti a hírességekről szóló pletykákat, szeret sms-ezni a barátjával, szereti a nyugati konyhát, szeret táncolni...

Ahogy Yu Li egyre jobban belemelegedett a Beibeiről szóló mondókájába, úgy tűnt el a vágyam valahol a szürkeségben, mint egy kiséger, ha meglátja a macskát.

Most, hogy életem végére érve visszanezék az életre, azt hiszem, összességében mégiscsak ostoba nő vagyok. Gyakran, amikor az intelligenciámat fitogtatva másokat akartam menteni, végül én magam jártam pórul.

Mikor másnap felébredtem, már dél volt, és hallottam, hogy az udvarban éppen verik a paplanokat. A napfény olyan erősen izzott, mint az éjszaka elkótyavetyélt vágyam. Kicsúsztottam testem a meleg takaró alól, és a szoba hideg levegője azonnal bekerített. Láttam, hogy petyhüdt bőröm reszketni kezd a hidegben. Felöltöztem, kinyitottam az ajtót, és a nagybátyámat pillantottam meg, kezében seprűvel állt kábán az udvarban.

Vézna testével felém fordult, a napfény épp a feje búbjára esett, s nagyon sápadtnak tűnt. El fog olvadni a napon, gondoltam. Nem láttam jól az arcát, az arckifejezését még kevésbé, de tudtam, hogy mondani szeretne nekem valamit, ha mást nem, hát azt, hogy a kórházban haljak meg.

Puff, becsaptam az ajtót, és lehuppantam a kanapéra. Valami megmagyarázhatatlan harag

áradt szét a testemben. Úgy döntöttem, nem fogok enni, márpedig az ebben a családban elképesztően nagy dolog. Ha valaki így tesz, a többiek biztosan minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy mégis rábeszéljék az evésre. Az ember értéke ebben a családban abban mutatkozik meg, hogy mennyire próbálják rábírní dolgokra.

Szűkre szabott életemben minden lehetőséget meg akarok ragadni, hogy a saját értékemet bizonyítsam, ezért döntöttem úgy, hogy nem eszem, hadd éhezzenek velem együtt a rákos sejtek is. Fél egykor aztán szobám ajtaja halk kopogás nesztét eresztette be, a kopogás figyelmes volt, és aggodalmas, nagybátyám olyan hangon kérlelt, hogy menjek ebédelni, mint ahogy alattvaló beszél a királyhoz. Külön kiemelte, hogy a kedvencem, sült jamgyökér is van ebédre. Igazi királyhoz méltón, büszkén, mozdulatlanul ültem a kanapén, és nagybátyám megkérdezte, bejöhete-e. Némasággal fejeztem ki ellenkezésem.

Mire egy óra lett, korogni kezdett a gyomrom, mert neki és azoknak az eszeveszett rákos sejteknek is szükségük van táplálékra. Ekkor az udvarban valaki hangosan beszélni kezdett: az igazgató úr jött. Nem tehettem mást, fel kellett állnom, hogy ajtót nyissak. A főnököm két nagy nejlonzacskót fogott a kezében, melyek tömve voltak különféle csemegékkel. Szabadkoztam, hogy igazán nem kellett volna fáradnia. Elvettem tőle a szatyrokat, és azonnal áttúrtam őket, végül egy csomag chipset vettem ki az egyikből, kiszakítottam a tasakot, és csak ettem egyiket a másik után.

– Mégiscsak jobb lenne, ha befeküdnél a kórházba, és kezeltetnéd magad. Ne légy önfejjű, nem szabad így gyerekeskedni, amikor mindenki aggódik érted.

Miközben a főnököm beszélt, egész arca derűt sugárzott, de nem azért, mert jókedvű volt, hanem megszokásból. Arra gondoltam, ha akkor is ilyen lenne az arca, amikor gyászbeszédet mond értem, az kicsit bizarr összhatást keltene. Akkor döntöttem el, hogy nem akarok búcsúztatót, inkább néhány nagy ember utolsó kívánságát követem: legyen minden egyszerű. Persze ez csak egy elképzelés volt, nem több, elvégre az, hogy hogyan rendezik a temetésem, miután én meghaltam, már az élők döntése lesz.

A főnököm szavai csak áradtak szakadatlanul, mint vízvezetékben a víz. Az összes rokonom és barátom nevében beszélt, újra és újra visszatérve a központi kérdéshez: beteg vagyok, ráadásul gyógyíthatatlanul beteg, ezért muszáj kórházban kezeltetnem magam (vagyis tulajdonképpen várnom a halált), mert ott orvosok fognak gondjaikba venni, és a modern orvostudomány eszközeivel kúrálják majd.

Egy szó, mint száz, nem halhatok meg otthon, csak a kórházban. És hogy kezeltetem-e magam vagy sem, abba sincs beleszólásom, még ha az én betegségemről van is szó. Nem vagyok már szabad ember, még abban sincs szabad választásom, hogy kezeltetem-e magam – fájdalmas volt a felismerés, hogy az éneket veszítem el. A körülöttem lévő egészségesegeknek nincs ilyen gondjuk, azt csinálnak, amit akarnak: ha enni akarnak, esznek; ha inni akarnak, isznak; ha fel akarnak szedni egy nőt, felszednek egyet; ha férfiakkal akarnak szórakozni, azt csinálják. Szabadok, mint a halak a vízben, sőt még náluk is szabadabbak, hiszen a halaknak határt szab a víz, de az embereknek csak levegő kell, és minden rendben. Ekkor értettem meg: aki csak a legalapvetőbb szabadságra vágyik, annak egészségesnek kell lennie, különben nemhogy szabadságról, de méltóságról sem lehet szó. Ez az elmélet hamar bizonyítást is nyert, miután „kényszerűen” befeküdtem a kórházba.

Épp túlvoltam a vacsorán, amikor betoppant Liang Yu. Amikor belépett az ajtón, a nyakamat nyújtogatva néztem a háta mögé, és persze rögtön tudta, hogy mit nézek. Mondta, hogy fölöslegesen nézelődöm, Ling focimeccsre ment, a Guo An játszik a Shen Hua ellen.

Liang Yu leült a kanapéra, arra a helyre, ahol régen is mindig ült, két kezét arcára tapasztotta,

mint akinek elviselhetetlen fájdalmai vannak.

Szándékosan bántottam – a betegség mérhetetlen gonoszságot tud előcsalni az emberből –, azt mondtam: nem kell megjártszanod, hogy fáj, hiszen éppen erre vágytál, nem? Most végre teljesül a kívánságod, és élhetsz vele boldogan, mindenféle zavaró tényező nélkül.

Felemelte a fejét, és könnyes szemmel nézett rám. Majdhogynem könnyörgő hangon kért, hogy ne mondjak ilyet, mert nagyon nagy gyötrelmet okozok vele...

A Liang Yu szemét borító könnyfátyolon túl egy szenvedő férfi egészen törékeny lelkét pillantottam meg. Vajon az a gondolat gyötri-e, hogy hamarosan bevégezem az életemet, és könnyei sajnálattal vannak teli, vagy örül talán, hogy még időben elhagyott egy nőt, aki mindjárt meghal, és most az öröm könnyei csillognak a szemében? El kell ismernem, rosszindulatú nő vagyok, a betegség képes felébreszteni a gonoszt az emberben – képzeljük csak el, amikor egy egész városban terjed a kór: a romlás ilyenkor az utcaképet torzítja a felismerhetetlenségig. De én nem ejthetek könnyet Liang Yu miatt, nem tehetem le szellemem fegyverét, csak mert ő gyengeséget és gyötrődést mutat, nem adhatom meg magam az egészségeseknek, nem foghatok velük kezét. Tüskés bozóttal akarom teliültetni azt az árkot, ami köztem és az egészséges emberek között húzódik, hogy örökké ellenségek maradjunk, mert engem az egészség immár könyörtelenül kitaszított magából.

Ránéztem a kvarcórára a falon: mindjárt tizenegy. Mérhetetlenül hűvösen megköszörültem a torkom, utána pedig jeleztem az arcát szorító, fájdalmas testtartásba merevedett Liang Yunek, hogy ideje mennie, pihenni szeretnék. Mintha meg sem hallotta volna, amit mondtam; olyan dermedt volt, mint egy szobor. Nézttem ezt a szenvedő férfit (mert akárhogy nézzük is, szenvedett; nem akarom azt hinni, hogy szenvedésének egyedül én voltam az oka, mert kétlem, hogy ekkora hatással bírnék), és a szívem olyan lett, mint az átnedvesedett papírlap: szétszakadna a legenyhébb fuvallatra is. Liang Yu mellé álltam, és a haját simogattam. A szerelmet simogattam, ami elhagyott.

Liang Yu elkapta a kezem, a szájához húzta és megcsókolta. Ajka nedves és hűvös volt, de még így is éreztem rajta valamiféle alig észrevehető melegséget. Félig leguggoltam, ő pedig a nyakamba borult. Idegeim már egészen elgyengültek, márpedig a hús szorosan az idegekhez tapad, ezért hát mint iszap a tengerparton, úgy terültem el a kanapén bénultan. A nem sokkal ezelőtt még a könnyeivel küszködő, szívfájdalomtól cefetül kínlódo Liang Yu ekkorra már vágytól izzó férfivá változott – nyilván rég elfelejtette az egész rákügyet.

Odaszorított a kanapéhoz, szája, mint egy malac, túrt össze-vissza a testem felső részén céltalanul, keze pedig a testemen haladt lefelé tapogatózva. Hirtelen eszembe jutott Ling, a nálam jóval fiatalabb nő, aki éppen a Munkások Stadionjában néz egy focimeccset, miközben barátja a kanapén hentereg az előző barátnőjével – egy ízig-vérig öreg nővel, aki ráadásul rákos. Tanultam az éjszakai esetből Yu Livel, és nem mondtam ki hangosan, mi jár a fejemben, inkább eltemettem Linget a tudatom egyik szegletébe, és hagytam, hogy Liang Yu teljes odaadással kényeztessen. Úgy gondoltam, valamelyest aljas módon cselekszem, de ha az ember nem hajlandó olykor aljas dolgokra, akkor ebben a velejéig aljas világban aztán semmit el nem ér.

Éreztem, hogy Liang Yu már mereven áll, és ez felébresztette bennem a szex iránti vágyat. Az, hogy egy haldokló a szex után sóvárog, majdnem olyan, mint ahogy a koldus a luxusvilla után – mindenfajta realitásnak ellentmondó vak remény, légből kapott ábránd csupán. Emlékszem, olvastam valahol egy cikket, amit egy orvos írt a betegek és a szexualitás problémaköréről. A központi kérdés az volt, vajon ha az ember megbetegszik, vágyhat-e még a szexre, és egyáltalán lehet-e még szexuális élete. Természetesen a cikk a kérdés humánus megközelítését közvetíti, és azt bizonygatja, a betegeknek igenis vannak vágyaik, mint ahogyan szexuális életük

is. Ennek a szakértőnek a véleménye és következtetései, akármilyen szempontból vizsgáljuk is, mind fölöttébb nemesnek és a humánus szemlélettel összeegyeztethetőnek mondhatók, csakhogy figyelmen kívül hagyta a valós helyzetet, mégpedig azt, hogy ha az ember megbetegszik, különösképpen ha gyógyíthatatlan betegségben szenved, nemhogy szexuális élete, de semmilyen élete nemigen marad. Tegyük fel, hogy az illető sétálni akar: családja biztosan mindent bevetne, hogy lebeszéljék róla, emlékeztetnék, hogy legyengült az immunrendszere, az emberek között pedig mindenféle fertőzéseknek lenne kitéve. Családja mindenre kiterjedő körültekintéssel szolgálja, mint valami rémisztő bálványt, biztosítják számára a szükséges létfeltételeket, de jobban teszi, ha ennél többre nem gondol. Persze mindig vannak kivételek, s néha még a légből kapott ábrándok is valósággá válhatnak. Itt vagyok például most én, akit a nálánál hét évvel fiatalabb előző barátja a kanapéhoz szorít. Érzem perzselőn izzó vágát, amit én keltem benne.

Csakhogy éreztem, hogy Liang Yu tétovázik, bár igaz, hogy ez nem tartott tovább néhány másodpercnél. Nem tudtam, vajon Ling jutott-e eszébe, vagy a testemben lévő mérgezett sejtek. Ez a megfoghatatlan tétovázás (az ember kétségei néha nem tudatosak, általában erkölcsi tényezőkre vezethetők vissza) pillanatok alatt semmivé foszlott, s egy fiatal és szenvedéllyel teli arc ringatózott előttem, elvitt az öröm kapujának küszöbéig. A testem Liang Yu testét követve hullámozott le és fel, hogy felmásszon arra a láthatatlan csúcsra.

Szeretkezéskor Liang Yu általában hallgatásba burkolózott, amit azzal magyarázott, hogy így tudja magát teljes odaadással átadni az aktusnak. Visszakérdeztem, hogy akkor az izgató szavak, a nyögdecslés nem is a szeretkezés elemei talán? Az is egy módszer, magyarázta. Minden embernek megvan a saját módszere, szerinte a mozgás a legfontosabb. Egyszer csak felnevetett: a nyögdecslés pedig inkább a nők védjegye, nemde?

Amikor felkelt a kanapéről, arca falfehér volt. Kérdeztem, rosszul van-e talán, mire kereken megmondta, hogy hajnalban kétszer is csinálta Linggel, úgyhogy mostanra az összes erejét elhasználta.

Akartam neki hozni egy pohár tejet, hogy igya meg, de a fejét rázta: valami nincs rendben a gyomrával az utóbbi időben, mondta. Kicsit megsajnáltam, ami azért lehetett, mert a rák ekkor még nem ölte meg az empátiámat. Ültem Liang Yu mellett, és cirógattam a hátát, mint ahogy egy anya cirógatja a gyermekét.

– Kérlek szépen, feküdj be a kórházba, nem kell, hogy ezzel büntesd a körülötted lévőket. Különben sem tettünk semmi olyat, amivel vétettünk volna ellened, minden magától alakult...

Miközben beszélt, egyáltalán nem nézett rám, gondolom, nem mert rám nézni – ha egy egészséges ember egy betegségben szenvedővel szemben azt az elvárást támasztja, hogy éljen, az már önmagában majdhogynem „követelés”.

Én viszont egyenesen Liang Yure szegeztem a tekintetemet, mintha vizet locsolnék, kicsit sem fukarkodva zúdítottam rá a szemem sugarát, és néztem, ahogy a tekintetemtől ázott verébbé változik.

Lehet, hogy a betegség bizonyos hatalommal ruházza fel az embert: szembenézhet az élet bármely keserűségével anélkül, hogy fejét kellene hajtania előtte, hiszen nincsen már semmilyen elvárása vele szemben, számára az élet már olyannyira véges, hogy számításba sem kell vennie többé. Őt érdekelné talán az ember hozzáállása?

Környezetemmel szemben hallgatásba burkolóztam. Mindegy, hogy nyájas szavakat duruzsoltak, vagy a kedvességet szigorra váltva próbáltak a lelkemre hatni, büszkeségem töretlen maradt. Kezdem élvezni e némaságot. Ügyet sem vettem a környezetemre, különösképp pedig a körülöttem lévő emberekre, akiknek minden egyes mozdulata komikus hatással bírt. Ott volt először is az idősebb nagynéném, aki béna lábát húzva sétálgatott az udvarban (a nagynéném

gyógyulására nem tudok másként tekinteni, mint csodára), s az arcát barázdáló ráncok mind aggodalomról árulkodtak, amikor alkalomadtán a szobám felé pillantgatott. De hiába nézelődött, mert a szobám ablakát vastag függöny takarta. A függöny mellett kémelve olyan volt, mintha színdarabot néznék, aminek ráadásul én voltam a főszereplője.

Ott volt azután a nagybátyám. Az ő előadásmódja más volt, mint a nagynénémé – attól tartok, ezt az ember személyisége és neme határozza meg. Úgy tett, mintha az udvart söprögetné, közben a szobám felé leskelődött, aztán a paplanokat vitte ki szellőztetni, ki-be járkált, és mintha csak véletlenül tenné, ismét az ablakom irányába pillantott.

Nagybátyám nem is próbálta elrejtetni, mennyire zaklatott. Születésétől fogva képtelen volt rá, hogy megjátssza magát, e pillanatban épp a szobája ajtajában állt terpeszben és cigarettázott. Másik kezét a nadrágja zsebébe dugta, orrlyukából szünet nélkül gomolygott a füst, amikor pedig a száján fújta ki, a füst és a lélegzete olyan ködfátyollá elegyedett, hogy arca egészen kivehetetlenné vált.

Fiatalabb néném elhozta Zhang Wenzhenget, hogy lobbizzon nálam. A férfi megállt a szobám ajtaja előtt, és egy szó nem sok, annyit sem szólt, olyan volt, mint egy fabábu. A néném noszogatni kezdte, mire ő halkán motyogott valamit, aztán nekiálltak veszekedni.

Yu Li, Liang Yu és a főnököm, mint valami bombázó repülőgépflotha, minden nap eljött. Úgy sűrögtek-forogtak körülöttem, mintha robotok lennének, akiket én irányítok: ha intek, megállnak; ha lefekszem az ágyra, fölém hajolnak, és úgy néznek rám, mintha egy koporsóban fekvő holttestre néznének.

Észleltem, hogy az engem körülvevő emberek megváltoztatták miattam a mindennapi életüket, éjüket nappalra, nappalukat éjre váltották, ha arra volt szükség, egészséges akaraterejükkel befolyásolták az én beteg akaratérom. Úgy gondolom, nincs mód arra ezen a világon, hogy valaha is elsimítsuk az egészségesek és a betegek közti ellentétet és viszályt. Az egyetlen kivétel, ha egy egészséges beteggé válik, csak hogy ha valóban megbetegszik az ember (és itt most nem valami megfázásfélére gondolok, ami ha elmúlik, semmilyen heget nem hagy maga után), akkor beteg marad örökre, s azt a szót, hogy „egészség”, akár el is felejtheti.

Attól fogva, hogy elnémultam, a szabadságomat is elvesztettem. Ha például vécére mentem, a nagybátyám alakját láttam imbolyogni az ablak előtt – szemmel tartott. Ha esetleg az udvar kapuján kívülre merészkedtem, az még bajosabb volt, a fiatalabb néném azonnal ott termett mögöttem, és nagyjából egy méterrel a nyomomban járt, akármerre mentem. Attól féltek talán, hogy öngyilkos leszek? Elhallgattam ezt a kérdést, valójában szükségtelen lett volna feltenni, hiszen a napnál is világosabb volt: ha egy gyógyíthatatlan betegségben szenvedő szerencsétlen nő az öngyilkosságba menekül, nem lenne, aki furcsállná.

Nem gondoltam öngyilkosságra egyébként: még nem értem a szakadék széléhez, csak a körülöttem lévő viselkedése juttatta eszembe. Ekkor utasítottam el először az öngyilkosság gondolatát, mert úgy éreztem, rám erőltették.

A telefont sem vettem fel, mindegy, milyen hosszan csöngött, de nem is húztam ki a zsinórt, azt akartam, a környezetemben minden maradjon olyan, amilyen rendesen volt. Előfordult, hogy a nagynénémék telefonján kerestek, a nagybátyám ilyenkor átkiabált, hogy telefon – mindhiába.

Éjfélkor egyszer csak megszólalt a telefon, a *Kör* című japán horrorfilmet juttatva eszembe. Ez az asszociáció persze a legkisebb félelmet sem ébresztette bennem – ezen a világon nincsen ijesztőbb a ráknál –, mindössze a még meglévő kíváncsiságomat keltette fel. Felvettem a kagylót, és vele együtt fölemeltem a legutolsó szerelmemet.

Mivel körülöttem minden csendes volt, a telefonból szóló hang tökéletesen tisztán hallatszott; kellemes férfihang volt, azt mondta, ő Zhang Tong.

Elgondolkoztam, aztán mondtam, hogy nekem nincs Zhang Tong nevű barátom, valószínűleg rossz számot hívott. Mire a túlóldalról ez a válasz érkezett: „Nos, valóban, nem mondhatom magam a barátjának a szó szoros értelmében. Az orvos a nőgyógyász.”

Eszembe jutott az a kifinomult külsejű nőgyógyász az X kórházból. Zhang Tong. Felnevettem (hosszú ideje először), és mondtam, hogy máshogy cseng a telefonban a hangja, mint egyébként, ezért nem ismertem meg, nem is beszélve arról, hogy eddig összesen kétszer találkoztunk, így még nem is nagyon volt alkalmam megjegyezni.

Zhang Tong így szólt: majd ezután lesz alkalma rá. Kérdeztem, hogy ezt miből gondolja. Ő is felnevetett, és azt mondta, előbb-utóbb a betegek leszek. Azt feleltem, még nem döntöttem el, akarom-e a kezelést, márpedig anélkül nem lehetek a betegek.

Mondta, hogy épp most fejezett be egy műtétet, nagyon fáradt, beszéljünk inkább máskor, másnap várni fog rám a betegszobáknál, hogy megbeszéljük a kezelést. Amint ezt végigmondta, le is tette a kagylót.

Hosszan álldogáltam még összezavarodva, kezemben a telefonkagylóval. Nem tudtam, vajon a családom kérte-e meg Zhang Tongot, hogy hívjon fel, és ha igen, akkor melyikük volt. Talán a fiatalabb néném? Vagy a néném megbízta volna vele Zhang Wenzhenget? Zhang Tong viselkedése egyáltalán nem volt tipikusnak mondható. A kínai orvosok mind olyanok, mintha felsőbbrendű lények volnának, legfeljebb ha könyörögnek nekik, akkor fognak telefonálni egy betegnek, hogy kezeltesse magát. Lehet, hogy Zhang Tong kivétel? Kiemelkedő tudású orvos és az emberség szobra lenne egy személyben?

Akárhogy is, aznap este nagyon nehezen tudtam elaludni, vagyis egészen pontosan azóta, hogy megtudtam, rákos vagyok, ez volt az első olyan eset, hogy nem a betegségem miatt szenvedtem álmatlanságtól. Zhang Tong fürge alapossága és valami homályos idegesség még hosszán gondolkodásra készítetett. Miután éjfélkor végez egy műtéttel, még utána van lelki ereje felhívni egy beteget és kérlelni, hogy kezeltesse magát. Erre nincs ésszerű magyarázat, különösen nem abban az országban, ahol én élek.

Mikor végül elaludtam, persze álmodtam is. Rémálmom volt, mint ahogy minden szerencsétlen sorsú nőnek. Álmomban ott volt Zhang Tong, fenyegető ábrázatú emberek csoportjának tagjaként jelent meg, kezében sokszorosára kinagyított szikével, amivel kecskét nyúzott épp. A megnyúzott kecske csontjai fényesen ragyogtak, olyanok voltak, akár egy-egy műalkotás.

Reggel pontban nyolc órakor ébredtem, visszaidéztem az álmodat, és arra jutottam, nem véletlen, hogy Zhang Tong feltűnt benne – szerepet játszhatott ebben a kellemes benyomás, amit rám gyakorolt, de persze azt a „végzetes” telefonhívást sem hagyhattam figyelmen kívül. Összepakoltam néhány holmit, kiválogattam pár bugyit (ez tulajdonképpen felesleges volt, a kórházban töltött napjaim során lényegében egyáltalán nem volt rájuk szükségem), elővettem egy-két melltartót, és eltűnődtem, vajon viselném-e őket egyáltalán, végül kiválasztottam két csinos darabot, és betettem őket a táskámba. Bepakoltam még két testhezálló melegítőtrikót és két jégeralsót is, azután jöttek a könyvek, elvégre lehet, ha most bemegyek, már nem térek vissza többé. A halál egészen lecupaszítva végül is nem más, mint „távozás”: ha mondjuk az ember ma elmegy hazulról, és közli, hogy nem jön vissza többé, a többiek ügyet sem vetnek rá, ha pedig meghal, ez a zűrzavaros világ fütyül rá. Az, hogy nehéz vagy könnyű szívvel távozik az ember, egyedül rajta múlik.

Bizonyos emberek számára a könyvek teljességgel nélkülözhetetlenek, mint ahogyan egy nő számára a sminkkészlet. Én olyan nő vagyok, aki egyaránt szereti a sminket és a könyveket, de most a sminkre már semmi szükségem, a könyvek viszont elkísérhetnek az élet legvégéig.

Álltam a könyvespolc előtt, és válogattam, nehezen jutottam döntésre, hiszen annyi kedvencem volt; már ezek a könyvek önmagukban elegendők voltak ahhoz, hogy ne akarjam bevégezni az életet. Végül Rousseau *A magányos sétáló álmodozásai* című művére esett a választásom, ami vékony kis kötet, de teli figyelmet igénylő finomságokkal. Olyan könyv, ami igazán értő olvasást igényel.

Amikor a táskával kezemben kiléptem udvarunk kapuján, összetalálkoztam a nagybátyámmal, aki döbbenetesen nézett rám, és kérdezte, hová megyek. Annyit mondtam, hogy el, és már mentem is vissza sem nézve.

A pekingi *hutongok* kilenc-tíz óra körül a legbékésebbek. Aki dolgozik, ekkora már munkába, aki tanul, iskolába ment, csak néhány piros karszalagos „polgárvédelmis” gyűlik össze, hogy megtárgyalják, melyik piacon adják olcsón a zöldséget. Odamosolyogtam rájuk köszönésképpen. Ők is rám mosolyogtak, de mosolyuk nem szívből jött; ahogy elhaladtam mellettük, éreztem, hogy nemkívánatos a jelenlétem. Biztosan hallották a betegségem hírét – a rákos sejtektől magányosnak éreztem magam ismét, s ez a magány olyan, amit rám erőltettek, a Mennyek Ura kifejezetten nekem szánta, nem utasíthattam el.

Már majdnem az utcasarokra értem, amikor egy Santana 2000-es autó állt meg mellettem: egy gimnáziumi osztálytársam volt, aki az adóhivatalnál dolgozott sofőrként. Kérdezte, hogy ugye, munkába tartok, mert elvinne egy darabon, mire mondtam, hogy nem kell, igyekezzen inkább a főnökéért. Azt felelte, ma nem kell a főnökéért mennie, mert az külföldön utazgat éppen. Beszuszakoltam magam a kocsiajtón, és az orromat bódító illatosító szaga csapta meg – aki ebben a szagban él egész nap, az előbb-utóbb megpácolódik. Nem mondhattam ki, amit gondoltam. Bár nem jártam messze a sírtól, még mindig nem tudtam ellenállni a „képmutatás” kísértésének. Illetve a „képmutatás” inkább egyfajta felelősség, egy a sok közül, amit az embernek vállalnia kell élete során, mint például az, hogy ha gyermeke születik, felelősséggel tartozik azért, hogy felnevelje. Ha nem tesz eleget a képmutatás kötelezettségének, a társadalom eltaszítja és kitagadja. Vagyis ha él, még ha csak egy napot is, képmutatónak kell lennie, képmutatónak a legvégsőkig.

Megkértem az osztálytársam, hogy a Dongsi út déli szakaszán haladjon végig egyenesen dél felé, és amikor a Rizspiac úthoz értünk, kértem, álljon meg. Nézte az út mentén a „Keresztény Gyülekezet” táblát, és kérdezte, itt dolgozom-e. Mondtam, hogy igen, és majd ha ideje engedi, nézzen be. El akarta kérni a mobilszámom, de mondtam, hogy nincs mobiltelefonom. Némileg hitetlenkedve elhajtott.

Egyenesen az X kórház fekvőbetegosztályára mentem. Beszálltam a liftbe, és felmentem a harmadikra, hogy megkeressem Zhang Tongot. Amikor kiléptem a liftből, megláttam Zhang Wenzhenget és a fiatalabb nénémet, amint mosolyogva jönnek felém. A nagynéném elvette tőlem a táskát, Zhang Wenzheng pedig már megint egy zsebkendővel törölgette arcáról az izzadságot, majd így szólt:

– Zhang Tong délelőtt múlt, körülbelül tízkor végez, azt mondta, várjuk meg az irodájában.

Zhang Tong irodája közvetlenül egy takarítószerter mellett volt. Egy porlepte takarító épp akkor hozott ki onnan egy feltörlő rongyot, hogy felmosson. Zhang Wenzheng elővette a kulcsot, és kinyitotta az iroda ajtaját, majd bementünk, és amint becsuktuk magunk mögött, hallottuk, hogy a nedves rongy sístergő hanggal nekidörzsölődik az ajtónak. Az irodában halmokban álltak az orvosi szakkönyvek, még a szoba északnyugati sarkában lévő alacsony kis kempingágy is teli volt pakolva könyvekkel, amitől aztán csak még keskenyebbnek látszott. Ami a leginkább magára vonta a figyelmet a helyiségben, az az íróasztal előtt álló szék volt. Ilyen széket az ember már csak az igazi, őshonos pekingiek otthonában lát: kerek háttámla, az ülőkén az ember

fenekéhez igazított bemélyedés. Ez a szék igazán kirítt ebből a szobából, tűnődtem éppen, amikor kinyílt az ajtó, és belépett Zhang Tong. Amikor meglátott bennünket, arckifejezése mit sem változott, kezét fogott Zhang Wenzhenggel, majd leült arra a körtámlás székre, és visszafogott mosollyal hozzám fordult:

– Aki beteg, annak kezeltenie kell magát, ez a dolgok rendje.

Azután így szólt Zhang Wenzhenghez:

– Zhang doktor, menj csak nyugodtan, majd én gondoskodom a betegemről.

Miután Zhang Wenzheng elment, Zhang Tong felállt, és kikísért minket a nagynénémmel, közben pedig elmagyarázta, mik a teendőim: átmenni a betegszobákhoz, kiállítani egy kórlapot, átadni a kórházba való felvételhez szükséges vizsgálatokon. Kérdezte, megvan-e még a múltkori beutalóm. Mondtam, hogy elvesztettem, ő pedig nevetett – láttam, ahogy egy pillanatra elővillannak a fogai.

Megállt a betegszobáknál lévő nővérszoba széles és robusztus pultjánál, hogy kiállítsa a kórlapomat, fűrge és könnyed mozdulatokkal vezette a tollat, kalligrafikus szépségű írásjegyek soraival töltve meg a lapokat. Egy köteg papírt adott át a nagynénémnek azzal, hogy menjen el befizetni a kórházi számlát. Utána intett, hogy kövessem. Ott mentem a nyomában, körülöttünk pedig megroggyant betegek és gyorsléptű orvosok, nővérek mindenfelé, akik mind tiszteletteljesen szóltak Zhang Tonghoz:

– Jó napot kívánok, Zhang doktor úr!

– Jó napot kívánok, főorvos úr!

– Doktor úr, ma nem műt?

– Doktor úr, biztosan sok a dolga...

Felgyorsítottam a lépteimet, és felzárkóztam mellé, hogy megkérdezzem, szükség lesz-e műtetre. Röviden válaszolt: igen. Elhallgattam néhány pillanatra, majd azt kérdeztem, a műtét után szükség lesz-e kemoterápiára. Bólintott. Kérdeztem, hogy mi lesz a kemoterápia után. Lassított a léptein, mintha elgondolkodna valamin, azután visszakérdezett: a további kezelést illetően vagy egyébként? Összességében, válaszoltam.

– ...az ilyen betegségnél az ötéves túlélési arány harminc százalék...

Amikor ezt elmondta, újból gyorsított. Elárulta, hogyan válhat belőlem jó beteg: hinnem kell abban, hogy szerencsés vagyok. Ezután újból felnevetett, s arca egyáltalán nem olyan volt, mintha rákos beteggel állna szemben, hanem inkább mintha teljesen hétköznapi emberrel. Nyugalma átragadt rám, sőt talán pontosabb, ha úgy fogalmazok, megfertőzött. Nem pusztán arra a szembetűnő könnyedségre gondolok, amivel ebben a többszörösen zaklatott sietségben haladt előre, hanem arra az eleganciára, éleslátásra és alaposágra, vagyis lényegére is, ami mellett mások faragatlansága egészen szemet szűrővé vált – mint egy simára csiszolt kristálygömb, mely tündöklően ragyog ebben a nyüzsgő és mocskos világban.

A kórházak sejtelmes légkörét részben az elrendezésük adja: a különböző funkciójú helyiségek, vizsgálók titokzatos, kiismerhetetlen benyomást gerjesztenek a kívülállóknak. Ahogy az egyre-másra jobbra, majd balra forduló, erre, aztán arra kerülő Zhang Tongot követtem, aki hal módjára úszott végig a hosszan tekergőző folyosókon, olyan volt, mintha az addigi élettapasztalatom, a szálnalmas kis önbizalmam, de még az önbecsülésem is mind elveszne ebben a rejtelmekkel teli labirintusban. A kórház önmagában képes lerombolni az ember ép lelki világát, márpedig a lélek a testre épül, ha tehát a kórház először az ember testét rombolja le (a különböző vizsgálatok során a test szentségének képzetét végérvényesen eloszlatják a jéghideg gépek), akkor hogyan létezhet még a lelke egyáltalán?

Zhang Tong ekkor megállt, és egy fiatal, jóképű orvosra mutatott, majd hozzám fordult:

– Ő Yu Jie, Yu doktor, együtt fogjuk lefolytatni a kezelését.

Kis szünetet tartott, majd hozzátette, Yu doktor professzor az orvosi egyetemen. Yu Jie nagyon magas volt, szeme nagy és mélyen ülő, első ránézésre látszott, hogy tisztalelkű ember. Azt mondtam, igazán megtisztelő, hogy a páciensük lehetek. Mindketten mosolyogtak, aztán mintha csak megbeszélték volna, sarkon fordultak, és egy közeli vizsgáló felé indultak. Látva, hogy én még mindig ott állok zavarodottan, Yu Jie hátraszólt, hogy menjek utánuk.

A vizsgálóban volt egy nőgyógyászati vizsgálóágy. Yu Jie egy kézmozdulattal jelezte, hogy feküdjek fel, miközben a nőgyógyászok klasszikus mondatát idézte:

– Bújjon ki az egyik nadrágszárából.

Akaratlanul is tétováztam kissé, elvégre két férfi előtt kellett lemezteleníteni a testem – ez egyfajta ösztönszerű szégyenérzet. Rájuk néztem, és csak azt láttam, hogy Zhang Tong és Yu Jie is felvette már az átlátszó gumikesztyűt, s tőlem körülbelül két méterre állva néznek rám teljesen nyugodtan. Világos volt, hogy csak betegnek tekintenek, akinek nincs neve, és hogy a testem az ő szemükben nem több, mint egy bábu, amin az orvostudományukat gyakorolhatják. Ekkor sajnáltam meg először igazán a testemet, mert máris elveszítette hús és vér valóját. A kórházban, illetve az orvosok szemében az életereje, az energiái úgy elillantak, mint a füst.

Hallottam, hogy Zhang Tong halkán így szól:

– Mindkét oldalon, tíz milliméteresek, érzed?

Én éreztem. Éreztem, hogy Yu Jie ujjai hosszúak és hajlékonyak, s gyengéden tapogatnak a testemben. Nem volt bátorságom ahhoz, hogy a szemébe nézzek – romlott gondolkodású nő vagyok, még egy ilyen test- és élethelyzetben is képes voltam valami olyanra gondolni, aminek a betegséghez semmi köze. Eszembe jutott az a Tomas nevű orvos, akiről Kundera írt, s aki belehabarodott a betegébe. A kínai orvosokat egészen más fából faragták, legalábbis ami az előttem álló kettőt illeti.

Miközben feküdtem széttárt lábbal, és tűrtem, hogy vizsgálják, a következő gondolat férközött makacsul az agyamba, mintegy a pillanatot kihasználva: ezeknek az emberi gyarlóságoktól mentesnek tűnő nőgyógyászoknak vajon egy női testre nézve eszükbe juthat-e más a gyógyításon kívül?

Később, egy alkalmas pillanatban aztán feltettem Zhang Tongnak ezt az engem addigra már hosszú ideje foglalkoztató kérdést, mely sosem hagyott nyugodni. Ekkor már majd' egy éve tengődtem az X kórházban, amit mindössze talán négyszer-ötször hagytam el ezalatt. A kemoterápia hatására a hajam mind egy szálíg kihullott, amit napról napra különféle színű és formájú sapkákkal és kalapokkal igyekeztem leplezni. Amikor ezt a régen megformálódott, némiképp alattomos kérdést feltettem, éppen a Jianguo hotel elegáns nyugati éttermében ültünk, ahová korán mentünk, még öt óra sem volt. Nem rendeltünk azonnal, előbb mindketten innivalót kértünk: én frissen facsart narancslét, Zhang Tong pedig egy üveg ásványvizet. Abban a pillanatban, amikor az addigra alaposan megérlelt kérdésem elhangzott, Zhang Tong éppen lecsavarta az ásványvizes üveg kupakját. Kérdésem hallatán a meglepetés legkisebb jele sem látszott rajta, épp ellenkezőleg, arca rezzentelen maradt, és ráérősen kitöltötte az ásványvizet abba a szép, talpas pohárba, amit a pincér hozott, ivott egy kortyot, majd nyugodt hangon a következőket mondta – nem más volt ez tulajdonképpen, mint a nőgyógyászok eskütetele:

– ...az életben átlagos férfi vagyok megannyi érzéssel és vággyal. De amikor felveszem a fehér köpenyt, különleges szerepbe lépek, az átlagos férfiból orvos lesz, és ekkor elfelejtem a saját nememet, vagyis más szóval köztes nemű emberré válok. Az a fehér köpeny, amit viselek, mint valami varázslapel, megóv a gyarló gondolatoktól, vagy máshogy nézve olyan, mint egy páncél, a lelkem vonja körbe, hogy minden figyelmem egyedül csak a betegemnek

szentelhessem. A női nemi szervre pedig egyszerűen csak szervként tekintek...

Hallottam, hogy Yu Jie halkán szól: felkelhet.

Amíg felöltöztem, vagyis egész pontosan amíg felhúztam a nadrágomat, Zhang Tong és Yu Jie elfordult, és persze a betegségemről beszélgettek. Rájöttem, hogy jobb, ha a nőgyógyászok férfiak, mert kiveszekedhetik magukat a feleségükkel vagy a lányaikkal, így pedig a lehető legkedvesebben tudnak bánni a pácienseikkel.

Amint magamban épp dicsőítő éneket zengtem a kínai férfi nőgyógyászokról, angyali szépségű, fiatal nővér nyitott be, és Zhang Tonghoz sietett nagy sebbel-lobbal, valamit odasúgott neki, Zhang Tong pedig végighallgatta, majd megkérte Yu Jiét, hogy vegyen a gondjaiba, és ő maga az angyalal együtt távozott.

Kérdeztem Yu Jiét, hogy mi történt. Yu Jie tipikus nagyra nőtt kisleány volt, tágra nyílt szemmel nézett rám, olvasni tudtam a szemében, de már a lelkét nehéz lett volna felfedezni benne, elvégre nap mint nap női nemi szervekkel foglalkozik, s a lelke, hát az, ugyebár, már rég nem egy férfi lelke.

Nincs semmi baj, csak az egyik páciensünk férje megütötte az egyik kollégánkat. Egy férfiorvost? Hát persze, mégis ki ütne meg egy doktornőt, arra aztán tényleg semmi ok nincs. Kérdeztem, hogy miért ütötték meg azt az orvost. Yu Jie még nagyobbra nyitotta a szemét, és azt mondta, a hozzám hasonló szellemi szabadfoglalkozásúak aztán mindent érdekesnek tartanak, majd megfordult, és összeszedte a vizsgálathoz használt különféle eszközöket: hüvelytágítót, ilyesmiket. Mondtam, ez nem arról szól, hogy valaki szellemi szabadfoglalkozású vagy sem, pusztán a maguk hivatása különösen felkelti az emberek kíváncsiságát. Újra megkérdeztem, miért ütötték meg azt az orvost.

– Állítólag hozzáért a páciense csiklójához.

Szándékosan ért hozzá, vagy véletlenül, kérdeztem.

– Ki tudja, végül is nem ő tehet róla, hogy az a kis vacak pont odanőtt, lehet, hogy vizsgálat közben véletlenül odanyúlt.

Nevettem. Yu Jie beszédstílusa fesztelen volt, és természetes, mintha csak egy focimeccsről beszélgetne a McDonald'sban ülve. A kórház és a vágóhíd között az a különbség, hogy a kórházban megjavítják a rossz szerveket, míg a vágóhídon a jó szerveket bontják szét – de az eredmény mind a pénzzel kapcsolatos.

Már felöltöztem szépen, és visszanyertem a tiszteletreméltó nő formáját. Yu Jiétől két méterre álltam összefont karral, és a daganat kérdését félretéve így szóltam:

– Látom, szeret viccelődni, de ez mégiscsak kicsit rossz ízű poén, hiszen nekünk, nőknek, ez a legintimebb részünk, nem tudom, mit vár, hogy mit gondoljak.

Már mindent szépen összepakolt közben, és amikor ezt mondtam, azonnal elnézést kért:

– Bocsánat, megfeledkeztem róla, hogy maga is nő.

Nagyot nevettem:

– Bezzeg az előbb, amikor itt volt Zhang főorvos úr, még nem így viselkedett... micsoda képmutatás.

– Zhang főorvos úr? – Yu Jie ártatlanul pislogott, és így folytatta: – Zhang főorvos úr aztán ízig-vérig a női nemi szervek megszállottja. Én nem vagyok olyan, mint ő, nem vagyok annyira ájtatos, mert hát egész álló nap velük foglalkozom, ha nem ezekkel viccelek, akkor mivel?

Miközben beszélt, az órájára pillantott, majd fölkiáltott:

– Ajjaj! – Megkért, hogy menjek át egyedül a betegszobába, és várjak, mostanra már biztosan szabadult fel ágy, mert az imént említett beteg ambuláns műtétre jegyeztette elő magát. Amint ezt végigmondta, azonnal el is sietett.

Egy pénteki napon feküdtem be a kórházba – szombaton és vasárnap az orvosaimnak nyomuk sem volt. Összesen hárman voltunk a szobában: én a hatos ágyon, egy éppen akkor műtétről kikerülő, még eszméletlen beteg a hetesen, a nyolcason pedig a harmadik kemoterápiáján áteső beteg, akinek már az összes haja kihullott, ezért nevetséges, csipkével díszített kalapot viselt, és e pillanatban éppen az ágyán fekve hallgatta a walkmanjét, a kíváncsiság leghalványabb jelét sem mutatva irányomban, aki újonnan érkeztem. Úgy tűnik, a rákos sejtek nemcsak az ember testét képesek elpusztítani, de a szellemét is kikezdi.

Hosszan elnéztem a hetes ágyon fekvőt, csak annyit láttam, hogy szorosan zárva az állkapcsa és a szeme is, az ágy mellett ülő férfi pedig idegesen figyel. A karjába kötött infúzió szaporán csöpögött – egyedül ez utalt arra, hogy még életben van. A nyolcas hirtelen ingerülten csapkodni kezdett, kitepte a fülhallgatót a füléből, és az ágyhoz vágta, azután felugrott úgy, hogy a csipkés kalap majdnem leesett a fejről, mire odakapott és a helyén tartotta. A fal mentén haladva igyekezett az ajtó felé, és amikor az ágyam mellett haladt el, merően ellenséges pillantást vetett rám, majd a betegszoba ajtajához érve csípőre tette a kezét, és jobbra-balra nézelődött. Azt gondoltam, biztosan vár valakit, azért ilyen dühös. Végül balra fordult, és eltűnt az ajtóból.

Nyomottá vált a hangulat a betegszobában. Kinéztem a szélesre tárt ajtón, és láttam, hogy csak három nővér áll a nővérpultonál: egy a pulton írt valamit éppen, a másik egy kórlapot lapozgatott, a harmadik pedig úgy látszott, beszélget valakivel, de abból a szögből, ahonnan ráláttam, pont nem látszott az illető, akivel szót vált. Azt viszont láttam, hogy nagyon lelkesen beszél azzal az emberrel, ami rögtön felébresztette a kíváncsiságomat, odasétáltam hát az ajtóhoz, mikor is a hetes fájdalmasan felkiáltott, ami úgy megijesztett, hogy azonnal ki is mentem a szobából.

Aki a nővérral beszélgetett, nem volt más, mint Yu Jie. Amint meglátott, megszakította a beszélgetést, hogy üdvözljön. Kérdeztem, hogy ma is bejött, hiszen szabadnapja van. Yu Jie azt felelte, ő az ügyeletes, és megkérdezte, nem láttam-e Zhang főorvos urat, mire meglepetten kérdeztem: még az osztályvezető főorvos is ügyel? Yu Jie mosolyogva mondta, hogy nem, Zhang főorvos úr kifejezetten miattam jött be. Nem hittem neki, azt gondoltam, csak tréfál – amikor először találkoztunk a vizsgálóban, viselkedése alapján arra a következtetésre jutottam, hogy Yu Jie az a fajta nőgyógyász, aki szeret viccelődni, ráadásul annak a csinos nővérnak az izgatott magatartásából ítélve ő lehet a kórház Don Juanja. Mondtam neki, hogy folytassa csak a beszélgetést nyugodtan, aztán csak úgy fogtam magam, és elindultam a kifelé vezető folyosón. Yu Jie még hangosan utánam szól: de tényleg, Zhang főorvos úr tényleg bejött.

A kórház Zöld Teraszán láttam meg Zhang Tongot. Csak véletlenül mentem arra, és csak később tudtam meg, hogy Zöld Terasz a neve – tele volt különféle virágokkal és zöldnövényekkel, a kórház külön alkalmazott valakit, akinek csak az volt a feladata, hogy gondozza őket.

A beteg a nyolcas ágyról éppen zokogva magyarázott neki valamit, Zhang Tong pedig türelmesen hallgatta, maximális odafigyeléssel, így aztán engem észre sem vett. Nem tudtam azonnal megfejtetni, hogy vajon csak véletlenül találkoztak-e össze, vagy valami okból szándékosan. Lehajtottam a fejem, és a lehető leggyorsabb léptekkel mentem át a Zöld Teraszon.

Két fiatal doktor jött velem szemben, fehér köpenyük alsó szegélye finoman fodrozódott. A bal oldalon sorakozó franciaablakokon át beszűrődő napfény meleg ölelésbe fonta őket, mintha a szerelmesük lenne. Amikor elhaladtak mellettem, megcsapott a fiatalság reménnyel és egészséggel teli szele, én pedig szégyenkeztem beteg kis testem miatt.

A folyosó végén lévő két, vaskos ajtó le volt zárva egy nagy lakattal. Megkérdeztem egy beteget, aki arra sétálgatott lassú léptekkel éppen, s közben a hasára szorította a kezét, hogy mi van az ajtó mögött, mire a nő furcsálló pillantást vetett rám, megrázta a fejét, majd megfordult,

és lassan elindult visszafelé.

Először a nyolcast pillantottam meg, ahogy bejön a Zöld Teraszról. Már nem sírt. Azután Zhang Tong is bejött, megfordult, azonnal észrevett, és amikor elindult felém, napfénytől ragyogó arca olyan kedvességet sugárzott, hogy a szívem is beleremegett. A kórházban az orvos az egészséges ember, s mint ilyen, magasan a beteg fölött áll. A beteg sorsa legnagyobb részét az orvos kezében van, a beteg tehát a lába előtt kúszik a földön, ráadásul az orvos, ez a nagyszerű ember tetőtől talpig patyolatfehérbe van öltözve – ugyan mi más lehetne, mint angyal?

Mikor az előttem álló angyal felöltötte Zhang Tong visszafogott és őszinte arcát, megkérdezte, hogy vagyok.

– Itt mindannyian betegek vagyunk, hogyan lennénk? – kérdeztem vissza.

– Beszélgetett már a szobájukban a nyolcas ágyon fekvő beteggel? – érdeklődött tovább Zhang Tong.

Azt mondtam, még nem volt rá alkalmam. Az igazat megvallva még nem szoktam meg a kórházi környezetet és hangulatot. Zhang Tong kíváncsian faggatott, hogy mit is értek kórházi hangulaton.

– A halál láthatatlan szellemének hűvös mosolya, az emberek reménytelen küzdelme és az a megmásíthatatlan vereség – mondtam szárazon.

Zhang Tong visszafogott arckifejezésébe némi szomorúság vegyült, de csak egy szemvillanásnyi ideig tartott, majd ismét az orvos felkészült nyugalma jelent meg az arcán. Azt mondta, a nyolcasnak szerelmi bánata van, a barátja szakítani akar vele a betegsége miatt.

– De hát ez a dolgok rendje, nem? – kérdeztem. Aki súlyos betegségben szenved, az még milyen szerelemben reménykedik? Teljes képtelenség. Zhang Tong csak nézett rám, és a fejét rázta. Mondtam, hogy Yu Jiétől hallottam, azért jött be, hogy meglátogasson. Így van, felelte, mindig bejön a szabadnapján, hogy meglátogassa azokat a betegeket, akiket hétfőn műtenek. Nevettem, mert eszembe jutott egy másik téma: hogyan oldották meg annak az orvosnak az ügyét a minap, kérdeztem. Melyik orvosét, kérdezett vissza, mire mondtam, hogy azét, aki a páciense csiklójához nyúlt.

– Erről meg honnan hallott? – kérdezte meglepetten, majd pillanatnyi gondolkodás után hozzátette. – Biztosan Yu Jie mondta el.

Aggódtam, hogy ezzel gondot okozok Yu Jiének, ezért gyorsan tiltakoztam, amikor is a folyosón Yu Jie tűnt fel éppen, és huncutul mosolyogva kérdezte, hogy miről beszélgetünk. Zhang Tong szigorúan fordult hozzám:

– A továbbiakban ne oszd meg a betegekkel az osztály ügyeit, ezt már többször tisztáztuk korábban. – Amint ezt végigmondta, már indult is a betegszobák felé, majd hátranézett, és odaszólt nekem, hogy én is menjek vissza a szobámba, hogy még egyszer megvizsgáljon. Yu Jie felém fordult, és kinyújtotta a nyelvét meg grimaszokat vágott; engem egyáltalán nem hibáztatott. Meg kell mondanom, igazán nagyszerű férfi.

Ezt a nővérek többsége is ugyanígy látta. Zhang Tong a vizsgálóba hívatott. Ezt a parancsot az a nővér közvetítette, akivel korábban Yu Jie beszélgetett, őt követtem a vizsgálóba, amikor is megkérdezte, hogyhogy ilyen jóban vagyok Yu Jiével, milyen kapcsolat van köztünk. Mondtam, hogy jó barátok vagyunk.

– Csak barátok, nem szerelmesek? – A nővér nagy szeme csak úgy villogott, bizalmatlanság tükröződött benne.

– Ezzel a saját kis titkáról vall? Ugye, tetszik magának? – kérdeztem.

A nővér menten elvörösödött, és elégedetlenségét kifejezendő a bal kezével megpaskolt kissé. A nőgyógyászati osztály nővéreinek nyolcvan százaléka képviselőjében kérdezősködött, mondta

végül. A betegek jobban teszik, ha távol tartják magukat Yu Jiétől, tette hozzá, mert egyes nővérek esetleg rosszul reagálhatnak. Azt hiszem, kicsit túlbecsül, talán nem látja rajtam a koromat? A nővér végigmért: harmincegynéhány lehet, mondta. Amikor ezt meghallottam, akaratlanul is felderült az arcom. Tényleg ilyen fiatalnak néz, kérdeztem. Nincs szeme hozzá, úgy látszik. Amikor odaértünk a vizsgáló ajtajához, a nővér a szájához emelte a mutatóujját. A nyitott ajtón át megláttuk Zhang Tongot, aki háttal állt nekünk. Hátranéztem a nővérré, hogy elolvassam a köpenyére tűzött névtáblát: Wang Linek hívták.

Vasárnap este nyolc óra is elmúlt, amikor éppen a nyolcas beteggel beszélgettem. Két nap leforgása alatt kitergette elém érzelmi életének összes szennyesét. Története nagy vonalakban ez volt: a rák előtt két férfi is udvarolt neki, de miután rákos lett, mindkét férfi nyomtalanul felszívódott. Miközben a szerelmi történetét mesélte, nagy hangsúlyt fektetett a részletek gondos leírására, s evvel az egyébként végtelenül egyszerű kis történetet lebilincselően izgalmassá varázsolta. Elmesélte például, hogy mindkét férfinak vett egy mobiltelefont, és volt olyan, hogy egyszerre beszélt telefonon mindkettőjükkel, egyszerre hallgatta, ahogy a két férfi udvarol neki. Meghatotta a rajongásuk, és megesküdött nekik, hogy mindenképpen közülük választ párt magának, de hogy végül is melyikük legyen az, azt nem tudta eldönteni. Épp amikor döntésre jutott, hogy választani fog a két férfi közül (akármelyik megfelelt volna, ezért azt találta ki, hogy azt választja, amelyik előbb ér az étterembe, amit kijelölt találkozóhelyül), váratlanul rákot diagnosztizáltak nála.

– Hogy lehetek ilyen szerencsétlen? – panaszkodott a nyolcas –, miért pont én jártam így, mi a fenéért nem történhetett ez valaki mással, mondjuk valami koldussal vagy tolvajjal vagy akármilyen csavargóval, ha ők kapnak rákot, azzal csak tisztul a világ.

A tolvajoknak is megvan a maguk haszna, mondtam, elvégre ha ők nem lennének, akkor mit csinálna az a sok rendőr? A nyolcas jót mulatott azon, amit mondtam, aztán közelebb húzódott:

– Akkor most te mesélj!

– Mit?

Kérte, hogy meséljem el az én szerelmi ügyeimet. Az én koromban a szerelem már luxusszámba megy, kezdtem, de épp ahogy ezt mondtam, betoppant Yu Li, teli szatyrokkal a kezében. Odajött hozzám, és lepakolt az éjjeliszekrényre, majd levette a méregdrága bőrkabátját, és nagy óvatoskodva, halkán így szólt:

– Wen Qiang is itt van, behívhatom?

Ha már eljött, akkor meg minek kérdezed, mondtam, hívd be gyorsan. Yu Li kikiabált az ajtón: Wen Qiang, gyere be! Wen Qiang elegáns mozdulatokkal sétált végig a betegszobán, előkelő megjelenésétől szinte felragyogott az a fakó, dísztelen szoba. Odasandítottam a nyolcas betegre, és láttam, milyen megigézve nézi. De még a hetes férje is odafordult, és homlokán ekkor felpuhultak kissé a szenvedés barázdái.

Wen Qiang leült Yu Li mellé, és finoman hozzásimult, kezét a vállára tette, s dús ajka, melyet szájfény fedett vastagon, minden mozdulatnál megvillant. Odabiccantam, és folytattam a beszélgetést Yu Livel. Megkérdeztem, hogy van Beibei, minden rendben van-e az iskolában. Yu Li bólintott, és azt mondta, nincs vele gond. Tudtam, hogy fölöslegesen kérdezem, mert Yu Li sosem foglalkozott igazán a gyerek tanulmányaival. Wen Qiang hozzátette, hogy az e havi témazárókon az egyik tárgyból Beibei egyest kapott. Rámeredtem, és megkérdeztem, melyik tárgyból. Idegen nyelven. Válaszolta. Az meg hogy lehet, hát nem angol nyelvű dalokat hallgat egyfolytában, kérdezte Yu Li összevont szemöldökkel a feleségét, s láthatóan türelmetlenné vált. Wen Qiang nem hagyta magát, arca finom vonásait hirtelen méreg rajzolta át. Hangja

magasabban csengett:

– Azt hiszed, attól, hogy valaki angol dalokat hallgat, egyből meg is tanul angolul? Ne légy ostoba!

Jelentőségteljes pillantást vetettem a nyolcasra, aki ekkorra már nagyjából átlátta, milyen szálak fűznek egymáshoz hármunkat, és kíváncsi szemmel figyelte ezt a „különleges harcot”. Amikor összetalálkozott a tekintetünk, elmosolyodott, majd fölállt, és kiment a szobából.

Mire visszajött, Yu Li és Wen Qiang már elment.

– Egész rendes veled a volt férjed.

A nyolcas már belesett a magánéletembe, s hangjából valamiféle örömet éreztem ki.

– Hol így, hol úgy – mondtam. – A gyerek miatt van, merthogy van egy gyerekünk.

– Tudom, Beibei.

Rövid szünet után így folytatta:

– Csak nincs még valami közted és a volt férjed között?

Most, ugye, csak viccelsz, mondtam, az ilyen volt férj és volt feleség közti románc csak a külföldi filmekben létezik, az a fajta romantika nagyon ritka, a kínaiakból egyszerűen hiányzik ez a tulajdonság. Mint abban a filmben, *A Cassandra-átjáróban* dr. Chamberlain története a volt feleségével. A kínaiak ezt még utánozni is nehezen utánoznák, mert ehhez óriási elszánás meg humor kell, és épp ez a kettő, ami a kínaiakból a legjobban hiányzik.

Megjött a nővér a gyógyszerekkel, és határozott hangon szólította a betegeket: hatos, a gyógyszere, most vegye be. Aztán a nyolcához fordult: „Maga holnap kap kemoterápiát, készüljön.”

Az éjszaka közepén a hetes hirtelen felsikoltott; kiabálására felébredtem én is és a nyolcas is. A férje kérdezgette, hogy mi a baj. Azt mondta, fáj, a sebe nagyon fáj, kérte a férjét, hogy hívja az orvost. A férje hezitált, kérdezte, hogy nem bírja-e ki reggelig, mégiscsak késő éjszaka van. A nyolcas közbeszólt: ha azt kéri, hogy hívjon orvost, akkor hívjon orvost! Még hogy bírja ki reggelig! Ez kórház. A hetes férje erre szófogadóan megnyomta a nővérhívó csengőt. Két perc sem telt belé, és bejött egy nővér, felkapcsolta az ajtó melletti villanyt, aztán megkérdezte, mi a baja a hetesnek. A hetes férje válaszolt, hogy a sebe fáj.

– A sebe fáj? – A nővér szinte kétkedően kérdezte a beteget, miközben az ágyához lépett.

A hetes bólogatott, s közben hol halkabban, hol hangosabban nyöszörgött. A nővér kiment, majd nemsokára megjött az ügyeletes orvos, egy nagy, robusztus férfi. Megvizsgálta a beteg sebeit, és a nővérhez fordult:

– Kapjon egy fájdalomcsillapító injekciót. – Azzal már távozott is. Nem sokkal ezután a nővér visszajött, hogy beadja az injekciót. Én és a nyolcas árgus szemmel figyeltük a hetest, aki ügyet sem vetett ránk, mintha nem is léteznénk. Ezt a hangjából lehetett hallani, ugyanis másokkal mit sem törődve hangosan jajveszékelt, s jajgatásába olykor még olyan kiáltás is vegyült, hogy „jaj, anyám, jaj, anyám”.

A nyolcas óvatosan felkelt az ágyából, odajött az enyémhez, és halkan odasúgta:

– Ez csak cirkusz ám, ha tényleg olyan nagyon fájna neki, nem kiabálna ennyire.

Kérdeztem, akkor hogy kiabálna. Olyankor az ember nem kiabál, magyarázta a nyolcas, összeszorítja a fogait, becsukja a szemét, és egy időre teljesen elveszíti a kapcsolatot ezzel a világgal. Ne hidd, hogy mindenki olyan, mint te, mondtam, minden embernek megvan a maga kifejezőmódja. Azt hiszed, mindenkinek úgy kell csinálnia mindent, ahogy te csinálod?

A nap már majdnem felkelt, mikor végre elaludtam. Csakhogy nem sokkal később újabb zajra ébredtem, fejem kótyagos volt, és nehéz, nem éreztem jól magam. A nővér jött, hogy szóljon: nyolc órakor visznek a műtőbe, és figyelmeztetett, hogy nem szabad ennem. Tíz perccel múlt

hét, amikor megjelent Zhang Tong és Yu Jie. Kezüket mindketten a hátuk mögött kulcsolták össze, és cinkos mosollyal néztek rám. Úgy méregettek a tekintetükkel, mint ahogy fafaragó nézhet egy darab fát, amit épp megmunkálni készül. Zhang Tong megkérdezte, jól aludtam-e. Mondtam, hogy nem, túl nagy volt a hangzavar. Yu Jie erre azt mondta, néhány nap múlva már észre sem fogom venni. Hogyhogy, kérdeztem. Megszokás kérdése, válaszolta Yu Jie. És még hozzátette: eljön az idő, amikor az ágyon fekvéskor majd csak arra fog figyelni, hogy vegye a levegőt. Akkor már nem lesz gondja arra, hogy hall-e bármilyen zajt.

Két nővér érkezett egy guruló ágygal, melyet az ágyam mellé toltak. Egyikőjük megkérdezte:

– Maga Meng Xiaoqi?

Igen, mondtam. Hasi endoszkópos műtét, kérdezte. Igen, mondtam. Megkértek, hogy vegyem le a ruhámat, és másszam át a hordágyra. Ezután mintha mi sem történt volna, úgy álltak ott, megvárták, amíg a döbbenet, amit a szavak hallatán éreztem, lecsillapodik, majd utasításaikat követve szófogadóan levettem a ruhám, és átmászom arra a keskeny kis guruló ágyra, amit zöld lepedő borított. Csak nézegettem körbe idegesen, miközben a ruhámat vetettem le, mire a nyolcas odaszólt:

– Vedd csak le nyugodtan, senkit sem érdekel, ugyan kit érdekelne egy rákos beteg teste?

Ezt az undorító nőcskét! Úgy látszik, ő már eldobott magától minden evilági formaságot, a csupasz dolgokat szereti, mint amilyen az a kopasz feje is!

Ott feküdtem pucéran azon a zöld ágyon, a két nővér pedig gondosan rám terített egy ugyanolyan zöld takarót. A mennyezetet kívül mást nem is láttam. A liftre várva egy arc hajolt a látómezőmben: Liang Yu volt az. Arca kipirosodott a hidegtől, nevetőráncai szinte megdermedtek. Kérdeztem, hogyhogy itt van? Engem épp műtétre visznek, nem akartam, hogy ilyen szánalmas állapotban lásson. Liang Yu erre azt mondta, előbb-utóbb mindenkivel megesik ilyesmi, most igazán nem kell a külsőségek miatt aggódnom. Miközben beszélt, velünk együtt ő is beszállt a liftbe.

A lifttől egészen a műtő ajtajáig a kezemet fogta. Éreztem, hogy mennyire izzad a keze, az enyém is egészen nedves lett tőle, de még így sem akartam elengedni. Amikor a nővér figyelmeztette, hogy nem jöhet velünk tovább, csak akkor állt meg, de kezével még mindig az enyémet szorította – megindító jelenet volt. Megint felharsant a nővér határozott hangja: engedje el a kezét! Nem látja, hogy mindjárt leesik az ágyról? Liang Yu csatakos keze elengedett, s még láttam, ahogy beletörli a tollkabátjába. A korábbi énem ezt nem nézte volna jó szemmel, de most hihetetlenül kedvesnek láttam ezt a mozdulatot, emberségességgel telinek. Amíg betoltak a műtőbe, és az altatószer hatása nem jelentkezett, illetve egészen addig, amíg az orvos altatott, az a kép lebegett előttem, ahogy Liang Yu a kezét törli.

Miközben a két nővér tologatott jobbra-balra, és Liang Yu kéztörölése, mint egy diakép, úgy vibrált a szemem előtt, a mozdulaton túl megláttam két zöld ruhás, zöld sapkás orvost. Fölemelkedtem kissé, szerettem volna kitalálni, melyikük Zhang Tong és melyikük Yu Jie. Ekkor meghallottam, hogy egy hang így szól hozzám: ne keresgéljen, Zhang főorvos úr még nem jött meg. Felismertem Yu Jie hangját, így izgalmam kissé alábbhagyott. Halkan kérdeztem Yu Jiétől, hogy akkor Zhang főorvos nem is jön? A műtétet vezető sebész utoljára szokott jönni, mondta Yu Jie, ahogy mondják, mindig a fontos emberek érkeznek utolsóként.

Hallottam, hogy valaki halkan jóváhagyást kér Yu Jiétől: helyi érzéstelenítésre 15 milliliter prokaint? Yu Jie hangja komollyá vált: igen, azután kapjon 0,05 milligramm fentanilt és 2,5 milligramm haloperidolt intravénásan. Alig néhány perc telt el, és már nem éreztem a hastájékom, nem tudtam megmondani, mit babrál ott Yu Jie és az a néhány rezidens orvos.

Körülbelül tíz perc múlva Yu Jie így szólt: jól van, a léghas elkészült. Ekkor hallottam, hogy valaki Zhang főorvost szólítja, Zhang Tong tehát megérkezhetett, gondoltam.

Zhang Tong Yu Jiéhez fordult:

– Az endoszkópot már bevezették?

Igen, válaszolta Yu Jie. Majd így szólt:

– Főorvos úr, állj ide és nézd meg.

Ezután hosszú csend. Pontosabban szólva szavaikat kézmozdulatokkal helyettesítették, hiszen tudták, hogy a tudatom éber, gondolataim fürgén cikáznak. Az orvosok félnek a betegek gondolataitól és tudatától, jobban örülnének, ha a műtőasztalon egy tudattalan fadarab heverne.

Nagyjából fél órával később újra visszatettek egy guruló ágyra. Szerettem volna megkérdezni Zhang Tongtól, hogyan sikerült a műtét, de mire odafordultam, Zhang Tongnak nyoma sem volt, a két nővér pedig már tolt is kifelé részvétlenül. A műtőből a betegszobába vezető úton elaludtam, s amikor felébredtem, már az ágyamon feküdtem, és a bal karomba infúzió csöpögött. A nyolcas az ágyán feküdt, és csendesen tűrte a kemoterápiát, a hetes ágy üres volt, úgy tűnik, a beteg már fel tudott kelni. Ekkor láttam meg, hogy az ágyam bal végénél álló széken ott ül Liang Yu.

Amikor észrevette, hogy felébredtem, fölállt, és megkérdezte, hogy vagyok. Elrévedtem kissé, eszembe jutott, hogy épp most estem át egy hasi endoszkópos műtéten, s az egész olyan volt, mintha csak álomban történt volna.

– Nagyon jól, semmi bajom, csak azt nem tudom, mi lett a vizsgálat eredménye...

Liang Yu azt tanácsolta, ne törjem a fejem ezen, pihenjem ki magam inkább, mert néhány nap múlva szükségem lesz az erőmre az igazi műtéten. Még mielőtt válaszoltam volna, a nyolcas hirtelen nagyot öklendezett – Liang Yu és én is összeresztünk a hangra. Jeleztem Liang Yunek, hogy kérdezze meg a nyolcast, szüksége van-e segítségre. Liang Yu kicsit bizonytalanul állt fel és ment a nyolcas ágyhoz, halkán kérdezte, hogy szüksége van-e valamire. A nyolcas nem válaszolt. Odafordultam, és láttam, hogy mindkét szeme szorosan csukva, kiegyenesedve fekszik az ágyon, és a külvilággal semmiféle kapcsolata nincs. Liang Yu visszanézett rám, s én odaintettem neki, hogy jöjjön vissza, mire nesztelen léptekkel visszasétált az ágyam mellé. Nem mertünk hangosan beszélni, minden szavunkat egyenesen a másik fülébe súgtuk, susogó hangokat hallatva, mintha csak sóhajtoznánk. Vagy kézjeleket használtunk, hogy kifejezzük, mit szeretnénk. Amikor például azt akartam, hogy Liang Yu elmenjen, ne maradjon tovább, vadul integettem, de Liang Yu úgy tett, mintha nem látná, csak ült ott konokul a széken, meg sem moccant. Egészen addig, amíg meg nem jött Zhang Tong és Yu Jie, és előbbi ezt nem mondta neki:

– A látogatók most már elmehetnek, hadd pihenjen nyugodtan a beteg.

Ezután Zhang Tong hozzám fordult, és aggodalmasan kérdezte, érzek-e fájdalmat bárhol. Mondtam, hogy nem, semmit nem érzek, olyan, mintha nem is lett volna semmiféle beavatkozás. Zhang Tong felnevetett, akkor jó, mondta, pihenjek szépen pár napot. Ezt követően már ment is tovább a nyolcas ágyhoz.

A nyolcas szeme ugyanúgy csukva volt még mindig, ki nem nyitotta senki kedvéért sem. Yu Jie felemelte kissé a hangját, úgy szólongatta:

– Nyolcas, nyolcas! Megjött Zhang főorvos úr. Hogy érzi magát?

A nyolcas azonban csak nem nyitotta ki a szemét. Yu Jie most már hangosan szólt:

– Nyolcas, ne higgye, hogy csak azért, mert beteg, már úgy viselkedhet, mint valami vadember! Együtt kell működnie az orvosokkal, akik azon vannak, hogy meggyógyítsák. Akármennyire fáj, el kell viselnie, megértette?

A nyolcas megmozdult, és lassan felnyitotta a szemét, pislogott egyet, aztán újra behunyta.

Zhang Tong halkán odaszólt Yu Jiéhez:

– Ha egyfajta gyógyszerrel nem érünk el jó eredményt, megfontolhatnánk a másodfokú kombinált kemoterápiát...

Zhang Tong még be sem fejezte a mondatot, amikor a nyolcas hirtelen nagy robajjal fölült az ágyon, heves mozdulataitól az infúziós tasakja is vadul remegett. Yu Jie ösztönösen odaugrott, és az egyik kezével felemelte a remegő infúziós tasakot, a másikkal pedig visszaszorította a beteg jobb karjába vezetett tűt, mintha csak egy akupunktúrás pontot nyomkodna éppen. Elég volt egy másodperc, hogy ezt a finom mozdulatot megtegye.

– Maga megőrült! – kiabálta Yu Jie. – Talán már nem akarja kezeltetni magát? Meg akar halni? Az egyszerű, akkor csak menjen! – Yu Jie otthagya a nyolcas ágyat, és a falhoz lépett, két kezét összefonta a mellkasán, arca rózsás volt, szeme csillogott, egész megjelenéséből valamiféle könnyelműség áradt.

Zhang Tong szigorú pillantást vetett rá, látni lehetett, hogy rosszallja Yu Jie viselkedését. Yu Jie már hozzászokott Zhang Tong néma szidalmaihoz, ki tudja, mit gondolhatott magában, a felszínen mindenesetre úgy látszott, cseppet sem érdekli. A nyolcas pedig, miután Yu Jie ordibált vele, szépen visszadőlt az ágyra, és nyugodtan feküdt.

Zhang Tong, mielőtt kiment az ajtón, még egy pillantást vetett a sarokban álló Liang Yure, úgy tűnt, mondani akar neki valamit, de végül semmit sem mondott, csak megállt egy pillanatra, azután kiment.

Az ezt követő kedden és szerdán, két teljes napon át csak aszalódtam ott, mint szárított hal a napon. Zhang Tongot és Yu Jiét mintha a föld nyelte volna el, egy szemvillanásnyira sem láttam őket. Mint megtudtam, egy konferencián vettek részt: „nemzetközi konferencia a petefészekrák megelőzéséről és gyógyításáról, két-három napig tart a nőgyógyászati klinikán”. Wang Liből sikerült kiszednem a hollétüket.

– Gyakran járnak konferenciákra, olyan is előfordul, hogy egy héten akár háromra is elmennek... – Miközben beszélt, az volt a szokása, hogy fel-felhúzza szép ívű szemöldökét, s ettől élettelt telt meg az a klasszikus szépsége. Szemem a szemöldökére szögeztem, és megkérdeztem, tetováltatta-e. – Micsoda? – vonta fel ismét a szemöldökét.

– Azt kérdeztem, hogy tetováltatta-e a szemöldökét.

– Nem, teljesen természetesen ilyen. – Majd kissé lehalkítva hangját így folytatta: – Viszont szeretném megnagyobbíttatni a mellem. Maga szerint az veszélyes?

Mondtam Wang Linek, hogy épp elég nagy a melle, nincs szüksége műtétre. Odahajolt a fülemhez, és belesúgta:

– Vízpárnás melltartót hordok, ez idén a legnépszerűbb, fogja meg. – Miközben ezt mondta, odahúzta a kezemet, de ebben a pillanatban belépett a főnővér, és megkérdezte tőle, hogy rendszerezte-e már a ma műtendő páciensek beteglapjait. Wang Li úgy megijedt, hogy még a szemöldökét is elfelejtette felhúzni.

Amikor visszaértem a betegszobába, megláttam a nagybátyámat: ott ült a széken szemét az ágyra meresztve, révetegen. Üdvözöltem, és kérdeztem, mikor jött. Nagy sebbel-lobbal fölállt a székről, mire egy mandarin kigurult az ölében tartott nejlonzacskóból. Lehajolt, hogy fölszedje. Ne vedd fel, mondtam, hagyd, nem kell, túl nagy itt a kosz. A nyolcas odaszólt, hogy akkor is fel kell szedni, ha nem kell, dobjuk ki. Úgyis mindjárt jön a takarító, mondtam, majd ő összeszedi. A nyolcas erre magasba emelte azt a kezét, amelyikből nem lógott tű, és mérgesen meglengette: hát, te aztán reménytelen eset vagy, az ilyen abnormális gondolkodásra nincsen gyógymód.

Néztem enyhén puffadt arcát, és azt gondoltam magamban, hogyan tud még ilyen állapotban is az efféle semmiségeken bosszankodni. Nem állok le vitatkozni egy kemóssal, vetettem oda neki, azzal odaléptem a mandarinhoz, fölvettem és bedobtam az ajtó mellett lévő szemétkosárba.

A hetes csendesen feküdt az ágyán, infúziót kapott. A férje ma nem jött, így magára hagyottnak tűnt. Teste mélyen belesüppedt az ágyba, szinte egy síkban volt a matrac felszínével, mintha beteg és ágy egy testté olvadt volna össze, s a beteg majdnem olyan volt, mintha annak a halálos ágynak lenne a tartozéka. Tekintete egyenesen és mereven szegeződött egy pontra, ez volt az egyetlen olyan része a testének, melyben még erő rejtett. Két láthatatlan szög tartotta tekintetét a mennyezetten, s próbálkozhattak volna akármilyen szívós és kemény eszközzel, az irányát lehetetlen lett volna megváltoztatni.

Visszasétáltam az ágyamhoz, és megkérdeztem a nagybátyámat, hogy van az idősebbik néném. Nehogy megtudja, hogy kórházban fekszem, de főleg az ki ne derüljön, hogy mi a bajom. Nagybátyám bólogatott, aztán csendben üldögélt tovább, megtörtnek tűnt, mintha nem is én lennék a rákos, hanem ő. A hetes és a nyolcas infúziójából egy ütemre csöpögött a gyógyszeres oldat: olyanok voltak ebben a mozdulatlan dermedt, élettelen szobában, mint két időmérő, a kérdés csak az volt, hogy vajon a halál vagy az élet idejét számlálják?

Menj csak, mondtam a nagybátyámnak, rossz idő van, a nénémet sem jó sokáig magára hagyni. Tétovázott néhány másodpercig, aztán felállt, és azt mondta, akkor megy. Odabiccentett a nyolcas ágy felé, majd az ajtó felé indult, s pont beleütközött az akkor betoppanó Liang Yube. Nagybátyám ránézett, de semmit sem szólt, csak kiment.

Kérdeztem Liang Yut, hogyhogya megint itt van. Csak be akart jönni, mondta, meg akart látogatni... Szavaiból azt vettem ki, valamit titkol. Miután leült, megkérdeztem, hogy van Ling, mit csinál éppen. Liang Yu megrázta a fejét, és azt mondta, nem tudja, már vagy három-négy napja nem látta. Összevesztetek? Miattam? Liang Yu arra kért, ne kezdjek el kombinálni, az nem tesz jót az egészségnek. Kisvártatva hozzátette, még ha összevesztetek is, nem miattam történt.

– Hát persze, hiszen én rákos vagyok, ugyan ki lenne féltékeny egy rákos nőre?

Liang Yu a fejét csóválta, azt mondta, túl érzékeny vagyok. Feltűnt, a nyolcas nagyon hegyezi a fülét, hogy hallja, miről beszélünk, úgyszólván meghúzogattam Liang Yu ingujját: menjünk, kint beszéljünk inkább. Magától értetődő, hogy a Zöld Teraszra mentünk, mert ez volt az egyetlen olyan hely, ahol a rákos betegek szabad teret engedhettek a gondolataiknak ebben a kórházban, mely minden szegletében a halál jegyeit viselte magán. Liang Yu előtt haladtam fürge léptekkel, olykor-olykor hátrapillantottam, hogy lássam, ott jön-e még mögöttem.

A Zöld Teraszon már mások is voltak: egy cikáspálma mögött bujkáltak, melynek széles levelei eltakarták az alakjukat, csak egy élesen csivitelő beszédhangot lehetett hallani. Liang Yu el akart menni, de én visszahúztam. Itt, a Zöld Teraszon mindent lehet, magyaráztam, még az egészséges emberek világánál is nagyobb szabadság van, az ember itt akár a szíve mélyére rejtett legkényesebb titkairól is beszélhet. Mikor ezt mondtam, hallottuk, hogy a csivitelő hang vijjogó sírásba fordul. Utána egy férfihang szólt:

– Ne sírj, csak ugrattalak. Még hogy már nem szeretlek! Hiszen megmondtam, egy életen át szeretni foglak. Ezt mondtam, mikor egészséges voltál, de most, hogy ilyen beteg vagy, még könnyebbé is válik ezt betartanom.

A női hang elcsuklott, aztán megkérdezte, miért könnyebb.

A férfihang így folytatta:

– Ha tényleg úgy van, ahogyan az orvosok mondják, és már legfeljebb csak három évem van hátra, akkor az egy életen át, az azt jelenti, három éven át. Ennyit igazán ki lehet bírni.

Alighogy a beszédhang elnémult, nagy csattogás hallatszott fel. A férfihang bocsánatért

könyörgött. Én és Liang Yu még fel sem fogtuk, hogy mi történik, amikor egy marakodó pár szaladt elő. Meghökkenően szép, fiatal női arcot pillantottam meg. Mély levegőt vettem – az ember ugyanúgy reagál akkor, ha valami különösen szépet vagy különösen csúnyát lát.

A pár nagy civakodás közepette elhagyta a Zöld Teraszt. Liang Yu maga elé mormolta, hogy „milyen kár” – tudtam, a lányra mondja. A halál kapcsán a szépség sokkal inkább megnyeri az emberek együttérzését, aki fiatal, sokkal sajnálatraméltóbb, mint aki korban már előrehaladott. Elgondolkodtam, vajon ha orvos lennék, jelentőséget tulajdonítanék-e magán az életen kívül más tényezőknél is, mint például a szépség vagy csúfság, gazdagság vagy szegénység, esetleg a magas vagy alacsony társadalmi rang.

Később megkérdeztem erről Zhang Tongot is. Egy orvosoknak és pácienseknek rendezett közös összejövetelen történt. Zhang Tong halványszürke öltönyt viselt lila nyakkendővel, stílusa elegáns és modern volt. Ha alaposan végiggondolom, ez volt az a pillanat, amikor Zhang Tong elfoglalta különleges helyét a szívemben. Miután Wang Livel eljárta az első táncot, csillogó szemmel és lenyűgöző eleganciával sétált felém. Egy méterre állt tőlem, amikor odanyújtotta a jobb kezét, azt a kezét, amivel számtalan nő életét mentette meg a műtőben, hogy felkérjen egy táncra. Nem sokkal azelőtt estem át az első kemoterápián, így meglehetősen gyenge voltam, a hajam pedig már mind kihullt, amit egy keskeny karimájú, világoskék farmerkalappal próbáltam palástolni. Hogy egy ilyen páratlan modorú, ragyogó férfi felkér, nagyon meghatott, ugyanakkor végtelen kisebbségi érzést is keltett bennem. Látva, hogy tétovázom, Zhang Tong egyszerűen megragadta a bal kezem, és amikor a jobb keze hozzám ért, mintha valami varázsfegyver lett volna: gyengeségem helyére erő költözött. Csak annyit éreztem, hogy testemben meleg áramlat hullámozik végig, és ennek nyomán erőssé változik, ami gyenge volt.

Zhang Tong karjában könnyedén táncoltam, körülöttem megállás nélkül forgott a világ és vele Zhang Tong, körbe-körbe a szívem körül. Egyre szaporábbá váló sóhajaim a jobb vállát súrolták. Tekintetem összetalálkozott az ő forró tekintetével. Ebben a pillanatban csak a szemembe nézett, és nem a beteg testemre. Lehet, hogy az orvosok nem is tekintik egynek a testet és a lelket. Mint ahogy a hentesek is aprólékosan lefejtik a húst a csontokról, az orvosok is kettéválasztják az embereket, hiszen nekik csak a testtel kell foglalkozniuk.

– Nem, ezt rosszul gondolja – mondta Zhang Tong lassítva lépteit. Tekintetében az előbbi meleg hűvössé változott. – Az orvostudomány az ember életével vagy az élő emberi lényvel foglalkozik, így tehát egy emberi test számomra valamiféle szentségnek tűnik.

Úgy éreztem, Zhang Tong veszített valamicskét az őszinteségéből, vagy más megközelítésből teljesen belefeledkezett egyfajta idealisztikus szakmai ábrándba. Két szeme olyan volt, mint egy mikroszkóp, amivel keresztüllát az ember húsán, még a csontjain is, és az ellenségét fürkészi: a betegség gócpontját. Csak ezért az ellenségért él, élete célja, hogy megküzdjön vele. Minden más téren, így például a szerelemben is, nem több talán ügyetlen kisgyereknél.

Ez az elátkozott Zöld Terasz csakis a haldokló szerelmeket vonzotta, így járt az a mesés lány is az előbb, és most én voltam a soron.

Liang Yu egy zölden burjánzó bambusszal babrált. A bambuszlevelek friss zöldje teli volt étellel, s ez az élénk szín tükröződött Liang Yu kissé beesett, sápadt arcán. Valahányszor ilyen beesett és sápadt arcú férfit látok, összeszorul a szívem. Ennek a mocskos világnak gondoskodnia kellene róluk, mert a nők pedig az ő gondoskodó karjukban lelhetnek békére.

Ezzel a beesett és sápadt arccal fordult felém akkor, és elmondta, hogy még mindig szeret.

A Zöld Teraszon szépen sütött a nap. Milyen színe van a napfénynek, tettem fel Liang Yunek ezt az unalmas kérdést. Liang Yu akkor még fiatalabb volt, így hát nem türelmetlenkedett. Ugyan milyen színe lenne, csak erőssége van, egyfajta fényerő. Ha a legerősebb fokozatát

narancssárgának nevezed, akkor a leggyengébb fokát nevezheted fehérnek. E pillanatban a napfény egészen összeolvadt a növények zöldjével, szerelemszínű volt. Liang Yu szerelmé talán? Vagy az előbbi tündérszép lány szerelmének színe?

A Zöld Terasz levegőjében valami nedves és émelyítő illat terjengett – ezt azután vettem észre, hogy Liang Yu elmondta, még mindig szeret. Ha mindez korábban történik, még azelőtt, hogy rákos lettem, biztosan röpdülni tudtam volna örömben a szavai hallatán. Csakhogy életemben mindent fenekestül felforgató változás zajlott le: a rákos sejtek már tömegesen megszállták az életért folytatott harc csataterét, s én tudtam, ebben a néma háborúban biztos kudarca vagyok ítélve. A szerelem az élet díszítőeleme, az én életem pedig a vége felé száguld, ugyan mit akarok én még a szerelemmel parádézni. Nevetséges!

Liang Yu úgy gondolta, biztosan Ling miatt kételkedem az érzéseiben. Mint hívó keresztény, úgy fordult felém, alakját a burjánzó élénkzöld keretezte, és olyan őszintén beszélt, mintha csak gyónna. Ez az őszinteség valódi volt, cseppet sem megjátszott.

Én is rendkívüli őszinteséggel válaszoltam hát. Nem játszom meg magam, nem taktikázom, testemben tényleg visszafordíthatatlan változás megy végbe, ami egy sötét ösvényen hajt végig erőltetett menetben. Hiába minden, legyen az mégoly csábító, mint ez a szerelem, melyet elvesztettem egyszer, és most visszakaptam. Hiábavaló.

Liang Yu beesett és sápadt arca még kétségbeesettebbnek tűnt.

– Szerintem ez csak kifogás. – Hangja elkeseredésről árulkodott. Egy szerelmi nyilatkozattételbe fogott, elmondta, hogy az irántam érzett szerelme nem sajnálatból fakad, tényleg csak a szerelmemre vágyik, a betegségem kérdésével egyáltalán nem is foglalkozott. Akkor meg minek szaladgálsz a kórházba már három napja, kétszer is naponta, kérdeztem, talán nem egy beteghez jössz látogatóba, mi több, egy rákos beteghez, akinek már nincs sok hátra az emberek között. Egy ilyen embert szeretsz? Ugyan mi más lenne ez, ha nem szánalom?

Liang Yut egészen megkeverte ostorozó szavaim zápora – arcán a kétségbeesés mellé zavar társult.

– De így is jó – mondtam, mert nem bírtam nézni a gyötrődését –, nyugodtan szánhatsz, már azzal is végtelenül lekötelezel.

– De én nem szánlak! – kiáltott fel Liang Yu már-már dühös hangon.

A Zöld Terasz levegője még mindig nedves volt, és émelyítő. Hadd szívják rákos sejtjeim ezt a nedves és émelyítő levegőt, szívjanak csak annyit, amennyi jólesik nekik.

A nyolcast nemsokára hazaengedik. Már öt napja kapta a kemoterápiát, és a gyógyszerek pusztító ereje erős reakciót váltott ki a testéből: megállás nélkül hányt – az a hang úgy hangzott fel újra és újra, mintha a zsigereit öklendezné fel, amit valami leírhatatlan rémület kísért; maga a lüktető élet szenvedett, mintha egy törekeny kristályt érne hatalmas ütés. A körülötte lévők, vagyis én és a hetes (bár a hetest addigra tulajdonképpen legyűrte már a betegség, egész álló nap csak valami nem evilági nyöszörgést hallatott), meg ott volt még Liang Yu és a hetes férje – mindannyian le voltunk sújtva a nyolcas miatt. Vigasztalhatatlan volt, és szavaink, melyekkel próbáltuk elterelni figyelmét a szenvedéséről, csak ellenérzést váltottak ki belőle, így hát legjobb volt csendben maradnunk, még a lélegzetünket is visszafojtanunk, ha pedig megmozdultunk, olyan lassan és finoman tettük, mint asztronauták az űrben. A hetes nyöszörgésén kívül (a betegeknek különleges előjoguk van a nyöszörgésre) teljes csend honolt a kórteremben, csak a folyosó zaja türemkedett be az ajtó és a keret közti keskeny résen át. Az a néhány nap olyan volt, mint Krisztus kereszthalála – az alig húsz négyzetméteres szoba élő pokollá változott.

A nyolcas most az ágya mellett állt, és a holmiját pakolta. Mozdulatai fürgék voltak, teli

ritmussal. Már utcai viseletben volt: keresztbe csíkos garbó pulóver, sztreccsfarmer, világosbarna, hegyes orrú bőrcipő – az ember azt hihette, egy teljesen egészséges fiatal nőt lát. Sapkáját már kicserélte a legújabb divatos fazonra, s a tetejéről lelógó zsinór mozdulatai ritmusára ringatózott.

Időnként megfordult, hogy beszéljünk. Kérdezte, mikor lesz a műtétem. Ezt a kérdést már háromszor feltette, én pedig mindannyiszor elismételtem a választ mindenféle okvetetlenkedés nélkül: holnap reggel pontban nyolckor. Mikor utoljára is elmondtam, a nyolcas felegyenesedett, és egész testével felém fordult: ó, hát sajnos holnap nem leszek itt veled, igazán sajnálom. Majdnem délután három óra volt már akkor, a nap nem sütött olyan erősen, mint reggel, de a fényében volt valami narancsos melegség és magasztos szépség. A nyolcas jobb oldalát egészen átítatta ez a melegség, az embernek az az érzése támadt, hogy egyfajta alaktalan szerelem vonja őt szoros ölelésébe.

– Ugye, eljössz meglátogatni? – Mint egy gyerek, pajkosan hunyorgó szemmel tettem fel e kérdést.

A nyolcas az oldalával fordult felém, és hátrafordította a fejét, amitől huncut benyomást keltett.

– Hiszen tudod, húsz nap múlva jönnöm kell kemoterápiára. – Gondolkozott, majd így folytatta: – Bár addigra már nem leszel a kórházban. Á, mindegy, úgyis találkozunk még, legrosszabb esetben a hullaházban. – Amikor ezt kimondta, tettetett könnyedséggel felnevetett, majd miután újra elfordult, mozdulatai sokkal lassabbá váltak. A hetes nyöszörgése felhangosodott, úgy vettem ki, a nyöszörgésbe valamiféle elégedetlenség vegyül, mellyel a nyolcas iménti szavait helyteleníti.

Kérdeztem a nyolcast, hogy jön-e érte valaki.

– Nem mondtam még, hogy Pekingben se kutyám, se macskám? Egyedül küzdöttem el magam idáig, nem gondoltam, hogy Peking végül nem fogad be. – A holmiját mind bepakolta egy hátizsákba, ami most úgy nézett ki, mintha bármely pillanatban szétpukkadhatna. A zsákot a hátára vette, és így folytatta: – Ráadásul még a két udvarlóm is köddé vált.

Azt tanácsoltam neki, hogy akkor menjen haza. Erre viszont a fejét rázta eltökélten, azt mondta, nem mehet haza.

– Mégis hogy menjek haza ezzel a kopasz fejjel? – mutogatott kissé felindultan a fejére. – Mit mondanék anyámnak? Én erőszakoskodtam, sírtam, üvöltöttem, hadd jöhessenek Pekingbe, erre alig telik el egy kis idő, és tessék, idejutok. A fenébe is!

Amikor kísétált az ajtón, a nyolcas hátrafordult, és egy puszit dobott nekem. E mozdulat telis-tele volt élettől és érzéssel: csak egy olyan ember csinál ilyet, aki mohón vágyik az életre. Ez volt a nyolcas utolsó mozdulata, amit az életében láttam. Legközelebb már a hullaházban feküdt, de erről majd később.

Alig húsz perccel később a kórterembe újabb nyolcas érkezett: egy hetvenes éveiben járó idős asszony. Még két perc sem telt el az érkezése óta, amikor fogta a sarokba támasztott seprűt, és felsöpörte a padlót, azután zöld táskájából elővett egy törlőrongyot, letörölgette az éjjeliszekrényt, az ablakpárkányt és a széket, majd a csapnál jó alaposan tisztára mosta a rongyot egy halványárga, áttetsző szappannal, végezetül pedig óvatosan kiterítette száradni a széktámlára.

Amikor ezeket befejezte, leült az ágya szélére, szeme fürgén körbepásztázta a szobát, s az arcomon kötött ki.

– Még nem volt műtéte? – Beszéde gyors volt, nem olyan, mint az idős embereké.

Nemet intettem, és megkérdeztem, most fekszik-e először kórházban, és hogy ő is műtetre vár-

e.

A nyolcas erre felemelte a jobb kezét, kinyújtotta mind az öt ujját, s majdhogynem kérkedő arcot vágott.

– Már öt kemoterápián vagyok túl.

Megkérdeztem, hogy akkor hogyhogy nem hullott ki a haja.

– Ki tudja. Nem hagyta, hogy kihulljon, ez van.

Ki nem hagyta, kérdeztem vissza.

– Hát az Isten, ki más?

Hangja szilárd meggyőződést tükrözött, rögtön tudtam, hogy ennek az asszonynak „hite” van. A hit és a műveltség egymástól független, a művelt és a műveletlen ember hite állhat éppen ugyanazon a szinten.

Mivel egy szót sem szóltam, a nyolcas azt hitte, a betegségem miatt aggódom, ezért nyugtatgatni kezdett:

– Nem nagy dolog ez, csak egy kis lyukat vágnak a hasán. Ha kihullik a haja, hát hadd hulljon. Hiszen a buddhista szerzetesek a haját csak bosszúságszálaknak hívják...

Ekkor belépett egy nővér, és odakiáltott:

– Li Xiulan, jöjjön a vizsgálóba!

Így tudtam meg, hogy az új nyolcast Li Xiulannak hívják.

Miután a nyolcas kiment, a hetes hirtelen hozzám fordult, és ezt kérdezte:

– Meg fogok halni? – Hangja éles volt, és elkecseregett.

Ez volt az első alkalom, hogy beszélni hallottam a hetest. Már megszoktam szüntelen nyöszörgésének hangját, az viszont nagyon váratlanul ért, hogy egyszeriben megszólalt. Rámeredtem, aztán miután megértettem, mit mond, próbáltam vigasztalni:

– Ugyan már, hogy halnál meg? A műtéted remekül sikerült, ezt maga Zhang főorvos mondta, ráadásul még az első stádiumban vagy, ilyenkor még kezelhető a betegség, szóval minden okod megvan, hogy bizakodj. Egyáltalán hogy jutott eszedbe a halál?

A hetes rövid hallgatás után újabb kérdést tett fel:

– Lehet még gyerekem? – Hangja megremegett.

Alaposan megnéztem a hetes arcát, és csak ekkor figyeltem fel rá, milyen fiatal; patyolattiszta arcán nem volt egyetlen ránc sem, ami egyáltalán nem illett össze folytonos, öreges jajgatásával.

– Ezt... – Ezt a kérdést inkább a szakemberek tudják megválaszolni, akartam mondani, én nem, de miközben elgondolkodtam, belépett Yu Jie, így csak annyit mondtam a hetesnek, lám, meg is jött a szakember. Elmondtam Yu Jiének, milyen aggodalmai vannak a hetesnek, mire ő kissé eltúlzottan meglepett arckifejezést vágott, két kezét karba fonta, szemét a plafonra szegezte, és ezt mondta a hetesnek:

– Ha egész nap ilyen vadul rikoltozik, akkor nemhogy az utódait, de még az életét sem tudom garantálni.

Rögtön tudtam, hogy Yu Jie már megint csak gonosz kis játékát játssza, melyet azoknak a betegeknek tartogat, akiknek maguknak is megvannak a saját különcségeik. Ezekért a játékokért kap ki rendre Zhang Tongtól. Amikor ezt megemlítettem neki, igencsak fancsali képet vágott, és azt mondta, ő inkább úgy tekint Zhang Tong szidalmaira, mint a feljebbvalótól kijáró szerető gondoskodásra.

Yu Jie, amikor kifelé indult, még emlékeztetett, hogy este már ne egyek semmit, próbáljak minél többet pihenni, és hogy ne töprengjek fölösleges dolgokon, mert az nem javít semmit a műtét kimenetelén.

– Valószínűleg Zhang főorvos úr még meglátogatja ma, nem tudom, hány órákor, de jönni fog,

mert úgy szokta, úgyhogy készüljön fel rá. – Ezután szélesebben távozott. Észrevettem, hogy a köpenye hátán van egy folt, az a fajta, amit nem lehet kimosni.

Zhang Tong végül negyed nyolckor jelent meg a kórteremben. Pont akkor néztem a karórámra, mielőtt belépett. Szeretem az este negyed nyolcat, Pekingben sok színházban kezdődnek ilyenkor az előadások. „Miért negyed nyolckor? Miért nem fél nyolckor vagy nyolc órakor?” – tette fel már a kérdést számtalan pekingi, de senki sem válaszolta meg, mert negyed nyolckor, és kész. Az életben annyi minden van, aminek felesleges a miértjét keresni, az a legbölcsebb, ha egyszerűen elfogadjuk, hogy úgy van, ahogy van. Zhang Tong tehát éppen negyed nyolckor lépett be az ajtón, s jöttével egy időben biztosan sok jó előadás vette kezdetét Pekingben.

Először a hetes ágyhoz lépett, és megkérdezte a beteget, hogy van. Miután látta, hogy a hetes tudata sokat tisztult, elégedetten bólogatott. Utána a nyolcához fordult. Látszott, hogy beteg és páciens kapcsolata már hosszú időre nyúlik vissza, s a nyolcas egyértelműen a legalkalmasabb páciens az orvosa szemében. Egyfajta néma megértés sejlett a kettejük közti különleges kapcsolatban, melyben a legtöbbet szavak nélkül adták egymás tudtára.

– Nyugodtan menjen, főorvos úr, kár az idejét rám pazarolnia – mondta a nyolcas Zhang Tongnak –, hiszen én úgyis mindent úgy csinállok, ahogy a főorvos úr mondja.

Zhang Tong végül hozzám fordult:

– Ideges? – Meg sem várta a választ, már folytatta is: – Fontos, hogy megőrizze a nyugalmit. Vett be nyugtatót, ugye?

Bólintottam, és nyugodtan néztem rá. Zhang Tong haja tökéletesen rendezett volt, azt gyanítottam, hajhabot használ, látni lehetett benne a szép vonalakat, amiket a fésűvel fésült bele. Feje tetején és a homloka feletti jobb sarokban is volt forgója. Barátságos tekintetében mindig ott sejlett az orvos aprólékos figyelme.

Zhang Tong enyhítette a betegség miatti félelmemet, állapotom pedig elnyomta az iránta serkenő „sóvárgást”. A „sóvárgás” szót már visszagondolva használom, időbe telt, mire rájöttem, hogy Zhang Tongra már nem mint átlagos férfira tekintek: ő az orvosom, aki támaszt nyújt lelkiileg és testileg is (ezen az egészségemet, de tulajdonképp az életemet magát is értem); másfelől viszont, hogy egészen őszinte legyek, tekintetemmel már számtalanszor levettem róla a fehér köpenyt, hogy úgy láthassam magam előtt, mint férfit, aki hétköznapi ruhát visel – így persze testemben azonnal felbugyogott a természetes női vágy.

Ennek a Zhang Tong iránti különleges és összetett érzésnek a leírására tehát nyelvünk szókincsének tengernyi ékessége közül a „sóvárgás” szót választottam.

Ha Zhang Tong történetesen nem orvos, hanem éppen ő az az ember, akit elsőként meglátok, miután betegen és kábán kinyitom a szemem, ha nem ő az, akinek a testemet fenntartások nélkül a rendelkezésére bocsátom, vajon akkor is dédelgettem volna-e ilyen érzéseket a szívemben? Egy biztos, az iránta táplált „érzéseim” bonyolultak voltak, nem is lehetett őket a szokásos mérőeszközökkel felmérni.

Liang Yunek feltűntek női praktikáim. Ez a műtétem utáni harmadik napon történt. Infúziós tasakkal sétáltam a folyosón olyan lassan, mint egy csiga, s közben a műtéti sebemet simogattam. Liang Yu odajött, és azt akarta, hogy belékaroljak, de én elutasítottam.

Nem bírom, amikor az emberek valamilyen erkölcsi normát használnak arra, hogy igazolják viselkedésük helyességét. Ez Liang Yu esetében különösen zavart. Aki él, az meg is hal egyszer, ez már így működik, ha pedig tényleg meghalok, minek ebbe belerángatnom valakit? Használjam talán az érzéseit párnaként a halálos ágyamon?

Azóta, hogy Liang Yu vallomást tett nekem a Zöld Teraszon, minden iránta érzett

érdeklődésemet elvesztettem. Ha valaki szereti a csokoládét, attól még nem örül annak, hogy a keze csokis lesz: ha összecsockozza a kezét, azon ügyködik, hogy megszabaduljon a folttól, ha pedig nem sikerül, persze, hogy dühbe gurul.

Hallottam, hogy Liang Yu a hátam mögött ezt mondja:

– Neked tetszik Zhang Tong.

Liang Yu hangja valójában egészen halk volt, de amikor megütötte a fületem, sokszorosára nőtt a hangereje, kiabálásnak tűnt, olyan hangos kiabálásnak, hogy még az is meghallja, aki süket.

Csigalassú lépteim megszakítottam, sebem fájó lüktetésével nem törődve hátrafordultam, és kissé meghökkenten néztem Liang Yure. Szavai persze egyenesen a szívembe találtak, de ne számítson nagy dicsőségre az, aki leleplezi az ember legféltettebben őrzött titkait. Egy pillanat alatt forróság öntötte el az arcomat, s ez a forró láng a szememre is áterjedt, mely ezután biztosan vad szikrákat szórhatott, Liang Yu tekintete ugyanis egyre riadtabbá vált.

Végül a műtét előtti este, bár bevettem az előírt két nyugtatótablettát, kicsit sem álmosodtam el. Kilenckor feküdtem le, mert negyed kilenckor meglátogatott Yu Li és Beibei. Még fél óra sem telt el Zhang Tong távozása óta. Beibei az ágyam előtt állt, én pedig az oldalamba dőltem, így letről néztem rá felfelé: egészséges volt, karcsú és kecses. Arcán ott lüktetett a fiatal lányokra jellemző kedves báj. A vállára akasztott hátizsákból előhúzott egy fényesen csillogó szélcsengőt, és még azzal a mozdulattal felakasztotta az ágyam fejéhez. Azt mondta, ez majd szerencsét hoz. Ugyan milyen szerencsém lehet még, mormoltam az orrom alatt. Ne légy ilyen pesszimista, mondta Yu Li, ne add fel, amíg még akár csak egy halványka reménysugár is van. Kis szünetet tartott, majd folytatta: elvégre pénzben nem szenvedünk hiányt, akármilyen gyógyszerről legyen szó, adjanak annyit, amennyit csak kell, bármilyen drága is, nem akadály.

Egészen meghatottak Yu Li szavai, nem bántam azt sem, igaznak bizonyulnak-e vagy sem, legalább egyszer így gondolta, és bár lehet, hogy ez a gondolat egy szemvillanás alatt semmivé foszlik, én akkor is elégedett vagyok. Gondoljunk csak bele, ha helyet kapunk egy másik ember tudatában, ha elérjük, hogy ez az ember tenni akarjon értünk valamit, ráadásul fenntartások, megbánás nélkül, az aztán a felülmúlhatatlan eredmény.

Yu Li ezután elmondta, hogy másnap délelőtt dolga van, sajnós halaszthatatlan, de délután be tud majd jönni, délelőtt pedig kíséren csak Liang Yu a műtetre. Nyolc óra negyven perckor mentek el, elsétáltam velük, apával és lányával a lifthez, és abban a pillanatban, amikor a lift ajtaja becsukódott, hirtelen feltolult bennem az érzés, hogy nem akarok megválni tőlük, hiszen ők állnak hozzám a legeslegközelebb ezen a világon, ha valaki azt kérdezné tőlem, ki az, akit nem tudnék elengedni, hát épp ők ketten lennének azok. Ez az őszinte fájdalom kis híján lesöpört a lábamról, azt gondolom tehát, hogy az ember, ha élni akar, nem láthatja igazán tisztán élete gyújtópontjait, s az a jó, minél homályosabbnak tűnnek fel a dolgok a szemünk előtt. Mint azok a filmszínészek, akik felett eljárt már az idő, akik azt szeretnék, hogy homályosan szegeződjön rájuk a kamera, legyen lágy a fókusz vagy helyezzenek vékony fátylat a lencse elé, hogy ezzel maradásra bírják még elillant ifjúságukat. Ilyen az az érzés is, ami Yu Lihez és Beibeihez köt: nem gondolhatok bele túlságosan mélyen, csakis elnagyoltan, amint a mélyére nézek ugyanis, amint pellengérré állítom, csak bajt okozok vele, mert fájdalomnak teszem ki magam.

Háromnegyed nyolc, a liftajtó hidegen elrejtette előlem Yu Lit és Beibeit, érzéseim pedig úgy árasztottak el, mint dagálykor a víz a parti fövenyt. Nem mehettem vissza azonnal a kórterembe, mert nehezen tartottam féken az érzelmeim, és ki tudja, ha visszamennék, és meglátnám a nyolcas aggodalmas tekintetét, még könnyek szöknének a szemembe, s csak úgy záporoznának,

mint az eső. A lifttől balra indultam el, ráérősen haladtam a széles folyosón dél felé. Amikor a harmadik ablak mellett sétáltam el, megálltam, magával ragadott Peking éjszakai látképe, melyet megannyi lámpa fénye ragyogott be. A nyolcadik emeleten álltam, onnan néztem lefelé, néztem, ahogy az autók hátsó lámpái, mint valami rubint varázspálcák, egyik a másik után húzzák vörös csíkjaikat az éj sötétkéjébe – valami megfoghatatlan örömet, valami megnevezhetetlen fájdalmat hagyva az emberben. És azok a fénnel felvázolt épületek most olyan titokzatosságot, olyan bódítóan szeszélyes szépséget tükröztek, amelyet nappal sohasem. Ez csak afféle képzelt lét volt, s az ilyen képzelt létet bizony csak a magasból szemlélhetjük.

Már majdnem kilenc óra volt, amikor egy durva külsejű beteghordó guruló ágyat tolt el mellettem. Az ágyon fekvő embert tetőtől talpig letakarták egy fehér lepellel – halott volt, kétségtelenül.

Az érzelmek, melyek az imént még ott kavarogtak bennem, észrevétlenül semmivé foszlottak, s ahogy a távolba tűnő ágyat meg a durva beteghordót néztem, pontosan láttam kilátástalan helyzetemet, és eszembe jutott a másnapi műtét. Elindultam a kórterem felé.

A nővérpultnál csak egy nővér volt ügyeletben: lehajtott fejjel írogatott valamit, a pult mögül így csak csónak alakú nővérsapkája látszott ki, ahogy ott ringatózik a pult lapja mögött. Nem lehetett Wang Li az, mert őt láttam, amikor a műszak végén Yu Jiével együtt elment az osztályról, még rá is kacshintottam, de úgy tett, mintha nem venné észre.

Pontban kilenckor feküdtem ágyba. Eszembe jutott, hogy elfelejtettem bevenni az altatót, felkapcsoltam hát a fejem feletti kislámpát, és a poharamban maradt vízzel bevettem két tablettát, aztán elnyúltam az ágyon, és vártam az álom érkezését.

Tíz órakor úgy tűnt, elkábulok kissé, tudatomban halvány kis ábrándképek jelentek meg, a velem kapcsolatban állók alakja bontakozott ki: Liang Yu, Yu Li, az igazgató úr és így tovább, egyik a másik után. Azt gondoltam, pillanatok múlva álomba merülök, de épp ellenkezőleg, tudatom egyre éberebbé vált, olyannyira, hogy akárhogy próbáltam, a szemem sem tudtam lehunyni, csak még inkább kinyílt. Tágra nyílt szememtől az agyam is jobban felélénkült, már kezdtem arra gyanakodni, hogy a tabletták, amiket korábban bevettem, nem is altatók, hanem serkentők voltak.

Végigpróbáltam minden olyan altató praktikát, melyek a szóbeszéd szerint hatásosak: soroltam a számokat, bárányokat számoltam, próbáltam elképzelni, hogy a fejemben tökéletes üresség honol, aztán távoli, nyugodt és boldog képeket idéztem magam elé... de semmi nem használt, elviselhetetlenül éber maradtam.

Ismét átéreztem, milyen gyenge is a magamfajta középszerű ember pszichéje: a kegyetlen valósággal szembekerülve, amikor élet és halál határvonala elmosódik, a tudattalan sokkos állapotba kerül. Tehetetlen voltam, ezért inkább az oldalamra fordultam, majd felültem az ágyon, és kibámultam az ablakon a sötét éjszakába.

A kórterem ajtaja szorosán csukva volt. Az ajtó jobb felén lévő üveg körülbelül tizenöt centi széles és ötven centi magas lehetett, átszűrődött rajta a folyosón és a nővérpultnál égő villanyok fénye, mely a szobába érve némán elegyedett az ablakon át kintről érkező hideg sötéttel; a szoba mintha örökre búcsút mondott volna a sötétségnek: kivehetők voltak a halványkék csíkok a nyolcas ágyon fekvő beteg pizsamáján.

A nyolcas a másik oldalára fordult, nekem hátat fordítva aludt tovább csendesen. Nem tudhattam, mit érezhetett, amikor értesült róla, hogy rákos, de annyit tudtam, hogy derülátóbb nálam. Ez veleszületett tulajdonság, semmi köze a neveltetéshez. Nekem nem megy, a haláltól való rettegés ott lapul a lelkem legmélyén, s egy pillanatra sem hagy nyugodni.

Nem számít, nappal-e vagy éjszaka, a kórházban sosincs egy sötét zug sem – vajon a Halál hol

rejtőzik? Köznapi értelemben a Halál a sötétségtől elválaszthatatlan, olyan, mint a penész, az árnyas, nyirkos helyeket szereti, éjszínbe burkolózik, mely egyszerre látható és láthatatlan, ádáz a külseje, s olyan szép szavakhoz, mint „fényesség” vagy „igazságosság” a legparányibb köze sincs. Csakhogy amikor valaki betegként (és különösen halálos betegségben szenvedőként) kórházba kerül, oda, ahol minden sarokból a Halál leselkedik, máshogyan tekint már erre a sötét alakra.

Itt a Halál nem olyan rémisztő, mint ahogyan gondolni szokták. Nem övezik olyan baljós árnyak, nem olyan démoni: épp ellenkezőleg, ragyogóan fényes, mint maga az élet, teli vitalitással, sőt nagyobb energiával és erősebb fényvel bír még az életnél is, filozofikus színezete még jobban vonzza az embert, arra ösztönzi, hogy kifürkéssze a benne rejlő szépséget, s végül önfeledt örömmel kapaszkodik fel széleseben forgó kerekére, mellyel elrepít abba a legvégső, szent Paradicsomba.

Az ember ugyanúgy, ahogy megszokja az életet, megszokja a halált is. Ahogyan szomjazza a létezését, szomjazza majd a megsemmisülést is. Végül is itt, a kórházban, ezen a haláltanyán ugyan mi lehetne hétköznapiabb az elmúlásnál?

Előhúztam a karórám a párna alól, és rápillantottam: negyed tizenkettő volt, és gondolataim olyan elevenek voltak, hogy elevenebbek már nem is lehettek volna. Halkan felhúztam a papucsot, és felkeltem az ágyból, lábujjhegyen óvakodva kiosontam a kórteremből, és amikor behúztam magam mögött az ajtót, egy idegen szempár fogadott.

Az idegen szempárhoz tartozó nővér olyan egyenesen állt a nővérpultban, mint a cövek, és meghökkent hangon kérdezte:

– Meng Xiaopi, hogyhogy még nem alszik? Holnap műtété lesz, nem? Ha nem piheni ki magát jól előtte, a műtét sikerét veszélyezteti.

Nagyon csüggedt voltam, de egyszerre szégyenkeztem is valamelyest a bennem motoszkáló félelem miatt, különösen egy ilyen fiatal és ismeretlen nővér előtt. Elbizonytalanodtam, elmondjam-e neki, hogy éppen a holnapi műtét miatt nem tudok aludni. A nővér pislogott az idegen szemével, és megkérdezte, bevettem-e az altatót. Amikor pislogott, észrevettem, hogy idegen szemében együttérzés jelenik meg. Bólintottam. Felsőhajtott, aztán tehetetlenül visszaült a székére, felemelte a fejét, és sajnálkozva nézett rám.

Kérdezte, szükségem van-e valamire. Szerettem volna kérni tőle még két altatót, de tudtam, hogy ezt a kívánságomat úgysem teljesíthetné, elvégre egy nővér számára az orvosi utasítás olyan, mint valami égi parancsolat, ami ezen kívül esik, még ha maga az Isten kéri is, arra is csak rázná a fejét. Látva, hogy állok ott rendületlenül, kedvesen azt javasolta, menjek vissza a kórterembe. Én azonban még mindig nem mozdultam. Tekintetét a falon függő lavórnagyságú kvarcórára emelte, és halkan maga elé mormolta: mindjárt éjfél, magát holnap reggel nyolckor műtik, ugye?

Általában akit valamilyen nyugtalan hangulat kerít hatalmába, legyen az izgatottság, félelem, kétségbeesés vagy más, még ha elalszik, akkor is rémálmodok zaklatják majd, egyik a másik után, és amikor felébred, biztosan mérhetetlenül kimerült lesz – nem vagyok ez alól kivétel én sem. Reggel a guruló kerekek, a toppanó léptek és az egymásba vágó szavak hangja tépett ki a gyötrő rémálmodok láncából. Semmi kedvem nem volt kinyitni a szememet, csak vártam, hogy a beteghordó szólítson. Hallottam, hogy a nyolcas beteg a sarokban, a mosdókagylónál mossa a fogát hosszan, végtelenül hosszan. Mozdulatainak szapora tempója egyáltalán nem vallott hetvenes éveiben járó asszonyéra, könnyed és ritmikus volt, az ember azt hitte, egy fiatal és egészséges ember mossa a fogát éppen.

Valaki gyengéden meglökdösött, mire résnyire kinyitottam a jobb szememet: meglepetésemre

a hetes volt az.

Amióta búcsút intett a nyöszörgésnek, felfedte „igazi arcát”. Fiatal volt, és szép, s bár a betegséggel való küzdelem borúja nyomot hagyott rajta, összességében így is igazán figyelemreméltó nő volt, sőt kissé ideges tekintete csak még inkább ellágyította az ember szívét.

Kiolvasta szememből az értetlenséget, ezért halkán odasúgta, hogy nincs már korán, biztosan nemsokára értem jön a beteghordó. Még hallottam a fülemben a hangját, amikor az ágy guruló kerekeinek nesze az ajtóhoz ért, és egy hang kiáltotta:

– Meng Xiaoqi!

Azon nyomban felpattantam az ágyból, és közben válaszoltam:

– Igen, én vagyok az.

Az elől haladó beteghordó a szememet nézegette, és így szólt:

– Nem aludt valami jól az éjjel, igaz? Nagyon karikás a szeme.

Miközben ezt mondta, megfordította a hordágyat, és maga is vele fordult, majd hozzátette:

– Na majd alszik a műtőasztalon.

Ismertem már a dolgok menetét, nem kellett megvárnom, hogy utasításokat adjanak, hozzákezdttem magamtól: levettem a ruháimat, mindet, a bugyimat is, azután meztelenül felmástrom a hordágyra, lefeküdtem, és hagytam, hogy a két beteghordó bebugyoláljon a zöld lepedőbe, hogy csak a fejem látszódjék ki – pont, mint egy újszülött.

Hirtelen az az érzésem támadt, hogy valamit még kifelejtettem, és törtem a fejemet: Liang Yu az, Liang Yu még nincs itt, azt mondta, itt lesz, nem tenné meg, hogy nem jön el mégsem.

Ott kavargott felettem újra a mennyezet. A mennyezet véleményem szerint különös fontossággal bír a betegek számára egy kórházban. Ha kórházat építenék, biztosan meghagynám az építómunkásoknak, hogy a plafont a legnagyobb műgonddal dolgozzák ki, hadd árasszon jókedvet, amikor a betegeket műtőre viszik vagy műtétről hozzák, illetve vidítsa fel őket a különféle vizsgálatok idején is. Az a mennyezet, amit én láttam, fehér volt, és dísztelen, egészen nyomasztó, olyan volt, mint egy út, mely szenvedéseim helyszínéhez vezet.

Már majdnem betoltak a műtőbe, amikor megérkezett Liang Yu. Arca kipirult a hidegtől, haja zilált, egyszerre tűnt zaklatottnak és felbőszültnek. Úgy megszorította a kezem, mintha az élete múlna rajta, és magyarázta, hogy dugóba került, ráadásul a taxit, amit fognia sikerült, egy amolyan lassan óvatoskodó sofőr vezette, ami nagyon bosszantó volt, ő pedig attól félt, nem ér már ide időben ahhoz, hogy láthasson még a műtét előtt. Liang Yu hanglejtése ekkor búcsúzóan hatott, azt sugallta, nagy esélyem van rá, hogy ott maradok a műtőasztalon.

Az oldalamba fordultam, s szívemben feltolult az érzés, hogy mennyi mindenről képtelen vagyok lemondani, mennyi mindentől lehetetlen megválnom. A felszínen azonban közönyösnek tettem magam.

– Nem lesz semmi baj. – Szándékosan megjátszottam, hogy nagyon nyugodt vagyok, mert el akartam rejteni a belül kavargó rettegést. – A műtét sikeres lesz. – A második mondatom csak úgy magától szökött ki a számon, valamiféle tudattalan folyamat révén, nem volt valós jelentése.

Úgy gondolom, ebben a helyzetben, azaz előrehaladott stádiumban lévő rák esetén az, hogy a műtét sikeres-e vagy sem, már nem sokat számít. Az igazat megvallva a beteg meghal úgyszólván, műtét ide vagy oda, a kérdés inkább csak az, hogy ép testet akar-e hozzá. Az emberek általában a műtétet választják, még ha az maga lesz a haláltusájuk is, mert az élethez való pozitív hozzáállás arra készíti őket, hogy a csendes megadás helyett inkább küzdjenek a végső lehetőségükig, elvégre a csendes megadás passzív tevékenység, és semmiképp sem egyeztethető össze a hagyományos kínai hitvallással, mely szerint az ember „tudja ugyan, hogy lehetetlen, mégis megpróbálja”.

Nekem akkorra már megfordult a fejemben, hogy feladjam a kezelést, és egyúttal szembeforduljak kicsit a hagyománnyal, de pontosan tisztában vagyok azzal, hogy a hagyománnyal szembeszállni teljességgel parttalan dolog, mert ha egy szembeszáll is, összegyűlik tíz, száz vagy akár ezer is azért, hogy megvédje, és az eredmény végül az, hogy az ellenállás hatására a tradíció csak még szilárdabbá válik, az ember viszont egyre gyorsabban veszíti el a hitelét s válik megbélyegzetté. Szomorú, hogy nem ép testtel fogok meghalni. Lapos és sima hasamon ott éktelenkedik majd egy harminc centiméternél is hosszabb vágás, melynek már a gondolata is irtóztató egy ilyen megsebzett ember számára, mint amilyen én vagyok. Szinte látom magam előtt, ahogy fekszem a ravatalon, és ez a széles, hosszú és vörös heg olyan élénken virít majd, mintha menten életre akarna kelni.

Egy alkalommal, amikor a műtétem után beszélgettünk, Zhang Tong határozottan elutasította a fentieket. Azt mondta, más szervek elrákosodásakor, úgymint gyomorrák, tüdőrák, májrák stb. esetében, valóban fontolóra kell venni, hogy korai vagy előrehaladott stádiumban lévő páciensről van-e szó, mielőtt beavatkozásra kerülne sor, és egyes betegek nem alkalmasak a műtétre. A nőgyógyászat szakterületéhez tartozó rákbetegségek azonban különböznek a többitől. Fogalmazhatunk így: a petefészekdaganat eltávolításánál a legnagyobb hiba, amit az orvos elkövethet, az, ha nem végzi el a műtétet. Ezek után felsorolt még számos olyan példát, melyekben a páciens életébe került az, hogy a kórház elszalasztotta azt az időszakot, amikor még elvégezhető lett volna a műtét. Én viszont nem vagyok orvos, így hát semmi kedvem sem volt vele ilyesfajta unalmas orvosi kérdésekről vitatkozni. Ami engem érdekelt, az az élet volt, méghozzá a sajátom.

– És hány évet élhetek még? – bökte ki végre ezt a fejemben már százszor és százszor átrágott kérdést.

Zhang Tong hirtelen szóhoz sem jutott. Gondolom, már számtalan alkalommal szegeztek neki ehhez hasonló kérdéseket, de még mindig nem tudott rá természetes könnyedséggel válaszolni, ami ha mást nem is, annyit biztosan jelentett, hogy nem vezett ki belőle a hétköznapi együttérzés. Ráadásul az orvosok született humanisták.

Biztosan túlságosan telhetetlen vagyok, folytattam, hogy így tettem fel a kérdést. Akkor még hány hónapot élhetek?

Zhang Tong mosolyogva mondta: nem olyan rossz a helyzet, az önhöz hasonló páciensek esetében az ötéves túlélés aránya is megvan harminc százalék – talán még ennyi szerencséje se lenne?

Rátapintott, mondtam, mindig is balszerencsés ember voltam, nem is leszek már soha a sors kegyeltje.

Zhang Tong mosolya ekkor gyengéd együttérzéssel telt meg.

Amikor hosszas cikázás és ide-odaforogtatás után a két beteghordó betolt a műtőbe, szinte elsüllyedtem a sterilizáló folyadék erős szagában, s amikor elfordítottam a fejem, megpillantottam Zhang Tongot és Yu Jiét. A terem egyik szélén álltak, mint két karó. Pillantásommal üdvözöltem őket, Zhang Tong pedig biztatott, hogy ne idegeskedjem, próbáljak minél jobban ellazulni, csak gondoljam azt, szundítok egyet délidőben. Zhang Tong szavai nem voltak rám semmilyen hatással, de egy orvosnak nem is kell jó szónoknak lennie, a kezének kell elég ügyesnek lennie ahhoz, hogy kedve szerint irányíthassa a szikét és a csipeszeket a hasüreg átláthatatlan zűrzavarában.

Zhang Tong szavai hallatán a szívem csak még hevesebben dobogott, olyan volt, mintha a testemben nem is lenne más szerv a szívemen kívül: mindenem ennek a vad zakatolásnak az ütemére remegett. Szóltam Zhang Tongnak, hogy nem érzem jól magam, mire ő egy másik

doktorhoz fordult, hogy adjon nekem oxigént. Azután ismét hozzám: nyugodjon meg, mindjárt jobban lesz.

Az orromba dugtak egy oxigéncsővet, s azon nyomban erős légáram szaladt az orrüregemen át a tüdőmbe – mindkét tüdőlebenyem repeső örömmel fogadta az érkezését.

Néhány perc sem telt bele, s a szorongástól megkergült szívverésem az oxigéntől szépen lecsendesedett:

– Már sokkal jobb – mondtam.

Ekkor viszont azt láttam, hogy Zhang Tong és Yu Jie keze félig ökölbe szorítva áll a levegőben, vagyis készen álltak a bemosakodással, már csak azt várták, hogy felnyithassák a hasamat.

Az aneszteziológus hosszasan ide-oda forgatta a testemet, mint valami palacsintát, döntött erre, döntött arra, végül a gerincembe fecskendezett egy ampullányi dermesztően hideg érzéstelenítő folyadékot. Nagyjából húsz perccel később Yu Jie megtapogatta a hasamat valami tűszerű eszközzel, és közben megkérdezte: még érzékeny? Bólintottam, úgyhogy félreállt még körülbelül tíz percre, utána pedig újra lejátszotta az iménti mozdulatsort a végén a kérdéssel. Mikor aztán a testem már olyan volt, mint egy darab fa, jöhetett volna valaki egy fejszével akár, hogy felhasogasson, azt sem éreztem volna. Csak azt hallottam, hogy Yu Jie így szól: most már jó. Ezután odatettek a mellkasomhoz egy lemezt, így látómezőm a mennyezeti LED-lámpákra korlátozódott, és csak hallani hallottam, ahogy a kések és az ollók, nyissz-nyissz, vagdostak, Yu Jie és a többiek pedig mindeközben beszélgettek és nevetgéltek.

Kezdetben még érdeklődve figyeltem Zhang Tongék elmosódó alakját, ahogy sejtelmesen visszatükröződik a LED-lámpán, de kis idő múlva tudatom lassacskán elhomályosult, és rájöttem, hogy a bokámnál lévő vénába fecskendezett injekcióban biztosan volt egy adag nyugtató is. Zhang Tongék nemcsak azt akarták megakadályozni, hogy bármit lássak, de egyúttal a hallásomat is tompítani próbálták, s nekem nem volt más választásom, mint engedelmessé válni, mert a testem működése a kémiai vegyületek hatásmechanizmusának kötelékei közé szorult.

Úgy tűnt, épp csak lehunytam a szemem, és elbóbiskoltam kissé, majd felébredtem újból. A kórteremben feküdtem megint, fehér volt minden, békés és csendes – az ember egészen átérezhette tőle, milyen szép is az élet. Még a dohos, penészszagú levegő is kedvesnek tetszett, elvégre mindez az élethez tartozik, a halálhoz egyelőre nincs köze. Körbeforgattam a szemem minden irányban, és észrevettem, hogy ez nem az a kórterem, ahol a műtét előtt voltam. Ebben a szobában csak két ágy és a korábbinál sokkal több orvosi berendezés volt. Ágyam az ablak mellett állt, a jobb oldalamon lévő másik ágyon pedig egy tízéves forma kislány feküdt. Amikor tekintetem megpihent a kislány testén, azonnal magával ragadott a szépsége és az a megható báj, ami körüllegte.

Egy pohár narancslét szürcsölt éppen szívószállal. Kezét úgy fonta az üvegpohárra, mintha cumisüveget fogna. A narancslé élénk színe élesen kiviláglott a fehér háttérből. Az ágya megremegett, a kislány félig az ágyra dőlt, arcán a maximális összpontosítás kifejezése ült. Szeme lefelé nézett, sűrű szempillái két félkörös ívet rajzoltak alá. Mocorogni kezdtem, hogy felkeltem a figyelmem.

A kislány meglepetten fordult felém. A szívószál kiesett a szájából, és néhány csepp narancslé csöppent a mellkasára. Kristálytisza szempár szegeződött rám.

– A néni fölébredt?

Hangja mézédesen csengett, talán mert éppen az imént öblögette a torkát narancslével.

Miután ezt kérdezte, a narancsleves poharat óvatosan letette az éjjeliszekrényre, azután elmondta, hogy az orvosok és a rokonaim épp az előbb mentek el, de nemsokára visszajönnek,

azt mondták, csak bekapnak valamit.

Rámosolyogtam, és éreztem, milyen borzasztóan gyenge vagyok, amiről eszembe jutott az a nap, amikor Beibeit szültem. Felemeltem kissé a fejem: bal karomból infúzió lógott, altestemből katéter, a szívverésemet és a vérnyomásomat monitor figyelte. Ekkor még nem múlt el teljesen az érzéstelenítő hatása, így nem támadt még rám tébolyító erejével a fájdalom sem, de a sok cső úgy gúzsba kötött, hogy mozdulni is alig bírtam, csak meredtem a plafonra, akár egy múmia, aki épp valami láthatatlan titkosírást olvas.

– Fáj? – hullámozott a kislány hangja a fülemig. Arcommal fordultam felé, de szinte csak a szemem sarkából láttam. Megráztam a fejem. Megdicsért, hogy milyen nagyon erős és bátor vagyok. Szerettem volna megkérdezni tőle, neki mi a baja, hogy ilyen kórterembe került. Csakhogy egy szó sem jött ki a torkomon, mert az olyan száraz volt, hogy szinte porzott.

Kinyílt a kórterem ajtaja és belépett Wang Li – arca olyan szép volt, mint egy frissen nyílt virág. Kivillantotta szabályos, fehér fogait, és megkérdezte, hogy vagyok. Bólintottam. Mit jelent a bólintás, kérdezte: hogy jól vagyok, vagy épp csak kibírom? Az lenne a legegyszerűbb, ha inkább válaszolnék a kérdésére. Hangja fürge volt és rugalmas – ez a két szó jellemezte mindenét, a bőrét vagy a járását is például. Egészében véve egészséges volt, és fiatal.

Elviselhetetlenül száraz a torkom, mondtam. Kaphatnék egy kis vizet?

Alighogy kimondtam, Wang Li sarkon fordult és kiment, majd kisvártatva megjelent Yu Jie, és megkérdezte, szomjas vagyok-e. Mintha Wang Li hazudott volna, és most ezt akarná rábizonyítani. Bólintottam. Erre a háta mögött álló Wang Lihez fordult: kapjon egy kis vizet és vele 500 mg szőlőcukrot is.

Ekkor egy néni lépett a kórterembe, arca csupa jóság, s a kislány rögtön üdvözölte: nagymama! A néni a két ágy közti székre ült, le sem véve szemét az unokájáról. Öt perc telhetett el, amikor hozzám fordult:

– Most műtötték? – Nem várta meg a válaszomat, hanem folytatta: – Amint fel tud kelni az ágyból, mozgassa át magát, különben letapadnak a belei, és a bélelzáródás aztán nem tréfadolog.

Végül úgy lett, ahogy a néni mondta, bélelzáródást kaptam, de nem a mozgás hiánya idézte elő, hanem a rák terjedt át nagy területen a beleimre – ez tette minden kétségen túl világossá, hogy vesztésre állok a Halállal vívott csatában.

A kislány szólt, hogy szeretne kimenni a folyosóra játszani, s amint kimondta, már ugrott is le az ágyról, és kiszaladt az ajtón. Miután elment, a néni felém fordult:

– Hogy egy ilyen édes kis angyal is rákos legyen! Rádadásul egyik napról a másikra betegedett meg. A szülei külföldön vannak, még nem tudnak semmit. De hát maga szerint mégis hogy mondjam meg nekik?

Szerettem volna megvigasztalni kicsit, de egy hang sem jött ki a torkomon. Ebben a pillanatban testes, középkorú orvos lépett be az ajtón, nyomában néhány fiatal szépséggel, akik közül egyesek virágot, mások csemegékkal busásan megrakott nejlonzacskót tartottak a kezükben. A férfi arca rendkívül ismerősnek tűnt, de sehogy sem tudtam rájönni, ki lehet az, mígnem a néni üdvözölte:

– Á, Dong Hao bácsi, hát itt van!

Ekkor vált világossá számomra, hogy ő nem más, mint Dong Hao, aki azt a gyerekműsort vezeti a tévében. A néni elmesélte neki a kislány betegségének történetét, s közben a könnyeivel küszködött. Ezzel egy időben teljesen megszűnt az érzéstelenítő hatása, és az addig érzékelt tompa fájdalom elviselhetetlenné fokozódott, mintha testemet egy nagy késsel hasogatnák erről, kaszabolnák arról, hogy a legkisebb esélyem se legyen a kínok elől menekülni. Hangosan jajveszéltem, olyannyira, hogy a félrehúzódva beszélgető néni és „Dong Hao bácsi” is

elnémult egy pillanatra, és csak néztek rám szánakozva. Négyyszer-ötször kiálthattam már fel fájdalomban, amikor bejött Wang Li. Kezét fehér köpenye zsebébe dugta, megállt az ágyam mellett, és mosolyogva nézett rám, olyan volt, mintha csak egy színházi előadást nézne, holmi bohózatot, melyben szívet tépő üvöltésem csupán a fájdalom érzékeltetésének eszköze, Wang Li mosolya pedig tulajdonképpen a színészi játékomban e katarikus pillanataért járó elismerés.

Néhány perc múlva megérkezett Liang Yu, s amikor meglátta, mennyire szenvedek, a kezében lévő fehérliliom-csokrot sebtében az éjjeliszekrényre tette, és feszülten kérdezte Wang Lit, hogy mit lehet ilyenkor tenni. Várjuk meg Yu doktor urat, felelte Wang Li, addig mi nem merünk neki semmit adni.

A néni és „Dong Hao bácsi” inkább kiment, hogy ne zavarjon. Wang Li Liang Yu fülébe súgott valamit, azután ő is kiment. Liang Yu közelebb jött, aggodalmas, gyászos szerelme sugárzott mindenéből. Amikor finoman megfogta a jobb kezem, éreztem, hogy keze reszket egy kicsit – a szívéből jön a reszketés. Szánalom lenne? Együttérzés? Vagy valami immár meghatározhatatlan színezetű szerelem?

Lassan és gyötrelmesen telt az idő a kiabálás és szűkülés közepette. Hogy milyen éles és mennyire pusztítóan erős volt ez a fájdalom, akkor éreztem át igazán, amikor pillanatnyi szünetekre alábbhagyott. A fájdalom az összes emberi érzés közül a legáthatóbb és legmegindítóbb, képes feledtetni minden egyebet, de egyben a legnehezebben elviselhető érzés is, a legiszonytatóbb, az ember az életét is odaadná, hogy szabaduljon tőle. Így hát, bár Liang Yu szerelme igazán hűséges és odaadó volt, a fájdalommal szemben mit sem ért, épp ellenkezőleg, a reszketése, melyen nem tudott úrrá lenni, undort váltott ki belőlem csupán. Hiszen arra lett volna szükségem, hogy erős maradjon, és erejével támaszt nyújtson egyre elgyötörtebb idegeimnek, de ez a reszketés (még ha fiatal és egészséges testből áramlott is) az utolsó csepp bátorságot is mind kilötykölte belőlem.

– Hagyd már abba ezt a remegést! Megőrülök tőle! – kiáltottam rekedten a fájdalom pillanatnyi szünetét kihasználva. Hangom hallatán Liang Yu úgy összerezsent, mint akit áramütés ért. Ekkor a fájdalom újabb hulláma söpört végig testem minden szegletén, felülkerekedett a gondolataimon és a tudatomon, s térdre kényszerültek színe előtt a kultúremler neveltetésével járó civilizált viselkedési normák is: torkom szakadtából üvöltöttem, hogy megbirkózzam vele. Tudom, hogy hétköznapi szemmel nézve nem tűnik valami dicsőséges dolognak, ha az ember hagyja, hogy megtörje a fájdalom, és féktelenül jajveszékelyen miatta, elvégre a kínaiak hatvan százaléka szerint a nagy tűrőképesség nemes erény (ez csak amolyan becslés, a valós szám ennél biztosan jóval nagyobb). Az életben a pénztelenséget és a szürke mindennapokat kell elviselni, a kórházban pedig a fájdalmat. Ha a fájdalomtól ordít az ember, az azt mutatja, nem elég kitartó és bátor, márpedig a kitartó és bátor ellentéte bizony a gyenge, illetve a gyáva, vagyis akárhogy nézzük, valamilyen nemes erénynek biztosan a híján van az ember.

Mindezek a gondolatok persze már a fájdalom után születtek, mert akkor a gyötrődéstől szinte eszméletlen állapotba kerültem, agyamban a kínoktól való rettegésen kívül teljes üresség honolt, olyan volt, mint a lecsupaszított tarló, nyoma sem volt ott semminek, ami korábban történt.

Abban a pillanatban, amikor Zhang Tong belépett az ajtón, elmém végtelen úrjében egy átütő gondolat villant fel:

– Megjött a megváltás!

Zhang Tong most is olyan együttérzőn mosolygott, mint máskor, könnyed léptekkel közeledett az ágyamhoz, friss levegő lengte körül (ez a mocskos kórteremben lehetetlenség volt, a halálom órájáig sem értettem, honnan hozza magával ezt a friss levegőt). Intett Liang Yunak, hogy

húzódjon félre, azután közelebb hajolt, óvatosan fölemelte a takarót, kioldozta a testemet szorosán körbefonó kötést, és megvizsgálta a sebemet. Különös módon, mialatt Zhang Tong elvégezte ezt a sor mozdulatot, az imént még vadul lüktető fájdalomnak nyoma veszett.

– Hogy van? Tényleg nagyon fáj? – kérdezte, miközben visszarendezte a kötésemet.

Wang Li odalépett, hogy segítsen Zhang Tongnak, Yu Jie viszont zsebre tett kézzel állt továbbra is, mint aki csak nézelődni jött. Ő külön kategóriába tartozott az orvosok között, mert egyrészt hiányzott belőle az a részvét, ami csak úgy áradt Zhang Tongból, másrészt viszont nem volt fogható azokhoz az egyébként többségben lévő orvosokhoz sem, akik hozzászóltak betegek szenvedéséhez. Hogy mit is rejtett pontosan a Yu Jie arcán ülő és könnyelműnek tűnő kifejezés, azt persze senki sem tudta megfejteni.

– Az előbb még nagyon fájt... de most sokkal jobb... – motyogtam.

Zhang Tong felegyenesedett, rám nézett és ezt mondta:

– Legjobb, ha megpróbálja átvészelni, mert a fájdalomcsillapító komoly mellékhatásokkal járna.

Pillanatnyi szünet után így folytatta:

– Az ilyen jellegű műtétek utáni fájdalomnak elviselhetőnek kell lennie, ráadásul tekintettel a helyzetére...

Nem fejezte be a mondatot, hiszen nem szabad felizgatni a beteget – ahogyan későbbi beszélgetéseink során számos alkalommal megtapasztalhattam, Zhang Tong gondolkodása teljes mértékben megfelelt az orvosi szabványnak, amennyiben úgy látta, hogy az ember lelkiállapotát elsősorban a fizikai hogyléte határozza meg. Ha nem elég óvatos, akár igazi materialistává válhat.

Egy későbbi randevúmon Zhang Tong a következőket mondta nekem. Egy a sanghaji konyha különlegességeit kínáló étteremben ebédeltünk a felkapottnak számító, szűk és csendes kis Dongjiaomin utcában. Akkorra már három kemoterápián is túlvoltam, és a hajam mind egy szálra kihullt, így hát, bár éppen a legnagyobb nyári hőség dúlt, fodros karimájú, kék, batikolt kalapot viseltem. Arcom csak úgy úszott a verejtékben, ezért Zhang Tong arra biztatott, vegyem le a kalapot. Amint ezt kimondta, a fejemhez kaptam, mintha attól félnék, jön valaki, és erőszakkal letépi róla a kalapot. Zhang Tong csak nézett rám, majd halkán ezt motyogta:

– A betegek idegei abszolút gyengék, azt is mondhatnánk, amikor egy ember megbetegszik, az a lelkében is problémákat szül, vagyis mindennapi értelemben véve az egészséges lélek az ép testen alapszik. Egyetértesz?

Szavai végeztével pálcikájával felemelt egy falat mézes rizzsel töltött lótuszgyökeret, és a szájába tette.

Megkérdeztem, akkor miért nem hagyta, hogy kiabáljak a műtét után. Valamilyest meghökkenve tátotta el a száját. De hiszen ő nem mondta, hogy ne kiabáljak, csak úgy gondolta, lelki világom merőben eltér az átlagostól, elvégre a „lélek mérnöke” lennék, ugyebár. Zhang Tong humora eléggé gyermekded volt, meg sem közelítette szaktudásának kiemelkedő színvonalát.

Amikor jobban belegondoltam, valóban úgy volt, ahogy Zhang Tong mondta: nem ő nem hagyott kiabálni, egyszerűen csak miután megláttam, már nem kiabáltam többet.

Egyszer csak azt vettem észre, hogy Wang Li és Yu Jie már nincs a szobában, Liang Yu pedig félrehúzódva bámul maga elé. Jól látszott, hogy a kórház különleges környezetében az orvosok egészen olyanok, mint valami istenségek, a többi ember pedig csak még esendőbbnek látszik az árnyékukban. Liang Yu az irántam érzett zavaros töltetű szerelmével együtt teljesen jelentéktelennek tűnt, mint egy divatjamúlt ruhadarab – az emberben szájalom ébredt a

látványától.

Magam sem tudtam, hogy azért-e, mert a lelkem mélyén a megszokott helyett inkább az újdonság vonzana, vagy azért, mert a Linggel való afférja miatt maradt bennem tüske, de végeredményben bármennyire kimutatta Liang Yu az érzéseit, én ugyanolyan hűvös közönnyel viseltem iránta. Azt éreztem, hogy valami kegyetlenségnek nevezhető szabadult el bennem, és úgy gondoltam, a kegyetlenség valóban beteg dolog, különösképpen egy magamfajta rákos páciens esetében.

Zhang Tong, mielőtt a kórteremből távozott, megállt Liang Yu előtt, és intett, hogy kövesse. Nem volt nehéz kitalálnom, miket mondhatott neki, biztosan csak a szokásos szöveg volt arról, hogy az élete végéhez érő páciens sok szeretetet és törődést igényel.

Liang Yu öt perc múlva visszajött. Kérdeztem, hogy miket mondott neki Zhang Tong.

– Mit mondott volna, mindig csak ugyanazt, mégis mi újat mondhatna? – Hangjából kihallatszott, mennyire megveti és lenézi Zhang Tongot. – Hogyhogy már nem kiabálsz? Olyan neked ez a Zhang Tong, mint egy morfiuminjekció, elmúlik tőle az összes fájdalmad. Tényleg abban reménykedsz, hogy majd beléd szeret? Micsoda ábránd! Az ilyen emberek, mint ő, egy halom szervem meg szövetem kívül mást nem látnak benned. Ha levenné a fehér köpenyt, már nem is lenne semmi. Csak egy kis hülye, semmi több.

Bár Liang Yu tulajdonképpen fején találta a szöveget, számomra ez már mit sem jelentett, nem izgattak fel a szavai, és nem szégyenkeztem a szívemben rejtőző titkos érzés miatt sem, amit kifürkésztem. Éppen ellenkezőleg, tökéletesen nyugodt maradtam, és szép kényelmes elnyújtóztam az ágyon. Szemem sarkából láttam, hogy az áttetsző infúziós folyadék komótosan csurdogál csepről csepre a véreembe, oldalról pedig időről időre a fülemben csengett a szívmonitor csipogása. Az ablaküvegen túl a lemenő nap elveszítette már az erejét, de fénye még így is a melegség érzetét keltette az emberben – épp olyan gyenge volt, mint amilyen én magam is. A fájdalom végleg elszunnyadt testem valamely zugában, a kórteremben pedig kellemes hangulat áradt szét. Ha alaposan végiggondolom, attól tartok, be kell látnom, ezt a nyugalmat a rákos sejteknek köszönhettem. Elvégre tagadhatatlan, hogy a rákos sejtek a legnagyobb urak a sejtek között, és ha az embernek van belőlük, akkor ugyan kitől félne még?

Szememet forgattam, aztán figyelmeztettem Liang Yut, hogy nincs értelme ilyeneket mondania, minthogy nemsokára meg fogok halni, s az élet és halál kérdésén kívül engem ezen a világon már semmi sem foglalkoztat. Hozzáállásom tehát innentől kezdve ez volt: nekem már minden mindegy. Hogy Zhang Tong egy kis hülye vagy sem, nekem mindegy, mert ha szeretem (amikor kimondtam a „szeretem” szót, összerendeztem, mert egészen idáig még csak nem is definiáltam az érzéseimet, nemhogy szerelemnek neveztem volna őket), akkor is legfeljebb magammal vihetem a sírba ezt a fennkölt érzést, mert hát ugyan ki viszonzná egy gyógyíthatatlan beteg szerelmét?

Már majdnem elérkezett a vacsora ideje, mire megjött Yu Li és Beibei. Yu Li gyapjúsálján hópihéek olvadoztak – esik a hó, kérdeztem. Már vagy fél napja esik, felelte Yu Li, és egyre jobban. Beibei arca egészen kipirult a hidegtől. Úgy szaladt oda hozzám, mint egy menedéket kereső kis őzike, a vállamba kapaszkodott, és hízelegni kezdett. Odahúzódott a fülemben, és halkán belesúgta: anyu, Li Yang megcsókolt. Kérdeztem, hogy mikor. Tegnap a tesióra végén, amikor összeszedtük a medicinlabdákat, neki kellett a fiúkéit, nekem a lányokéit, és én még bajlódtam a labdákkal, mire odajött segíteni, aztán hirtelen rátapasztotta a száját az enyémre, és megcsókolt. A sportpályán? Igen. És meglátott valaki? A tanárokat nem szólított semmit? A tanárunknak ehhez mit kellett volna szólnia? De már amúgy is visszament korábban az irodájába. Nem volt ott senki rajtunk kívül, amikor csókolóztunk, óra után mindenki sietett

vissza a terembe a könyvéért, mert rögtön azután következett az informatikaóra. És ti nem mentetek vissza a könyvetekért? Beibei mérges lett, nem volt türelme hozzá, hogy tovább magyarázkodjon – az ő generációjára jellemző, hogy nem szereti az időt magyarázkodással tölteni, ha valaki valamit félreért, azzal ők nem törődnek. Egy időre elhallgattam, majd tovább kérdeztem: Li Yang ennél tovább nem ment? Beibei a fejét rázta. Azt tanácsoltam neki, tartsa magát egy kicsit távolabb a fiútól egy időre, mert az ilyen kamaszkorú fiúban esetleg fellobbanhat a szexuális vágy, és akkor aztán lesz baj. Beibei felnevetett: nahát, anyu, nagyon értesz ehhez. Mit vagy ezen meglepődve, kérdeztem, akkor lenne gond, ha ennyi idősen nem értenék. Kis szünet után Beibei újból odasúgott valamit:

- Anyu, olyan kíváncsi vagyok, nem lehetne, hogy kipróbáljam vele egyszer?
- Nem lehet!
- De miért?
- Még iskolás vagy!
- És ki mondta, hogy az iskolásoknak nem lehet szexuális életük?

Egyre hangosabban beszéltünk Beibeivel, amire már az addig kicsit arrább jóízűen csevegő Yu Li és Liang Yu is felkapta a fejét.

A lányom kérdése hallatán szólni sem tudtam, még szerencse, hogy éppen ekkor újra belém hasított a fájdalom, mire önkéntelenül feljajdultam, s ez megszakította a beszélgetésünket. Liang Yu állt az ágyam egyik szélénél, Yu Li pedig a másikonál – látszott, hogy egyformán aggódnak értem. Majdnem egyszerre kérdezték, hogy hívják-e az orvost. Megráztam a fejem, de kicsivel később már azt éreztem, hogy az egész testem verejtékben úszik. Nem volt mit tenni, Liang Yu hívta az ügyeletes orvost. Egy Anhui tartománybeli orvos volt, két metszőfoga vakondéra hasonlított. Nagyjából harminc másodpercre felém hajolt és végigmustrált, azután kiadta a nővérnek (az a nővér volt bent, akinek olyan idegennek tűnt a szeme), adjon be nekem egy nyugtatóinjekciót, hogy elaludjak. A nővér, amikor megkapta az utasítást, a pillangó könnyedségével perdült egyet és kisetett, majd kisvártatva bejött egy ampullával, aminek tartalmát az infúziós tasakba adagolta.

- Kész – mondta végül halkán, azzal sarkon fordult és elment.

Amikor felébredtem, odakint az ég már teljes sötétségbe borult. Nem tudtam, hány óra lehet pontosan. Láttam, hogy már csak Yu Li maradt ott egyedül – a falilámpa fényénél újságot olvasott éppen. A kislány már elaludt, nagyanyja pedig szintén elbóbiskolt a széken ülve. Amint észrevette, hogy felébredtem, Yu Li odaszólt:

– Nahát, csakhogy felébredtél végre! Zhang főorvos úr már háromszor is itt járt, meg az az anhuibeli is bejött. Úgy tűnik, rossz gyógyszert rendelt neked, nem lett volna szabad olyan nagy dózisban kapnod a nyugtatót. Én azért megsajnáltam szegényt, mert Zhang doktor nagyon keményen kiosztotta, pedig kettőjük közül az anhuibeli az idősebb. Ez a Zhang doktor egyébként mindig olyan barátságos, de ha kioktat valakit, valóságos zsarnokká változik.

A nyugtató hatása nem múlt még el teljesen, testem és tudatom nehéz volt, mint egy-egy kőszikla. Ráadásul minden olyan csendes volt körülöttem, alig pislákkolt valami kis fény, úgyhogy már aludtam volna is tovább. Csakhogy amint lehunytam a szemem, Yu Li szólógnatni kezdett:

– Xiaoqi, ne aludj, mindjárt itt lesz megint Zhang főorvos, hogy megvizsgáljon. Hát volna szíved hagyni, hogy megint összeszidja azt a szegény anhuibeli orvost? Ébredj, majd addig beszélgetünk.

Lecsukott szemmel mondtam neki, hogy csak pihenek egy kicsit, nem alszom, mondhatja közben nyugodtan. Hallottam, hogy közelebb jön hozzám, azután megrázta a karomat, mire a

kézfejembe szúrt tű mélyen a húsumba vájt, de még erre sem nyitottam ki a szememet. Hallottam, hogy az idős asszony halkán megdorgálja Yu Lit:

– Hagyja aludni! Hiszen látja, milyen álmos.

Zavaros hangok és neszek öleltek körbe. Csónakom ringott a víz színén, azt gondoltam, a Beihai park taván evezek a gimnáziumi osztálytársaimmal. Az egyik fiú, akit mindenki Vagány Yangnak hívott, beugrott a vízbe. Bő szárú rövidnadrágja azután olyan szorosan a testéhez tapadt, hogy mindenki látta Vagány Yang kidomborodó hímtagját, és csak nevettek rajta megállás nélkül. Észrevettem, hogy az osztálytársnóm, Wang Xia elvörösödik, és egy szót sem szól. Biztosan „arra” gondol, ötlött fel bennem, s akkor önkéntelenül én is kissé különösen éreztem magam.

Szememet vakító hófehérség kápráztatta. Egy csapat fehér köpeny kerített be félkörben, ott tolongtak Zhang Tong körül, és olyan buzgó tekintettel nézték, akár egy imádott bálványt. Zhang Tong végtelen türelemmel ismertette a kórtörténetemet, mintha én nem is léteznék, mintha nem lennék ott, vagy mintha az ágyon fekvő ember elvesztette volna szellemi kapacitását, és csak egy test lenne, semmi több. A vizitet tartó orvosok előtt egyáltalán nem éreztem már embernek magam. Minden irányítást elvesztettem magammal kapcsolatban, olyan voltam, mint egy bábu, amit tetszésük szerint mozgathatnak. Még a beleegyezésemet sem kell kérniük, kedvükre nézegethetik a műtési sebemet (persze ez a seb az ő munkájuk eredménye, de hát mégiscsak az én testemen van!). Nézd csak, Zhang Tong épp ebben a pillanatban int Yu Jiének, hogy oldja ki a kötést a hasamon, hadd gyönyörködjön a sebemben a gyakornokok apraja-nagyja. Zhang Tong ezt követően elmagyarázta nekik, mi a menete a beteg ápolásának az ilyen jellegű műtétek után, illetve mi a terápia következő lépése. Mikor befejezte, ismét intett Yu Jiének és egy fiatal, alacsony termetű medikusnak, hogy igazítsák helyre a kötésemet. Yu Jie, amikor elkészült, egy pillanatra a szemembe nézett.

Miután a fehér ár visszavonult, az addig a sarokba húzódó Yu Li úgy bukkant elő, akár a parti sziklák dagály után. A szék támlájának dőlve aludt mélyen, újságja a földön hevert. Zhang Tongék hogy, hogy nem, nem küldték ki, holott az előírás szerint a vizit idején a látogatók nem tartózkodhatnak a kórteremben, még a kislány nagymamája sem volt bent.

Még két perc sem telt el az orvosok távozása óta, amikor Yu Jie visszajött. Yu Lire mutatott, és azt mondta, küldjem ki, a vizit idején nem lehetnek bent látogatók a kórteremben. Majd hozzátette:

– Ha lehet, ma próbáljon felkelni és járkálni egy kicsit.

– Úgy érti, menjek el sétálni?

Yu Jie erre kissé gunyorosan reagált:

– Mégis mi ebben olyan különös? Nem értem, miért mereszi rám a szemét egy kis séta miatt.

– De én...

– Ha minél hamarabb fel akar épülni, hallgasson az orvosára.

Azzal már ment is. Yu Li pedig fölegyenesedett a széken, aztán felállt, ásított egyet és megkérdezte, hogy érzem magam. Mondtam, hogy jobb, ha gyorsan hazamegy, mire ő csak pislogott és érdeklődött, hogy voltak-e már vizitelni. Voltak, – válaszoltam. Bőrkabátja zsebéből előhalászta a mobilját, és még egy perc sem telt belé, az már csöngött is. Yu Li csak azt mondogatta, „aha, aha”, és épp csak letette, amikor jött egy újabb hívás. Yu Li ezt már nem fogadta. Azt mondta, be kell mennie az irodába elintézni néhány üzleti ügyet, de Liang Yu mindjárt itt lesz.

A műtét másnapján, vagyis aznap, amikor Yu Jie szólt, hogy próbáljak felkelni az ágyból, egész nap olyan kínzó fájdalom gyötört, hogy azt hittem, nem élem túl. Hiába jajgattam azonban, senki

nem mert nyugtatót beadni, mire gyanakodni kezdtem, hogy Yu Jie szándékosan büntet. Délután egyedül jött vizitre, és amikor látta, mennyire szenvedek, mosolyogva így szólt:

– Ha fáj, hát kiabáljon, ne röstellje, itt a kórházban senki nem fogja kinevetni miatta, ráadásul a legújabb kutatások kimutatták, hogy a kiabálás akár harminc százalékkal is csökkentheti a fájdalomérzetet, vagyis a fájdalomcsillapítás leghatékonyabb módja. – Mielőtt kiment volna a kórteremből, még visszafordult és hozzátette: – Személyes véleményem szerint mindezek mellett még a leginkább környezetbarát fájdalomcsillapítási módszer is, egyáltalán semmilyen szennyezést nem okoz.

Rájöttem, hogy a nagyvárosi környezetben minden ember szeretne valamilyen reklámot csinálni.

Ami furcsa, hogy amint Yu Jie elment, a fájdalom is megszűnt. Az elkövetkező három-négy órában, egészen a vacsora utánig olyan jól éreztem magam, akár egy egészséges ember. Olyannyira, hogy az a tévképzetem támadt, nem is voltam soha beteg, a kegyetlen valóság álom csupán. Csakhogy a tévképzet az tévképzet, és azonnal szertefoszlott, amint azzal a kezemmel, melyből nem lógott infúziós cső, végigsimítottam a precízen bekötözött hasamat. A kegyetlen valóság emlékeztetett rá, hogy rákos beteg vagyok, aki nemsokára búcsút int e világnak. Amikor ez felötlött bennem, már ahhoz sem volt kedvem, hogy felkeljek az ágyból. Azt gondoltam magamban, azt csinállok, amit akarok, hiszen már úgysem élek sokáig, nehogy már a halálom előtt mások dirigáljanak nekem, én pedig minden parancsukat bólogatva kövessem. Így aztán puhán belesimultam az ugyanolyan puha és sima ágyba, s megkértem Liang Yut, csukja be az ajtót, hogy kívül rekedjen a zavaros ricsaj. A szomszédos ágyon fekvő kislány mélyen aludt, olyan volt egészen, mint Csipkerózsika, a kórház Csipkerózsikája, a Halállal farkasszemet néző Csipkerózsika. Lehet, hogy épp akkor aludt el, amikor én felébredtem, és amikor én már alszom, ő akkor ébred majd fel újra.

Este kilenc óra felé járt az idő, amikor bejött Wang Li, és odaszólt a bambán ülő Liang Yunek:

– Most már elmehet, nem kell tovább a beteg mellett maradnia, majd az éjszakás nővér a gondját viseli.

Liang Yu felállt, és morgott valamit:

– De...

Wang Li azonban félbeszakította:

– Nincs semmi de, induljon! – Miután kitessekelte Liang Yut, odajött az ágyamhoz, és mosolyogva így szólt: – Holnap mindenképpen vegyen erőt magán, és keljen fel, nehogy aztán baja legyen attól, hogy egész nap csak fekszik.

A másnap reggeli vizitkor Zhang Tongék kivették a katéteremet, és kiadták, hogy már ehetek pépes ételeket. Kevéssel a vizit után megjelent a nagybátyám. Épp mint amikor legutóbb jött látogatóba, most is néhány élelmiszerral teli nejlonzacskóval a kezében érkezett, a zacskón átütöttek a bolti csomagolás virító színei. Nagy óvatoskodva leült a székre, úgy tűnt, kérdezne valamit, de túlságosan zavarban van. Elmondtam neki, hogy a műtét nagyon sikeres volt, nem kell aggódniuk, néhány nap, és kiengednek. Egy pillanatra elhallgattam, azután megkérdeztem, ugye, a néném nem tud róla. A nagybátyám bólogatott. Épp amikor már mindent elmondtunk, amit lehetett, és fogalmam sem volt, mit mondhatnék még, a kislány a szomszéd ágyban felébredt.

Valóban egészen olyan volt, mint a mesebeli Csipkerózsika. Megdörzsölte két nagy és tisztán csillogó szemét, majd végigfuttatta álmos tekintetét a szobán, mintha csak elfelejtette volna, hol is van. Végül rám nézett.

– Felébredtél? – kérdeztem. – Az orvosok már itt voltak viziten, de nem keltettek fel. Kinek

lenne szíve megzavarni Csipkerózsika édes álmát? – Kicsit zavartan mosolygott, gyanakvó pillantást vetett a látogatómra, de mondtam, hogy ő a nagybátyám. Bizalmatlanul bólintott, azután megkérdezte, hogyhogy még nem jött a nagymamája. Mosolyogva feleltem: – A te nagymamád, nem az enyém, honnan tudnám, miért nem jött?

Megfordultam, és szóltam a nagybátyámnak, menjen nyugodtan, lehet, hogy már holnapután otthon is leszek. Alighogy elment, az ajtóban egyszer csak megjelent a hetes a régi betegszobámból. Már nem a kórházi pizsama volt rajta: halványrózsaszín kötött kardigánt és koptatott sztreccsfarmert viselt. Miután bejött, gondosan becsukta az ajtót. Még a mosolya is rózsaszínné vált. Azt mondta, hazaengedték. Kérdeztem, mikor lesz a kemoterápiája. Azt mondta, lehet, hogy nem lesz rá szükség, mert még korai stádiumban volt, amikor diagnosztizálták, ezért nem futott ki a kezelés legoptimálisabb időszakából.

– Nézd csak – mondtam –, te aztán igazán szerencsés vagy. Hogy egy ilyen betegséget korai szakaszban felismerjenek, az az isteni gondviselés jele. Az előző életedben biztosan valami nagyon nemes tettet vittél végbe. Élvezd jól ki az életedet! – A hetes nem szólt semmit, csak boldogan mosolygott. Néhány pillanat múlva aztán megkérdezte, hallottam-e Yu Jiétől, hogy mi történt a nyolcassal. Visszakérdeztem, hogy a régebbi nyolcasra gondol-e, vagy arra az idős asszonyra, aki a mostani. A régebbire természetesen. A fejemet ráztam, hogy is lett volna energiám az elmúlt napokban a mások dolgával foglalkozni?

A hetes rózsaszín alakja közelebb húzódott hozzám, könnyű parfüm illatát éreztem.

– Tegnap este vacsora után elmentem sétálni, és az ügyeletes orvosok szobájához érve hallottam, éppen arról beszélnek, hogy Shi Qiang betegsége gyógyíthatatlan, mindegy, hogy csinálnak-e kemoterápiát, ez már úgyis csak idő kérdése, és a túlélés idejét a kemoterápia úgysem igazán befolyásolja.

A hetes egészen visszafojtott hangon beszélt, nehogy a kislány mellettünk meghallja, amit mond.

Csak ekkor tudtam meg, hogy a nyolcast Shi Qiangnak hívják. Milyen bájos név.

– Akkor végül is mennyi ideje van hátra a nyolcasnak? Egy év? Vagy csak néhány hónap? – Én is halkán suttogtam, olyannyira halkán, hogy még magamat is kicsit megijesztettem ezzel a baljós titokzatoskodással.

A hetes a fülemhez hajolt:

– Attól tartok, már nem sokkal több egy hónapnál...

Összereztem. A kezem is megremegett, amitől a kézfejembe fúródott a tű. Szívem elnehezült, mintha nem is a nyolcas, hanem én magam lennék az, aki már nem sokkal tovább élhetne egy hónapnál. A hetes hátrább húzódott, és valamelyest furcsállón meresztette rám a szemét. Végül felállt, jobb kezével finoman megveregette a vállamat, és azt mondta, vigyázzak magamra.

Mire a hetes halványrózsaszín kötött kardigánja eltűnt, a kedvem is helyrehozhatatlanul elromlott. Akárhogy is, a halál tényleg nagyon félelmetes valami, ha arra gondol az ember, hogy el fog tűnni erről a világról, hogy többé nem érzékelheti sem a hideget, sem a meleget, a fényt és a sötétet, a borús vagy a derűs időt, hogy nem részesül többé boldogságban vagy keserűségben, nem lesz több remény vagy csalódás, nem lesz több szeretet, sem gyűlölet, sem más nemes emberi érzés, nem ízelehet több ínycsengést, nem lát több mesébe illő álmot, nem zakatol többé izgatottan a szíve a szerelmére várva. Valamennyi jó, ami e világon van, az ember megsemmisüléséhez közeledve egyre jobban elhomályosul, és a sajnálkozás, amit emiatt érez, átváltozik rettegéssé. Ekkor a rettegés, mint valami kalapács, püfölni kezdi a szívét és vele együtt az összes többi szervét, ott dübörög majd minden egyes sejtjében.

Liang Yu és Yu Li egész délelőtt nem mutatkozott. A halál okozta félelem fellegei csak nem oszlottak, és bár kívülről nem látszott rajtam semmi változás, belül egyfolytában reszkettem, ami abban mutatkozott meg, hogy hangom meg-megremegett, miközben kénytelen voltam a kislánnyal beszélgetni. Azért voltam kénytelen beszélgetni vele, mert bár már majdnem dél volt, a nagymamája még mindig nem jött, a kislány pedig egyre csak azt kérdezgette, miért nem jön már, csak nem érte valami baj, ugyanis a nagymamája szívbeteg. Nem igazán tudtam odafigyelni rá, hol csak hümmögve, hol nevetve válaszoltam, gondolataim a halál körül, illetve a haláltól való rettegés körül forogtak. Megkérdeztem, miért nem jön soha a nagypapája. Talán a nagypapája nem szereti az unokáját? A nagypapám régen meghalt. A kislány, amikor ezt mondta, összeráncolta a szemöldökét, nagyon édes volt így, nehéz lett volna úgy értelmezni az összevont szemöldökét, hogy haragot vagy keserűséget fejez ki – mintha mindegy is lenne, hogy szomorú vagy boldog, a világra egyik sincs különösebb hatással, csakúgy, mint az a jelentéktelenül parányi élete, mely hamarosan odavész.

Nem tudtam rájönni, vajon a nagyapja halála miatt szomorkodik-e, vagy azon bosszankodik, miért nem jön már a nagyanyja, mindenestre az egész kórterem egyfajta halovány nyugtalansággal telt meg miatta.

– Úgy tűnik, egy cipőben járunk, mindkettőnkéről megfeledkeztek, magunkra hagytak, mint valami elnyútt kacatot, nem törődik velünk senki, még ha semmivé foszlunk, az se érdekel senkit.

Kissé felindultan mondtam ezeket. Igazából csak magamnak szántam, a dühömet akartam kiadni vele – az embernek nincs jó kedve a halál tornácán.

Hirtelen arra lettem figyelmes, hogy a kislány megszeppenten mered rám, illetve egész pontosan az tükröződött az arcán, mennyire nem érti szavaim jelentését, melyek ugyanakkor mégis megijesztenek egy kicsit. Megbántam némiképp, hiszen az ő lelke olyan egyszerű és romlatlan, hogy van hát szívem megfertőzni a bennem lakozó szennnyel? A világ neki még feltáratlan terület, hogy pokol-e vagy mennyország, neki egyre megy.

Mindig is izgatott ez a kérdés: az a jobb-e, ha az ember azután hal meg, hogy már megismerte a világot, megtapasztalta az emberi élet szépségét és borzalmait (mint én), vagy akkor, amikor még mit sem sejt a világról, mikor az élet zúrzavara még el sem kezdődött, mikor tulajdonképpen még nem is élt igazán (mint a szomszéd ágyon fekvő kislány), hiszen így nincs is miért sajnálkoznia.

Töprengéseim eredménye ez lett: mindkettőnek megvan a maga előnye. Épp olyan összehasonlíthatatlanok, mint két különböző zamatú gyümölcs.

Negyed tizenkettőkor bejött Zhang Tong. Fásultan, magamba zuhanva feküdtem az ágyon, ő pedig energiával telten állt ott – ebben rejlik az orvos és beteg közti különbség: a betegek örökké csak hevernek csapzottan, az orvosok ezzel szemben állandóan fölénk magasodnak egyenes háttal. Akárki legyen is a beteg, az orvosokkal szemben mindenképpen kisebbségi érzése támad. Ki tehet arról, hogy a teste így leépült?

Zhang Tong arcának és orrának jobb oldala visszatükrözte a fényt. A legerősebb fénypont a teste mozgását követve változtatta a helyét, s ez csak még finomabbá tette elegáns mozdulatait.

Azt kérdezte, hogyhogy még nem keltem fel, és hozzátette, ha így folytatom, nem fogok tudni hazamenni holnapután. Odajött, és megnézte a sebemet:

– Szépen gyógyul, már fel kellett volna kelnie az ágyból, hogy átmozgassa magát. – Hátralépett és így folytatta: – Most próbáljon meg magától felkelni. – Intett, hogy üljek fel. – Ahogy a szólás mondja: „semmi sem rombolja annyira az ember testét, mint a tartós tétlenség”. Meddig akar még feküdni? Keljen fel gyorsan!

Leakasztotta az infúziós tasakot az állványról, és közben tovább utasítgatott. Wang Li bejött a hangokra, és át akarta venni a főorvos kezéből a tasakot, de Zhang Tong visszautasította. A nővér erre megfordult, és belém karolt, hogy felsegítsen, de Zhang Tong ezt sem hagyta, azt mondta, hagyjon felkelni magamtól, mert gond nélkül meg tudom csinálni.

Mivel ennyire erőltettek, nem tudtam mást tenni, mint hogy nagy kínkeservesen felültem az ágyon, túrtam a szédülést meg a seb lüktetését, és közben a lábammal a rég nem használt papucsom után tapogatóztam. Zhang Tong odaintett Wang Linek, hogy készítse a lábam elé a papucsot. Amikor belebújtam, úgy éreztem, hogy ami a talpam alatt van, az nem egy pár papucs, hanem két felhő, esetleg két tengeri szivacs, olyan puhán süppedtem belé. Hirtelen azt sem tudtam, hol vagyok, a fellegekben-e vagy a föld alatt.

– Lépjén egyet! – kiáltott fel Zhang Tong, még lélegzetvételnymi időt is alig hagyott, hiszen kiismert már, pontosan tudta, melyik betegnek mekkora a toleranciaküszöbe, nem csapta be a látszat.

Én azonban nehézkesen botorkáltam, csetlettem-botlottam a szédüléstől, az eredendő gyengeségemre rá kellett tennem még egy lapáttal, hiszen én beteg vagyok, sőt mi több, halálos beteg.

Zhang Tong mindvégig rajtam tartotta a tekintetét, míg az ajtó felé igyekeztem. A falra vetülő árnyékomon láttam, hogy a hajam olyan zilált, mint egy szénaboglya. Szerettem volna keresni egy tükröt, hogy megnézzem benne magamat, lássam, végül is mit csinált belőlem a betegség. Eszembe jutott, hogy a nővérpulttal szemben van egy fél méter hosszú és harminc centi széles tükör, így hát ez lett sétám célpontja.

Abban a pillanatban, amikor kiléptem a kórterem ajtaján, intenzív érzés kerített hatalmába hirtelen: milyen jó is az, hogy az ember fel tud állni, és járni tud a földön. Bár a nővérek arca sápadt volt kissé, lépteik fürgék és egészségesek: teli egyfajta magabiztos kötelességtudattal. Az orvosokéi persze még inkább, hiszen ők mind istenek egytől egyig, a betegek istenei, az ő lépteik tehát még súlyosabbnak, erőteljesebbnek tűntek a nővérekéinél.

Megláttam azt az idős asszonyt a nyolcas ágyról, épp a saját kórterme felé tartott, kezében ételes dobozt egyensúlyozva. Amikor észrevett, megállt. Sűrű, ősz haja gondosan megfésülve, és ő rám mosolygott, miközben végigsimította a haját, hogy megigazgassa.

– Nahát, felkelt? – Üdvözlés közben önkéntelenül az ételdobozában lévő ebédjére pillantott.

Minden erőmmel azon voltam, hogy rendesen kihúzzam magam, nehogy tiszteletlennek mutakozzam a hetvenedik évén túl járó asszonnyal szemben. Csakhogy a hasamon volt egy rész, ami csak nem akart kiegyenesedni – testem, mint egy görbe íj, mintha arra kárhoztattatott volna, hogy sohase egyenesedjen ki. Szerettem volna visszamosolyogni, de egy olyan ember, akit fájdalom gyötör, nem tud mosolyogni, kivéve akkor, ha olyan nagyszerű lélekkel rendelkezik, mint Gandhi. Azt terveztem, barátságos hangon üdvözlöm, de a műtét óta csak cseppenként adagolták nekem a vizet, márpedig néhány vízcsepp kevés ahhoz, hogy az ember hangját barátságosan csengővé tegye. Azt mondtam:

– Felkeltem. Most fog ebédelni? – Hangom ércesnek biztosan nem volt nevezhető, legfeljebb reszelősnek: szinte semmilyen hang nem jött ki a torkomon.

A nyolcas újból lenézett az ételhordójára. Azt gondoltam, biztos a kedvenc étele van benne, és ez felkeltette a kíváncsiságomat. Épp amikor nagy nehezen elindultam az asszony felé, valaki odakiáltott Zhang Tongnak:

– Főorvos úr, jöjjön gyorsan!

A nővérpultból odaszaladt az egyik nővér, hogy átvegye az infúziós tasakot a főorvostól, Zhang Tong pedig elsietett az előbbi kiáltás irányába, de közben még visszaszólt nekem:

– Sétáljon minél többet, különben baja lehet.

Nem ismertem a nővért, aki most az infúziós tasakomat fogta. A nővérek közül csak Wang Lit és az idegen szeműt ismertem, ráadásul a mi szemünkben ők mind egyformák voltak. Az orvosokat legalább meg lehetett különböztetni a különböző hajviseletükről, de a nővérek haját teljesen eltakarta a csónak alakú nővérsapka.

Az ápolónő megkérdezte, hová szeretnék menni, mire én az idős asszony szobája felé biccentettem. Mikor végre nagy keservesen elvergődtem a régebbi kórtermemhez, és kinyitottam az ajtót, olyan sűrű húsillat csapta meg az orrom, hogy majdnem beleszédültem. Olyannyira felvillanyozott az élmény, hogy lépteim is sokkal könnyebbé váltak, hiszen már jó néhány napja nemhogy húst, de még egyszerű főtt rizst sem ízlelhettem.

Lehuppantam az asszonyhoz legközelebb eső fehér székre, a nővér pedig mint valami őrszem, úgy állt mellettem, jó magasra emelve az infúziós tasakot. Az asszony a pálcikájával kiemelt az ételhordóból egy darab gőzölgő mustáros dagadót, és megkérdezte, kérek-e. Nagyokat nyeltem, de nem volt mit tenni, így hát a fejemet ráztam.

– Nem akármilyen! – Mondta az asszony, majd a szájába tette az imént felemelt falatot, s miközben jóízűen forgatta a szájában, engem dicsért: – Ma kelt fel először, és máris ilyen messzire elsétált, ez igazán nem akármilyen! – Miközben beszélt, szájából húsillat áradt, ami folyamatosan izgatott, olyannyira, hogy már alig bírtam visszatartani a sok nyálát. Nagyt nyeltem gyorsan, és ezt mondtam:

– Igazság szerint már tegnap fel kellett volna kelnem, de...

Szajam ekkor úgy megtelt nyállal, hogy muszáj volt becsuknom.

– Nem akart felkelni, mert úgy érezte, úgyis mindegy már, nem igaz?

Az ételhordót az ölébe tette, kérdése magabiztosan csengett.

Egykedvűen bólogattam, szememet folyamatosan az ölében lévő ételhordóra szegezve. Reméltem, hogy tovább eszik, és tovább árasztja majd a hús illatát, hogy legalább a szaglásom teljesen kielégülhessen.

– Nem kap már kemoterápiát? – kérdeztem.

– Dehogynem, hát nem látja?

Ismét felemelte a dobozt, és enni kezdte a mustáros dagadót, egyre csak árasztotta a pompás húsillatot.

– De maga még mindig...

– Zsíros húst eszem.

Félbeszakította a mondatomat, és észrevettem, hogy kissé összevonja a szemöldökét. Belekanalazott a sűrű szaftba, aztán lassan ízlelgette a szájában. Visszafojtott hangon szólt hozzám:

– Lányom, nehogy azt higgye, hogy rám nincs semmi hatással. Nincs étvágyam, és hányingerem van az ételektől, de küzdök magammal, küzdök a betegséggemmel.

Elhúlten néztem rá, épp olyan megmagyarázhatatlannak tűnt, mint egy kő, ami magától mozog. Hol lehetnek az ellenségei? Talán az egész világ az ellensége, és most úgy tesz, mintha ott lenne minden az ételben, amit megeszik, még akkor is, ha nem tudja megemészteni.

Alig bírtam járni. A falon lévő korlátba kapaszkodtam, és elgyengülten pihegtem. A nővérke aggódó szemmel nézett rám, megkérdezte, ne hívjon-e két beteghordót segítségül. A fejemet ráztam. Elképzeltem, hogy két beteghordóba karolok, egy jobbról, egy balról támaszt, közben ott jön mellettünk még a nővér is az infúziós tasakkal – mi lett belőlem: haszontalan kacat vagyok, semmi több. Szerencsére ebben a pillanatban Liang Yu sietett felém, így elengedhettem magam, hogy puhán elernyedjek, mint a nyers tészta, hiszen tudtam, hogy Liang Yu majd könnyedén a

karjába vesz.

És valóban, a következő pillanatban már az ágyamban feküdtem. Liang Yu mondta, hogy elájultam az imént, még túlságosan gyenge vagyok. Yu Jie nemrég járt itt, mesélte Liang Yu, és azt a kis nővért hibáztatta, mert nem lett volna szabad hagynia, hogy kedvemre bolyongjak.

– De hiszen én csak Zhang Tong utasítását követtem, ő mondta, hogy sétáljak. Hogy érti, hogy bolyongtam? – Levegő után kapkodva védekeztem. Liang Yu tett egy kézmozdulatot, hogy ne beszéljek tovább: kezét gyengéden a számra tette, azután végigsimította az arcomat. Magam is meglepődtem, de ekkor a testem mélyén felserkent az ösztön. Nem tudtam volna megmondani, hogy nemi ösztön-e ez vagy valami más, mindenesetre ott bugyogott bennem valami forróság.

Zhang Wenzheng és a fiatalabb néném jött be értem, hogy hazavigyenek.

Zhang Wenzheng elment elintézni a szükséges formákat, én és a nagynéném pedig a kórteremben üldögtünk és vártunk. Az ágyamba már meg is jött az új beteg: egy harmincéves körüli fiatal nő, aki épp a holmiját rendezgette. Én és a néném kissé útban is voltunk neki, ezért azt javasoltam, menjünk ki a folyosóra, és ott várakozzunk inkább. Ugyan minek, mondta a nagynéném, a folyosón hideg van, maradjunk csak itt. Ekkor érkezett meg a szomszéd ágyon fekvő kislány nagymamája. Kérdezte, hogy csak nem ma engednek ki, mire igennel válaszoltam. Kérdeztem, hogy mikor műtik a kislányt. A nagymama nagyot sóhajtott, és azt mondta, megvárják, amíg a kislány anyukája hazajön Amerikából, és akkor döntenek majd erről. Mikor jön haza az édesanyja? A nagymama erre a fejét rázta.

A fiatal nő már mindent elpakolt, s most egyenes háttal ült az ágyon, és hallgatta, ahogy a kislány nagymamájával beszélgetek. Igazából semmi kedvem nem volt beszélgetni. Zhang Tongot vártam, aki ekkorra már különleges helyet foglalt el a szívemben. Először is a testemet már teljes valójában, „semmit sem elkendőzve” átadtam neki (a legintimebb részeimet is számtalan alkalommal felfedtem előtte). Másodszor pedig, mivel a lélek szorosan a testhez kapcsolódik, amint átadtam a testemet, azzal együtt a lelkemet is megkapta (ez a nézetem sokszor vívta ki Liang Yu heves ellenállását, szerinte ezek „ostoba, maradi elvek”, és csak képmutatás tölem, hogy ezeket hangoztatom).

Zhang Tong persze nem jött. Az ő szemében én épp olyan voltam, mint akármelyik beteg, márpedig a kórházban nem is lehet annál hétköznapibb esemény, mint hogy egy beteg távozik.

Zhang Wenzheng vezetett. Nagynéném a csomagokat az első utasülésre tette, mi ketten pedig hátul ültünk. Csak annyi ideig élvezhettem a kinti levegőt, amit oly rég nem lélegeztem már be, amíg a kórház fekvőbetegszárnyának kapujától elsétáltam az autóig. A januári levegő Pekingben száraz és hideg. Amikor beültünk az autóba, néném odaszólt: nézd, Zhang Tong. A nem túl tiszta kocsiaablakon át láttam, hogy Zhang Tong éppen egy fehérköpenyes doktornővel beszélget. Zhang Wenzheng azt mondta, az a felesége.

Miközben autónk elhaladt mellettük, minden erőmmel azon voltam, hogy a lehető legnagyobb nyissam a szememet; azt kívántam, bárcsak fényképezőgéppé válhatna egy pillanatra. Homályosan láttam, hogy Zhang Tong feleségének bámulatosan nagy szeme van.

Zhang Wenzheng vezetés közben odaszólt:

– Na, milyen, jó nagy, nem? Ő az egyik azok közül, akiket a kórházban csak a „Három Nagy” néven emlegetünk. Ő a „Nagy Szem”.

– És a másik két „Nagy” kicsoda? – kérdezte a nagynéném.

– A bőrgyógyászatban egy Zhang nevű doktornő a melle miatt, igazság szerint őt inkább „Hatalmas Mellnek” hívjuk. Aztán ott van még „Nagy Hátsó”. – Miközben ezeket mesélte, Zhang Wenzheng hangjából büszkeség áradt, mintha a „Nagy Mell” és a „Nagy Hátsó” elnevezés tőle származna.

Az X kórház és az otthonom mindössze öt-hat megállónyira van egymástól, ráadásul a belvárosban a megállók közti távolság igencsak rövid, az út még biciklivel sem tartana negyedóránál tovább, csak hogy éppen kifogtuk a délutáni csúcsforgalmat, ezért lépésben haladtunk, s majdnem egy órába telt, mire végre hazaértünk – már délután öt óra is elmúlt.

Nagynéném belém karolt, és a szobámba kísért. Alighogy leültem a kanapéra, belépett a nagybátyám, és megkérdezte, nem mennék-e át egy kicsit az idősebbik nénémhez, mert mostanáig azt füllentették neki, hogy üzleti úton vagyok, de amikor meghallotta a zajt az udvarban, rögtön rájött, hogy megjöttem, és mielőbb látni szeretne. Fiatalabb néném erre azt mondta, inkább egy kicsit később, hiszen látja, hogy elfáradtam.

Lehunytam a szememet, hátradőltem a kanapén, és egy szót sem szóltam. Nagybátyám megállt egy pillanatra, azután nem szólt és kiment. Zhang Wenzheng nem jött be a szobámba, még az udvaron hallottam, hogy a néném azt mondja neki, menjen az ő szobájába, és várja meg ott. Megkérdeztem a nagynénémet, hogy mikor fognak összeházasodni.

– Már összeházasodtunk – felelte szárazon.

Kissé meglepetten bámultam rá.

– Amíg te a kórházban voltál, elintéztük a papírokat és ennyi – magyarázta. – A házasság különös dolog: amíg két ember szereti egymást, minden jól működik, aztán jön a házasság, és mindent összezavar. Olyan, mintha a házasság maga lenne a gonosz harmadik.

Elmorfondíroztam a néném szavain. Magam sem tudnám megmondani, miért, hiszen a házasság számomra teljes mértékben idegenné vált, és a helyzetem nem engedi, hogy akármilyen reményt fűzzek a dologhoz, de az érzelmek még így is felém integettek csakúgy, mint azelőtt. Pontosabban szólva én voltam az, aki görcsösen kapaszkodott az érzelmek szalmaszálába. Ha belegondolunk, mi van széles e világon olyasmi, amit az ember nem tudna feladni: csakis ezek a képlékeny, fantázia szülte érzelmek, melyek a maguk megfoghatatlan és láthatatlan valójában úgy elkápráztatják az embert. Nincsen semmi más! Gondoljuk csak el, hogyan szorítjuk majd a rokonaink vagy a szerelmünk kezét a halálos ágyunkon, életünk utolsó perceiben, miközben az anyagi javainkról, mint a házunk, az autóunk vagy a pénzünk, már rég meg is feledkeztünk egészen.

Nagynéném le sem vette világos, homokszínű szövetkabátját, én pedig mondtam neki, hogy csak menjen át nyugodtan, hiszen Zhang Wenzheng őt várja.

Miután a néném elment, egyedül maradtam a szobában – több mint egy hete most voltam először magamban. A kórházban az embernek örökké ott van valaki a látómezejében, még azt is vigyázó szemmel felügyelik, ahogy végézik, arról már nem is beszélve, hogy a kis- és nagydolgomat is mind az ágyban kellett intéznem. Márpedig ha teljesen elveszítjük annak a lehetőségét, hogy egyedül lehessünk, azzal együtt elveszítjük az önálló gondolkodásra való képességünket is. Gondolataim tehát eddig a pillanatig szerfelett zavarosak voltak. Nem tudtam például kibogozni, milyen helyet foglal el az életemben Zhang Tong és Liang Yu, hogy amikor eljön a halálom órája, ki felé húznak majd az érzéseim. Ott van azután magának a halálnak a kérdése is. Elvégre ha az ember betegágyon fekszik, ráadásul amivel küszködik, az gyógyíthatatlan kór, a legtöbbet épp a halálon jár az esze, vagy ha nem azon, akkor a haláltól való félelmen.

E pillanatban azonban hazatértem abba a környezetbe, ahol egész életemben éltem. Körülnéztem: a bútorokon és a tárgyakon egy szem por sem volt – ez biztosan a nagybátyám műve. Nem tudtam, hogy vajon nap mint nap összetakarított, vagy csak ma, kifejezetten azért, mert tudta, hogy hazajövök a kórházból. Reméltem, hogy naponta takarított, mintha csak itt lennék minden nap, és azt is reméltem, hogy azután is így takarít majd nap mint nap, miután meghalok, ahogy a *Zivatarban* is minden nap kitararítják Ping szobáját. Ez az érzelmes ábránd nyilvánvalóan az életre szomjazó ember lelkivilágát tükrözi, de a zord valóság az, hogy én haldokló ember vagyok, márpedig ha az ember egyszer meghal, akkor már az efféle érzelmi gesztusoknak a legkisebb jelentőségük sincsen, illetve egészen pontosan az efféle gesztusokat az élők magukért teszik.

Mint egy öregember, görnyedten járkáltam fel-alá a szobában. A könyvespolcon ott állt egy réz gyertyatartó, amit akkor vettem, amikor Shanxiban voltam üzleti úton. A sok törölgetéstől egyre fényesebbé vált, lassan már tükörnek is beillene. Csakhogy soha nem adtam ezeknek a tárgyaknak valódi feladatot, szobám díszei voltak csupán. Az életemet már nem kellett díszekkel

felcicomázni, hiszen egyre közelebb kerültem a lét valódi lényegéhez, s ha az ember a véghez közeledik, ugyan mi szükség a díszekre? Minden dísz felesleges.

Meghallottam, hogy Zhang Wenzheng az ablakom alól felkiabál, hogy elköszönjön. Pihenjek sokat, mondta, egy hónap múlva jön a kemoterápia. Azután hallottam, hogy az ő és a fiatalabb néném léptei kopogva távolodnak, majd végül elhalkulnak egészen. Hallottam azt is, ahogy a nagynéném visszasétál, kinyitja a szobám ajtaját, és amikor meglátta, hogy hajlott derékka állok a szoba közepén, odajött, hogy belém karoljon, de én elutasítottam, mire ő lehuppant a kanapéra, és nagyot sóhajtott.

– A fenébe is – bosszankodott a néném –, a házassággal tényleg csak a baj van. Ha előre tudom, hogy ilyen, inkább egyedül maradok. – Mondata végéhez érve olyan feldúltan kapkodta a levegőt, mint egy partra vetett hal.

Megértettem, hogy bizonyos szempontból a kórház afféle „idilli környezet”, ahol az embernek az életen és a halálon kívül máson nem is kell gondolkodnia. Most azonban akaratlanul is újból szembesülnöm kellett a valódi étellel, és akár akartam, akár nem, hallgatnom kellett, ahogy nagynéném a házasságáról panaszkodik.

Odasétáltam az ágyhoz, és csigalassúsággal végigfeküdtem rajta oldalvást. Az a sötétkék ágynemű volt felhúva, amit úgy szerettem – hiába, a nagybátyám igazán körültekintő ember. Az ágynemű nagyon hideg volt, arcom jobb oldalán éreztem jeges érintését. Mindig is úgy tartottam, hogy a világon mindennek van saját élete, mindegy, hogy az ember ruházza fel vele, vagy már önmagában is rendelkezik vele. Már amikor beléptem a szobába, akkor éreztem a tárgyak fagyos hidegét: most megtagadnak, mert itt hagytam őket. És a halálom után? Vajon szomorkodnak-e majd utánam? Sírnak-e majd miattam?

Megkérdeztem a nénémet, hogy szereti-e Zhang Wenzhenget. Gondolkozott, majd azt mondta:

– Kezdetben szerettem, most viszont már nem tudom.

Az igazgató úr volt az első, aki eljött meglátogatni. Ez hazatérésem másnapján reggel, pontban kilenc órakor történt – az előírás szerinti munkaidő kezdetekor. Kezében nagy nejlonzacskót tartott, s alighogy belépett, máris elkezdett kipakolni belőle. Volt ott Nescafé, Wandashan márkájú tejpor, piskóta, Dove csokoládé és még egy nagy doboz ginzeng kapszula is. Egy perc sem telt belé, és a dohányzóasztal szemképráztató bolti kirakattá változott. Nem kellett volna, mondtam, már annak is nagyon örülök, hogy meglátogat, igazán nem kellett volna semmit sem hoznia. A főnököm erre szigorú arccal így felelt:

– Nem illik üres kézzel beteglátogatóba menni. – Az asztalkán lévő holmikra mutatott, és így folytatta: – Ezek mind segítik a lábadozást, gyorsabban rendbe jön majd tőlük.

A kanapén ülve kissé nyugtalannak tűnt. Megkérdeztem, hogy csak nincs-e valami baj a lapkiadónál. A főnököm még hosszasan kérette magát, majd nagy nehezen, visszafojtott hangon a következőket mondta:

– Tudod, Xin Ping AIDS-es lett.

Feküdtem az ágyon, de a főnököm szavai hallatán felültem, és tágra nyílt szemmel meredtem rá. Körülbelül egy perc telhetett el így, amikor ráébredtem, hogy az igazgató úr nem úgy néz ki, mint aki viccel. Ekkor megkérdeztem tőle, hogy hol van most Xin Ping.

– Itt van, Pekingben.

Miután válaszolt, összevonta a szemöldökét, és tollkabátja zsebéből cigarettát halászott elő. Az arcát fürkésztem: egészen borús volt, olyannyira, hogy még a reggeli napfény sem tudta eloszlatni a borúfellegeket róla. Úgy tűnt, még a ráncok is mind egyenként tanúskodnak ennek a már hatvanon felüli férfinak a keserűségéről. Az igazgató úr elővett egy doboz Camelt, és kihúzott egy szálat. Láttam, hogy kissé hezitál, úgyhogy szóltam, csak gyújtson rá nyugodtan,

engem nem zavar a füst. A főnököm csak ekkor gyújtotta meg a cigarettát, beleszívott egy nagyot, azután szépen lassan fújta ki a kékeszürke füstfelhőt. Hosszú idő óta most éreztem először a dohányfüst illatát.

Azt kérdeztem tőle:

– Xin Ping ezek szerint már nem Angliában van? Nem egy angol férfival házasodott össze?

Az igazgató úr habozott egy kicsit, majd így felelt:

– Megházasodni ugyan megházasodott, de hát egy ilyen betegséggel hogyan is lehetne egy házasságot fenntartani? Egyedül jött vissza Kínába, azt pedig te is jól tudod, mennyire elítélően tekintenek nálunk erre a betegségre, így aztán még vizsgálatra sem mert elmenni, nemhogy kezelésre.

A hírt, hogy valaki más még nálam is súlyosabb betegségben szenved, titokban egy kis örömmel nyugtáztam (még ha ebbe az örömbé vegyült némi alantasság is, elfojtani nehezen tudtam). Hátam még jobban kiegyenesedett, szemem még nagyobbra nyílt, hangom is erősebben csengett, mint előtte.

– Hogy gondolkodhat így a saját betegségéről? Ez a negatív hozzáállás semmi jóra nem vezet. Az AIDS kezelésére manapság egyfajta koktélt használnak, ami igen hatékony, Xin Pingnek is ki kellene próbálnia.

Az igazgató úr láthatóan még nem hallott az AIDS elleni koktélról, ezért miután körülbelül tíz percig magyaráztam róla, szeme máris megtelt reménnyel. Komolyan beszélek-e, kérdezte. Bólintottam, és hozzátettem, hogy persze az ilyenfajta kezelésnek igencsak borsos ára van, féltő, hogy az éves költsége akár százezer yuan is lehet.

A főnököm ennek hallatán felszisszent, mint aki a fogát szívja, azután ajkát kissé legörbítve így szólt:

– Ez igazán túlzás, csak a gazdagok engedhetik meg maguknak. – Kis szünetet tartott, majd így folytatta: – Manapság az ember nem kaphat el csak úgy akármit kedve szerint. Mielőtt még lebetegszik, elég pénzt kell összegyűjtenie rá, különben nincs más út, csak ami a halálba vezet.

Egyetértően néztem rá, és ezután ültünk némán a közös megértés nyugalmában.

Végül ezt mondtam:

– Akárhogy is, noszogassa Xin Pinget, hogy kezeltesse magát, ne dobja el ilyen könnyedén az életét, hiszen lemondani az életünkről bűn.

Az igazgató úr szigorúan bólintott, és azonnal rávágta, hogy igazam van. Valójában azt sem tudtam, mit beszélek. Lemondani az életünkről azt jelenti, hogy meghalunk, márpedig a halott esetében nem beszélhetünk már bűnről. Ennek ellenére viszont nemcsak a főnököm, de még én magam is egészen megindultam a saját szavaimtól. Kifelé menet az igazgató úr erősen megszorította a kezemet, láttam rajta, hogy mennyire elérzékenyült. Kézfogásával azt jelezte, hogy mindenképpen követni fogja a tanácsomat Xin Pinggel kapcsolatban, és megerősíti benne az életbe vetett hitet. Miután távozott, csak akkor jutott eszembe, hogy figyelmeztetnem kellett volna, menjen el a kórházba HIV-tesztet csináltatni, elvégre neki is volt szexuális kapcsolata Xin Pinggel.

Vacsoraidőben a nagybátyám behozott egy tányér tésztalevest. A szezámolaj illata olyan ínycsiklandozó volt, hogy egészen felélénkített. Pontosan tudtam, mire jó az illat: a jelentősége önmagában rejlik, hiszen evés közben az ember rájön, hogy hiába az ínycsiklandó illat, maga az étel ízetlen. Megkértem a nagybátyámat, hogy tegye a tányért a dohányzóasztalra, mire ő azt mondta, addig egyem, amíg még meleg. Jól van, mondtam.

Az illat egyre kevésbé volt érezhető, és ezzel együtt lanyhult az iménti lelkesedésem is. Néztem, ahogy az a tányér finom leves fokozatosan elveszíti vonzerejét, ahogy a vékony

metélttészta egyre jobban megdagad és megkeményedik benne, ahogy a színén összegyűlik az olaj, míg végül már semmi étvágyam sem maradt.

Úgy gondoltam, kimagyarázhatatlan lenne, ha még most sem mennék át az idősebb nénémhez, úgyhogy görnyedt derékka elindultam a szobájuk felé. Óvatosan kinyitottam az ajtót, és megpillantottam a nagybátyámat, aki éppen az újságot olvasta fel a nagynénémnek. Hangja csendes volt, és melegséget árasztott, mintha nem is újságot olvasna, hanem inkább szerelmes regényt. Nagynéném a tolószékében ült, szeme lehunyva – mint aki nagyon elégedett. Amikor a nagybátyám megállt az olvasásban egy pillanatra, kihasználtam a rövid szünetet, és megszólítottam a nénémet, mire ő kinyitotta a szemét, és amint meglátott, boldogság öntötte el az arcát. Odahívott, hogy üljek le a forgószékre, ami ott állt mellette. Minden igyekezetemmel azon voltam, nehogy észrevegye, milyen nehézkesen vonszolom magam, miközben elsétálok a székig. Leültem, és szeretettel néztem a nagynénémre. Szeme csodálkozást tükrözött. Az arcomra mutatott, és mondania sem kellett, tudtam jól, hogy mennyire sápadt és beesett, pontosan olyan, mint a betegeké általában. Azt füllen tettem, hogy a vonatút merített ki, Yunnanból utaztam vissza ugyanis. Nagynéném bólogatott, majd tekintetét végigfuttatta a testemen. Próbáltam minél jobban kihúzni magam, hogy úgy nézzek ki, mintha egészséges lennék.

Tudtam azonban, hogy én és az „egészség” már teljesen megszakítottuk a kapcsolatot egymással, s az a halálomig rám se hederít többet. Úgy tartom, hogy ha valaki egész életében egészséges marad, az olyan érzés lehet, mint amikor valakinek tökéletesen odaadó szerelmese van. Balesetben szeretnék inkább meghalni, és semmiképpen sem betegség miatt. A halálos betegség megtöri az embert, élete végéhez érve elveszi tőle a világhoz fűzött szép reményeket. Ha azonban valamilyen külső ok miatt hal meg (autóbalesetben például, vagy netán gyilkosság áldozatává válik), akkor egészen az utolsó pillanatig megőrzi az élethez való lelkesült ragaszkodását.

A következő nap reggelén hét órakor telefoncsöngés ébresztett. Liang Yu volt az. Kérdeztem, hol van. Hangja kicsit rekedtes volt, azt mondta, valahol délen, épp forgatási helyszínt keres, másnap jön vissza Pekingbe, és amint leszáll a gépről, eljön meglátogatni. Becsuktam a szememet, és azt válaszoltam, fölösleges úgy sietnie, egy-két óra alatt azért még nem fogok meghalni.

– Folyton a halált emlegeted. Tudod egyáltalán, milyen érzés ez azoknak, akik szeretnek és aggódnak érted?

Nem volt jó a térerő Liang Yu oldalán, ezért a hangja meg-megszakadt, de még ezekből a megtört mondatokból is kihallottam, milyen mélyek az érzései irántam.

Meghatottan nyitottam ki a szememet. Az ablakon át láttam, milyen szépen süt a nap, világos volt, és meleg, a telefonban pedig ott volt Liang Yu igaz szerelme – ez a nap igazán pompásan kezdődött.

Liang Yu megkérdezte, figyelek-e, mire azt feleltem, hogy igen, ki ne figyelne ilyen szép szavakra. Akkor várj rám, mondta.

Épp csak hogy letettem a kagylót, amikor ismét megcsörrent a telefon. Ezúttal a főnököm volt. Először a hogylétemről érdeklődött, de utána csak motyogott összevissza, se eleje, se hátulja nem volt annak, amit mondott. Végül közbevágtam:

- Igazgató úr, nem köntörfalazok, el kellene mennie HIV-tesztet csináltatni.
- HIV-tesztet? Ezt meg hogy értsem?

A főnökömnek tehát ez meg sem fordult a fejében, teljesen tudatlan a helyzettel kapcsolatban. Az ilyen embernek ugyan mi haszna van egyáltalán, az lenne kár, ha nem lenne AIDS-fertőzött – gondoltam magamban gonoszul.

Türelmesen magyarázni kezdtem:

– A HIV vírus az immunrendszert pusztítja el, nem más ez, mint az AIDS-betegséget okozó vírus. Ugyebár, ön és Xin Ping...

Az igazgató úr nem mondott semmit, még a lélegzetvételét sem lehetett hallani. Aggódva szólítottam újra:

– Igazgató úr?

Mire nagyot sóhajtott, azután pedig sírástól akadozó hangon szólt:

– Xiaoqi, ez az ügy hatalmas szégyen volna számomra. Elmúltam hatvanéves, ha ez napvilágra kerülne, idős létemre ugyan hova bújhatnék a gyalázat elől?

Nyugtogatni kezdtem:

– Ne törődjön ezzel. Ki ne akarná izgalmasabbá tenni kicsit az életét, nincs is ezzel semmi baj. Csak sajnós az ember néha hajlamos megfélekedni a következményekről. Persze a következményeket nehéz is előre látni. Ne mindjárt a legrosszabbra gondoljon, lehet, hogy nincs is semmi baj.

– Xiaoqi – mondta –, tényleg nagyon megértő vagy. Igazi szerencse, hogy a barátomnak tudhatlak.

Ezután azt kérdezte, melyik kórházban érdemes megcsináltatni a tesztet. Az Ég Temploma kórházban, válaszoltam. Úgy tűnt, nem hallott róla. Az egy nemi betegségek megelőzésére szakosodott kórház, magyaráztam. A főnököm kissé bizonytalannak tűnt. Mondtam neki, hogy a vizsgálathoz nyugodtan adhat meg hamis nevet is, ott úgysem tudják, hogy ő kicsoda, és még ha beteg lenne is, akár az egész kezelés alatt végig használhat álnevet, senki nem akarja majd kinyomozni a valódi személyazonosságát, a kórházat pedig egyébként is titoktartás kötelezi.

– Na de... Xiaoqi, hogyhogy ennyire jól informált vagy ebben a kérdésben?

Pontosan értettem, mire vonatkozik a kérdése, és így feleltem:

– Van egy barátom, aki elkapott egy nemi betegséget, amivel aztán az Ég Temploma kórházban kezelték. Ő azt mondta, ez a kórház olyan a betegeknek, mint a mennyország, az ottani fehérköpenyesek egytől egyig igazi angyalok: a mozdulataik, a szavaik, a mosolyuk mind angyaliak, kedvesek és barátságosak, a betegek egészen otthon érzik magukat tőle. Egyszerűen ez a hely a gyógyulni vágyók földi paradicsoma.

Kampánybeszédem után az igazgató úr megkönnyebbülten sóhajtott. Végül még meghagyta, mindenképpen tartsam bekapcsolva a mobiltelefonomat, hogy könnyedén tarthassuk a kapcsolatot. Erre azt feleltem, hogy úgysem tudok sehová menni, így akkor is elér, ha az otthoni számon hív.

Amikor letettem a kagylót, kintről hallottam, hogy a nagybátyám szólongat az ablak alól. Azt kérdezte, hogy felkeltem-e már, és hogy mit ennék. Eszembe jutott az esti olajos tésztaleves, mire az étvágyam azonnal el is ment félig, de féltem attól is, hogy ha megint nem eszem semmit, a nagybátyám aggódni fog, így azt mondtam, egy kis tejet innék. Néhány pillanat várakozás után már az ajtómon kopogtatott, és hozta a tejet. Felemeltem a kanapéról a sötétkék színű pamutköntöst, és amikor az egyik karomat bedugtam az ujjába, a sebembe mintha kést vágtak volna, úgy felsajdult hirtelen. Mikor az ajtó kinyílt, láttam, hogy a nagybátyám jobb kezében egy bögre tejet, bal kezében pedig egy kistányért hoz, rajta két süteménnyel. Nem jött be azonnal a szobába, hanem megállt az ajtóban egy pillanatra, és megkérdezte, ugye, a sérülésem fáj. A nagybátyám rendre sérülésnek mondta a sebemet, ami alapos töprengésre készített: a sérülés sokkal inkább magában foglal valamiféle magatartáshoz kapcsolódó, valamint ember alkotta értelmet, azt jelenti, passzív szerepben sérültünk meg. Az, hogy a nagybátyám ezt a szót használja inkább, talán a saját élettapasztalatából fakad, hiszen azok az emberek, akik átérték a kulturális forradalmat, ahhoz vannak szokva, hogy folyamatosan éberrel figyeljenek, nehogy

valaki ártson nekik. Mondtam, hogy kicsit valóban fáj a sebem, de elviselhető. Átvettem tőle a tejes bögrét és a süteményes tányért. Megfordult, és közben azt mondta, ha bármi kell, csak kiáltsak egyet.

A kanapén ültem meredten, és a főnököm dolgán járt az eszem. Elképzelttem, hogy fog besétálni az Ég Temploma kórházba ősz fejét magasra emelve HIV-vizsgálatra, miként szégyenkezik majd, mikor dadogva ismerteti helyzetét az orvossal, és hogyan pironkodik, amikor az orvostól kapott vizsgálati beutalóval a kezében átoson a laborba: fürkészőn sandítgat majd jobbra és balra, hogy lát-e esetleg ismerőst, aki elől el kellene bújni...

Felemeltem a tejes bögrét a dohányzóasztalról, és beleittam a tejbe. Arra gondoltam, mennyire viszontagságos is az ember élete: itt van az igazgató úr, aki nagy nehezen összeszedte minden bátorságát, és életében egyszer kirúgott a hámból, de lám, most aztán aggódhat is miatta, mérlegelheti, hogy vajon mennyit nyert és mennyit veszett az egészen. Ezen a világon aztán tényleg semmi nem olyan egyszerű, mint ahogyan elképzeljük. Itt vagyok én is például, nemsokára mehetek a kemoterápiára, és kihullik majd az összes hajam. Nem tudom, vajon akkorra, mire az utolsó szál is kihull, lesz-e bátorságom továbbküzdeni.

A süteményt a Daoxiangcun pékségből hozták. Egy marhanyelvánk és egy borízú, ropogós szelet volt. Igazság szerint én inkább a nyugati pékárut szeretem: a krémes süteményeket, a szendvicset, stb. A nagybátyám azonban a Daoxiangcun finomságaira esküszik, és ez a vélemény olyannyira megszilárdult nála, hogy már úgy hiszi, mindenki más is biztosan szereti a Daoxiangcun kínálatát. Ettől az elképzelésétől még az sem tántorítja el, ha az ember világosan a tudomására hozza, hogy bizony ő nem szereti. Lám, most is Daoxiangcun-féle csemegékkal próbált meg kedveskedni.

A süteményes tányért a kezemben fogtam, és elvettem róla a marhanyelvánkot, amit akármilyen műgonddal eszik az ember, apró darabkákra török. Nagy óvatosan beleharaptam, aztán egykedvűen forgattam a számban. Ez az egykedvűség, úgy hiszem, az állapotomnak volt betudható: hogyan is lehetne jó étvágya valakinek, akinek épp nemrég vágta fel a hasát? Ekkor lenéztem, és azt láttam, hogy beborítanak a süteménymorzszák – ez a kínai sütemények szépsége: az ember nem eheti őket csak úgy sebtében, teljes figyelmet és körültekintést igényelnek, mert csak így lehet az ember viselkedése kifogástalanul elegáns és szabályszerű.

Dél előtt fél tizenegykor telefonált Yu Li. A hogylétem felől érdeklődött, azután közölte, hogy este eljönnek meglátogatni Beibeijel. Némi habozás után elmondta, hogy Beibeinek valószínűleg évet kell ismételnie. Ennek hallatán a szívem egyből összeszorult. Amennyire tudtam, felemeltem a hangomat, és korholni kezdtem Yu Lit, de még Wen Qiangra is szórtam pár szidalmat. Olyanokat vágtam a fejéhez, hogy ők ketten nem foglalkoznak a gyerekekkel, csak a saját boldogságukkal vannak elfoglalva. Ekkor azonban eszembe jutott, hogy nekem már nincs sok hátra az életből, és erre a gondolatra olyan erővel tört fel a szívemből a keserűség, hogy nem tudtam gátat szabni neki. Félreraktam a kagylót, és úgy potyogtak a könnyeim, mint a záporosó. Hiába próbáltam visszafojtani őket, nem tehettem semmit ellenük: szívem legmélyéről hömpölygő árként zúdult fel a bánat. Fél órát sírhattam így, mire az összes erőmet elhasználtam. Úgy tűnt, tényleg az öregek mondják jól: ha az embert megmútik, azzal kárt tesznek a *qi* forrásában. Úgy hevertem a kanapén, mint egy kupac sár, rövid időre még a gondolataim is szüneteltek.

Tompán hallottam, hogy a nagynéném szobájában végeérhetetlenül kongat az óra – vagyis éppen déli tizenkettő volt. A napfény már teljesen elhagyta a szobámat, azok a tárgyak, melyeket korábban beragyogott, mint a kanapé, a függöny vagy a könyvespolc fogantyújára akasztott plüssmackó, most is orrvizketést kiváltó illatot árasztottak. A nagynénémék szobájában most

szikrázó napsütésnek kell lennie, nagynéném pedig biztosan a tolószékében ülve élvezni a napsugarak adta fényt és meleget. Nagybátyám eközben a konyhában sürgölődhet, biztosan kását főz, még hozzá azt a fajtát, amit a pekingiek nyolckincs-kásának neveznek: van benne többféle bab, datolya, gesztenye, lótuszgyökér meg miegymás. A pekingiek minden évben a tizenkettedik holdhónap nyolcadik napján esznek nyolckincs-kását, de az idősebb néném szinte minden nap eszik, ez egyfajta szokás nála. Azokon a napokon, amikor az Alzheimer-kórja miatt egészen zavarttá válik, akkor is jelzi a nagybátyámnak, hogy nyolckincs-kását szeretne enni, még hozzá olyan módon, amit a nagybátyámon kívül más nem is ért. A pekingiek gondolkodása néha épp olyan, mint a városfal szürke kövei: szilárd és megváltoztathatatlan.

A nagybátyámat pillantottam meg, aki kezében egy tálkával a szobám felé tartott. Kérdezni sem kell, a tálkában persze nyolckincs-kása volt. A tálka fölött fodrozódó sűrű, fehér gőzt látva rögtön tudtam, hogy kint hideg van. Az ajtóhoz mentem, és résnyire kinyitottam, mire megcsapott a besurranó hideg levegő. Nagybátyám rosszallóan rám rivallt: menj be gyorsan a szobába, az ajtóban hideg van. A tálkát fürge mozdulattal a dohányzóasztalra tette, közben pedig vetett néhány pillantást a tejre, amiből szinte alig ittam, és a darabokra tört marhanyelvfánkra, de egy szóval sem elégedetlenkedett, hanem ugyanúgy, mint reggel, jobb kezébe fogta a bögrét, a balba pedig a tányért, és némán kísértelt a szobából.

A kása felszíne már bebőrösödött. Belekavartam, azután egy kanálnyit megkóstoltam a kásából. A számban azonnal szétáradt a sűrű, édeskés íz.

Miután az egész tálkányi nyolckincs-kása a gyomromba érkezett, a jóllakottság rég nem tapasztalt érzete töltött el, és ahogy gyengeségem fokozatosan eloszlott, egyfajta magabiztosság tért vissza a testembe. Délután három órakor hatalmas szél kerekedett, őrzöngve fúj, körülbelül ötös vagy hatos erősségű lehetett, úgy tombolt, hogy úgy nézett ki, mintha homokvihar lenne az udvarban. A levegőben még kavicsok is repkedtek, és éles hangon pattantak az ablak üvegén – az ember egészen beleborzongott. Ott cikáztak még papírlapok meg eldobott nejlonzacskók is, körbe-körbe hajszolta őket a szél: némelyik fennakadt egy csupasz faágon, és úgy nézett ki, mint egy vert sereg zászlaja; némelyiket pedig olyan magasra fújta a szél, mint egy papírsárkányt, aminek elszakadt a zsinórja.

Mikor meguntam a nézelődést, ledőltem a kanapéra, és hallgattam a szél süvítését: teljesen olyan volt, mint valami óriás fantáziaszörny, ami torkaszakadtából üvölt, hosszú farkát végighúzza Peking egén, miközben tekintélyesen körbenéz. Az egész tél e szörny uralma alatt telik Pekingben nagy komótosan, ezért aztán a pekingiek természetében van valamiféle, a legkülönösebb körülményekhez is alkalmazkodni kész, szolgálkú vonás.

Délután öt órához közeledett, amikor a szél lecsendesedett. Hallottam, hogy az idősebb nénémék észak felé eső szobájának kinyílik az ajtaja. Odafordítottam a fejemet, és láttam, hogy odakint már besötétedett, nagybátyám pedig az udvarban áll, és arcát az ég felé fordítva révedezik. Ebben a pillanatban nyitott be az utcáról a fiatalabb néném. Előbb besétált az udvarra, közben verte a port a kabátjáról. Egyenesen az én szobám felé tartott, és ezzel a kurjantással nyitott be az ajtón:

– Ezt a rémes pekingi időjárást! Minden csupa mocsok!

Levette a kabátját, és az ajtó melletti székre terítette. Láttam, hogy arcát szürke homokréteg borítja, és megkérdeztem, szeretné-e megmosni. Elgondolkozott, de végül azt mondta, hagyjuk, majd este, tusoláskor megmossa. Kérdezte, hogy vagyok, mire azt feleltem, ugyan hogy lehetek, pont úgy vagyok, ahogy lehetek. Ezután elmeséltem neki, hogy Beibeinek talán évet kell ismételnie. Miután látta, mennyire dühít a dolog, azt tanácsolta, ne izgassam magam túlságosan miatta, hiszen nekem most az a legfontosabb dolgom, hogy meggyógyuljak, mások bajához

nincsen semmi közöm. Már hogyan lenne közöm hozzá, kérdeztem, hiszen a saját lányomról van szó. Persze hogy a te lányod, mondta erre a néném, soha nem is lesz más lánya, de most az életedért kell küzdened, és ebben a helyzetben még az anyai kötelesség is csak másodlagos. Ráadásul Beibei Yu Livel él, akit kizárólagos felügyeleti jog illet, így neki kell a legjobban aggódnia miatta.

– Neki? – Hangom egészen magasra ugrott. – Ő aztán a pénzkeresésen kívül semmihez sem ért, egy pénztermelő gép az egész ember. Nemhogy a gyereknevelésről, de még arról sincs elképzelése sem, hogy ő maga hogyan éljen.

Ahogy ezt végigmondtam, megcsörrent a telefon. Az igazgató úr volt az, hangjában félelem bujkált. Megkérdezte, van-e ott valaki a közelemben. Azt feleltem, hogy nincs, mondja csak nyugodtan. Nagynéném mindenféle ellenvetés nélkül ült tovább csendben. A főnököm részletesen ismertette vizsgálatának történetét az elejétől a végéig, még különféle jelzőket is közbeszúrt, amelyekről annyi mindenképp elmondható, hogy nem voltak híján az életszerű színezetnek – ezek a jelzők az írásaiban sosem szerepeltek. Amikor a történet végére ért, úgy tűnt, még nem csillapította teljesen mesélési vágyát, és hármát sóhajtott hosszán, amivel a történet drámai értékét csak még jobban növelte. Megkérdeztem, mikor lesznek meg az eredmények. Egy hét, válaszolta. Elég lesz kibírnia az ő korában ezt az egy hetet, gondoltam magamban. Végül még azt kérdezte tőlem, hogy mit csináljon Xin Pinggel. Hogyhogy mit csináljon, kérdeztem vissza. Merthogy nem akarja kezeltetni magát. Arra biztattam a főnökömet, hogy előbb magáról gondoskodjon, és ha meggyőződött róla, hogy neki nincs semmi baja, akkor foglalkozzon majd más bajával. Meg kell tanulnia önzőnek lenni, tanácsoltam. Nagyt sóhajtott: „jaj, én már túlságosan hozzászóktam az önzetlenséghez.”

Néném megkérdezte, miről van szó. Elmeséltem neki, hogy Xin Ping AIDS-es, mire így reagált:

– Na látod, van olyan, aki még nálad is szerencsétlenebb.

Este nyolc óra után megjött Yu Li és Beibei. Beibei, amikor kinyitotta az ajtót, egy nagy „hú”-t kiáltott, azután boldogan rikkantotta:

– Anya! – Odarohant hozzám, és mit sem törődve azzal, hogy elbírom-e vagy sem, az ölembe ugrott, azután belefogott, hogy mennyire hiányoztam neki. Abban a pillanatban azt gondoltam: a fenébe ezzel az egész évisméltéssel, a francot se érdekel, a szeretet a legfontosabb. Később aztán, amikor ez az érzelmkitörés alábbhagyott, azért csak megkérdeztem, hogy mi is a helyzet az évisméltéssel.

Beibei tiszta kis arcocskája étellel telten ragyogott a lámpa fényében. Lebiggyesztette a szája szélét, kelletlenül felfelé tekintett, és azt mondta, hogy az egész csak azért van, mert az osztályfőnöke, az a Ruan nevű dagadék nem jön ki vele. Hagyjuk ezt a mellébeszélést, szóltam rá, mondja előbb, hogy ő mit csinált rosszul. Végül beismerte, hogy többször is lógott az órákról.

– Lógtál?! – Nagyon meglepődtem, és kérdeztem, hogy mégis minek lógott, hova ment akkor.

Beibei nagy nyugodtan azt válaszolta, hogy Li Yanggal volt. Még azt is hozzátette, hogy én is láttam őket, együtt ettünk nyugati ételeket az Esőerdő étteremben. Ekkor félbeszakítottam:

– Nem kell emlékeztetned rá, még nincs emlékezetkiesésem. Csupán azt szeretném tudni, hogy mit csináltatok együtt.

Beibei nagyt kacagott. Hogy mit csináltunk? Anya, hát ezt még kérdezni kell? Felnőttek vagytok, úgyhogy azt, hogy mit csinál egy fiú meg egy lány, vagy más szóval egy férfi és egy nő együtt, azt ti nálam sokkal jobban tudjátok.

Köpni-nyelni nem tudtam. Döböntően bámultam Beibeire, azután önkéntelenül is vettem egy pillantást Yu Lire, akinek ködbe borult arcán szintén a tehetetlenség kifejezése ült. Nincs ezen a

világon nehezebb dolog, mint szülőnek lenni.

Nagyot sóhajtottam, és ernyedten dőltem az ágyra. Yu Li és én kétségbeesett pillantásokat váltottunk. Beibei, mint egy kis veréb, ide-oda szökdécselt a szobámban, nézelődött erre, leskelődött arra, mire végül észrevette a két réz gyertyatartót. Felemelte az egyiket, és egyik kezéből a másikba véve méregette, majd így szólt:

– Anyu, ez annyira tetszik, add nekem!

Meg sem várta a válaszomat, a gyertyatartót máris a táskájába tette.

Ekkor levette a rövid farmerdzsekit, ami épp csak a derekáig ért, és kivillant alóla mély kivágású, halványrózsaszín kardigánja meg a nyakába kötött keskeny, piros, kötött sál. A kardigán szorosán körbeölelte a testét, és a fonalak résein keresztül átszűrődött a testéből áradó kirobbanó életerő. Megéreztem a fenyegetést, melyet ez az életerő rám nézve jelent: a lepusztult dolgoknak nincs erejük szembenézni a szépekkel, mert ettől csak még lepusztultabbá válnak.

Beibei közelebb jött, és leült az ágyam szélére. Kristálytisza szempár nézett rám, még pislogni sem pislogott, a szembogarokban pedig visszatükröződött eltorzított alakom. Beibei odanyújtotta a kezét, és gyengéden végigsimította az arcomat. Szeme hirtelen megtelt könnyel, és megkérdezte, hogy tényleg meg fogok-e halni. Azután azt mondta, nagyon fél. Meghökkenően néztem rá, és megkérdeztem, ugyan kitől hallotta, hogy meg fogok halni, ez teljes badarság. Közben kissé felbőszülten pislogtam Yu Lire, aki azonnal integetni kezdett, hogy nem ő volt az.

Amíg Beibei átment az idősebb nénémhez, megmondtam Yu Linek, hogy beszéljen Wen Qianggal. Mégis hogy mondhat ilyesmit Beibeinek, hogy meg fogok halni? Ez nagyon sokkoló egy gyereknek. Yu Li semmit sem mondott, csak bámulta a tévét lehorgasztott fejjel. Azt mutatták éppen, hogyan kerített kézre a rendőrség egy nagy befolyású drogbárót. A képernyőn a drogbáróról készült felvétel: a férfi bőre egészen fehér, arckifejezése nyugodt, beszéde egyenletes és szépen csengő, meglepő módon valóban megvan benne a vezetői tekintély. Yu Li felsóhajtott: igazán kár érte, ha más üzletbe fogott volna, biztosan befut. Erre én: talán így nem futott be eléggé? Yu Li felnevetett, odafordult hozzám, azután a felső zsebéből előhúzott egy doboz cigarettát, és mintha eszébe jutott volna valami, megkérdezte, hogy én rágyújthatok-e. Azt mondtam, jobb, ha nem. Visszatette a dobozt a zsebébe, és megkérdezte, hogy most mitévők legyünk. Tudtam, hogy Beibeire gondol. Indulatosan feleltem, hogy menjen haza, és beszélje meg Wen Qianggal, elvégre ők a gondviselői, tőlem egyáltalán minnek is kérdezi, azonkívül már úgyszemlélek sokáig. Yu Li erre azt mondta, hogy bezzeg ha ez más szájából hangzik el, akkor meg az a bajom.

Ismét előhúzza a cigarettásdobozt, felállt, és elindult kifelé. Amikor kinyitotta az ajtót, hideg szél süvített be odakintről, és a hó nedves illatát hozta be magával. Odasétáltam az ablakhoz, és széthúztam a függönyt. A szobámból kiszűrődő villanyfényben a finom kis hópelyhek, mint megannyi apró szellem, villódzva hulltak lefelé, a földet pedig már vékony hólepel fedte. A meteorológia nem jelezte előre a hóesést, de nincs is annál természetesebb, mint hogy az időjárás-előrejelzés pontatlan, elvégre hogyan is dönthetne az ember Isten dolgában? Csakhogy a városlakókat a zajos és zsúfolt környezet rég megfosztotta a türelmüktől és belátásuktól, így aztán ilyenkor úgy szidják a meteorológiát, mint ahogyan a hitbuzgók a gonoszt. Azzal vádolják az időjósokat, hogy „összevissza jelentgetnek”, vagy egyszerűen csak azt mondják, hogy ez „egy nagy kalap szar”. Olyankor, amikor a megjósolt borús égbolt vagy havazás helyett esetleg éppen szikrázó napsütés van, egyesek annyival nyugtázzák a dolgot, hogy ezek a meteorológusok mind „barmok”. Így aztán összességében a városban az a kép alakult ki a meteorológiáról, hogy egy csapat „barom” előállította „nagy kalap szar” az egész.

Yu Li cigarettájának vége hol felizzott, hol kialudt. Az észak felé eső szoba verandáján állt, és

a fiatalabb nénémmel beszélgetett. Fejét lehorgasztotta, és lábával a hóba rajzolt. Néném karba fonta a kezét, fejét pedig kissé felemelte. Túlságosan besötétedett már ahhoz, hogy ki tudjam venni az arckifejezésüket, de a testtartásukból látni lehetett, hogy csakis rólam vagy esetleg Beibeiről folyhat a szó. Beszélhetnek a betegségről, amire nincs orvosság, beszélhetnek a halálomról és arról is, hogy mi lesz majd a teendő a halálom után, például hogy hol válasszanak nekem sírhelyet meg miegymás. És persze ott van még Beibei évisméltésének kérdése meg ez az éretlen szerelmi ügy is, ami még annyi keserűséget okozhat. Beibei említette már korábban, hogy Li Yang szülei Amerikában laknak, róla anyai nagymamája gondoskodik. Az lenne a jó, ha a szülei magukhoz tudnák venni a fiukat, és elvinnék őt is Amerikába. Az aztán egy csapásra megoldaná ezt a vészjósló helyzetet.

Az idősebb nénémék szobájának ablakán át kirajzolódott Beibei alakja. Hadonászott, beszélt, de a legtöbbször felcsapta a fejét vagy összegörnyedt, ami azt jelentette, hogy nevet. Az odakint röpdős hópelyhek, a leányárny mozdulatai, a Yu Li kezében fel-felizzó cigaretta, a fiatalabb néném különös, gőgös szomorúsága – mindezek mélyen a szívembe vésődtek, abba az érzékeny, fájdalommal teli szívembe.

Könnyegek szöktek a szemembe, ahogy ez a kimondhatatlan megrendülés körbefont. Tudtam, hogy nem más ez, mint az élet iránti forró szeretet és a hozzá való kötődés. Csakhogy az embernek a sorsba vetett reménye nagyjából ahhoz hasonlítható, mint amilyen a víz és a vas közti kapcsolatot: az ember sóvárgása csak még fényesebbé és szilárdabbá edzi a sors vasát.

Újabb reggel. Mély álmomból ébredve azt éreztem, hogy az életerő ismét visszatért a testembe, mert amikor a nehéz álomból magamhoz tértem, úgy tűnt, mintha csak afféle plankton volnék, mely boldogan emelkedik szép lassan egyre feljebb a rémisztően sötét tengerfenékről, s megpillantja az életet adó napfényt és levegőt. Az egészséges sejtek gyors osztódásba kezdtek a testemben, és a sebem is sokkal kevésbé fájt. Egy tévképzet támadt bennem ekkor: a halál még roppant távol áll tőlem, vagy az is lehet, hogy csak ideiglenesen került a közelembe, mintegy figyelmeztetésképpen, de már magamra hagyott, hogy kedvemre élvezhessem az élet keserűségét és örömeit.

Akár keserű, akár örömteli, az élet mindenképpen gyönyörű – ez az elfogódott érzés a halálomhoz közeledve buggyant ki a szívem legmélyéből, mert annyira nehéznek éreztem búcsút inteni az életnek. Ez valóban nem csak amolyan mindennapi, üres sóhaj volt. Végigsimítottam a testemen lévő vágást. A var már félig leesett róla, az alatta nőtt új bőr pedig sima volt, és lágú – mintha a halál hagyta volna rajtam a jelét. Mint a zöld mező közepén álló tábla, ami azt jelzi, fűre lépni tilos. Azt a reményt jelképezte, hogy a halálból igenis újjá lehet születni. Eszembe juttatta Zhang Tongot, illetve inkább Zhang Tong ugrott hirtelen a gondolataim közepébe.

Zhang Tong alakja, hangja, megfontolt léptei, könnyed lélegzetvétele és az az enyhe fuvallat, amit járás közben kavart fel – minden apró részlet olyan pontossággal idéződött fel bennem, hogy úgy tűnt, ha kinyújtanám a kezem, megérinthetném. Csakhogy Zhang Tong már az elejétől fogva fehér köpenybe öltöztetett tudat volt csupán az életemben. Pontosán tudtam, hogy a betegség, még hozzá az én betegségelem akadályozza meg, hogy valós formát öltjön, jobban mondva az orvosi hivatás különleges elvárásainak megfelelően csakis az orvosi valójában mutatkozhat előttem, s ezzel elveszíti létének az emberi és legfőként a férfiúi aspektusait. Minket kettőnkét kizárólag olyan komor, sőt rémisztő szavak kötnek össze, mint „élet”, „halál” és „betegség”. Természetemből adódóan van bennem valamiféle makacsság, ami most arra készlet, hogy azt a fehér színt összekenyjem egy kis rózsaszínnel. Életem végpontjához közeledve létfontosságú nekem ez a rózsaszín, ez az utolsó követeléselem a világgal szemben.

Liang Yu kintről kiabált nekem. Behívtam, de csak feküdtem ugyanúgy tovább az ágyon. Bár szerelmünk már a múlté, nem volt semmi takargatnivalónk egymás előtt, s ugyanez elmondható volt minden korábbi szerelmesemről (azokról, akik egykor a szerelmeseink voltak, ma már mindenféle érzelmek nélkül beszélhetünk) még akkor is, ha ma már nincsen köztünk semmiféle vágy, csupaszon állhatunk egymással szemben, ami egyaránt vonatkozik testünk és gondolataink meztelenségére.

Liang Yu haja kócos volt, és rendezetlen, arca fakó; amint ránéztem, tudtam, hogy a végletekig kimerült és zaklatott lelkiállapotban van. Nem úgy nézett ki, mint aki épp most szállt le a repülőgépről, hanem sokkal inkább úgy, mint akit most engedtek szabadon a munkatáborból.

A kezében lévő kisebb-nagyobb táskákat egy kupacban lerakta az ajtó mellett a földre, és a kanapéra vetette magát. Szeme fehérje teli volt vérerekkel, pupillája mély aggodalmat sugárzott. Nem tudtam rájönni, vajon szerelmi vagy munkaügy lehet, ami miatt ennyire megtörtnek látszik. Megkérdezte, hogy gyógyulgatok-e, és hogy mikor kell majd kontrollvizsgálatra mennem. Miközben e kérdéseket feltette, egyáltalán nem nézett rám, szemét egyenesen a ruhásszekrény fogantyújára akasztott mackóra szegezte. Nem várta meg, hogy válaszoljak, előkotort a zsebéből egy doboz Camelt, és kérdés nélkül rágyújtott egy szára. Jó erősen beleszívott a cigarettába, aztán egyenesen kifújta a füstöt. Nem zavart ugyan a füstszag, de mégiscsak beteg voltam, ő pedig az engedélyem nélkül gyújtott rá – mindebből világosan látszott, mennyire megvet. Húvösen annyit mondtam neki:

– Menj ki, ha dohányozni akarsz, nem érzem jól magam.

Liang Yu erre azonnal elnyomta a cigarettáját. Felállt, és odalépett hozzám. Fokozatosan megéreztem azt a férfiakra jellemző illatot, ami a testéből áradt. Ez az illat uralni kezdte a teret, egészen beburkolt, és már gondolkozni sem tudtam szabadon, csak megadással vártam, hogy mi fog történni.

Liang Yu határozott mozdulattal leült mellém az ágyra. Méregetni kezdtem: zaklatottság, kimerültség és vágy – mindez elég ahhoz, hogy az embert megfosszák az erejétől és a türelmétől – egytől egyig ott gyülekezett a szememben.

Kicsit megszeppentem. Éppen meg akartam kérdezni, hogyan halad a filmjével, amikor légzése hirtelen szaporává vált, majd hideg és kemény kéz tapadt hirtelen a nyakamra, s gyengéden simogatni kezdett. Fáradtsága azonnal eltűnt, s csak a zaklatottság és a vágy maradt. Pontosabban csakis a vágy maradt.

Lassanként fogadtam Liang Yu közeledését. Késlekedéseembe kényszer és engedelmesség vegyült, hiszen akárhogy nézzük is, az, hogy egy férfi vágyat és szerelmet érezzen a koporsója felé tartó nő iránt, mindenféleképpen értékelendő dolog. Még ha nem vesszük is számításba érzelmeinek valós mélységét, pusztán izgatott szuszogása elegendő volt ahhoz, hogy felébressze a testem mélyén lapuló szégyenteljes vágyat.

Aggódtam a sebem miatt, de Liang Yu mozdulatai nagyon gyengédek voltak, látszott, hogy tudatosan gátat szab vágyainak. Körbenézett, mintha a szoba hőmérsékletét akarná megfigyelni, majd lehúzta rólam a takarót, kigombolta a pizsamám gombjait, így végül ott hevert előtte lemeztelenítve a betegségtől vereséget szenvedett testem.

Suttogva és türelmetlenül kérdezte, hogy hiányzott-e nekem, azután fejét a mellemre tapasztotta, mintha csak a szívverésemet szeretné meghallgatni, hogy megállapítsa, mennyire vagyok egészséges. Vigyázott, hogy tekintete ne időzzön túl hosszan a vágásomon, biztosan nem akart zavarba hozni (azelőtt mindig megtettem mindent, hogy tökéletesnek lásson, ezért biztosan azt hitte, szégyenkezem amiatt, hogy a testemen csorba esett, és azt pedig végképp nem szeretném, ha ezt mások jól szemügyre vennék), vagy az is lehet, hogy ő maga rettegett a

csonkított test látványától, ezt nem tudtam eldönteni. A testem két oldalát csókolgatta – még szerencse, hogy a derekamon egyáltalán nem voltak zsírpárnák, emiatt aztán nem is voltak fenntartásaim forró csókjaival szemben. Csakhogy a derekam volt a legkevésbé érzékeny rész a testemen, így aztán Liang Yu simogatása és csókjai egyáltalán nem ébresztették fel bennem a vágyat, hanem éppen ellenkezőleg, visszakerültem a hétköznapi lelkiállapotba, vérkeringésem lelassult, és azon kívül, hogy türelmesen feküdtem az ágyon, mint egy fadarab, mást nem is csináltam.

Liang Yu ekkor felemelte a fejét, és megkérdezte, hogy ugye, még nem gyógyultam fel teljesen a műtétből. Semmi kedvem sem volt válaszolni erre az ostoba kérdésre, hiszen már volt alkalmam behatóan megtapasztalni: a libidó sokkalta gyorsabban regenerálódik az ember testénél. Félő, ez annak köszönhető, hogy a szexuális vágy anyagtalan, míg testünk kézzelfoghatóan létezik. Így aztán, hacsak a testünk nem szenved valami helyrehozhatatlanul nagy veszteséget, aminek következtében libidónk is csendesen elenyészne, az ott fog lapulni szakadatlanul, mintegy félálomban arra várva, hogy felébredjék. A szexuális vágyat felkelteni pedig egy bizonyos szempontból olyan egyszerű, akár egy gombnyomás, épp mint a mesében a titkos jelszó: „Szezám, tárulj!” – ha valaki jól ismeri működése mechanizmusát, mi sem egyszerűbb számára, mint kitárni a vágy kapuját.

Láttam Liang Yun a zavart. Visszaterítette rám a takarót, és finoman megpaskolgatta a mellkasomat, ami olyan sima volt, akár egy kifutópálya, azután visszaült a kanapéra. Rágyújtott egy szál cigarettára, s ezúttal kiment az udvarra.

A szobám ajtaja előtt állt meg, hatalmas árnyéka áttetszett az ajtó üvegén: jobb keze, melyben a cigarettát fogta, ütemre emelkedett fel és le, a füst, melyet kifúj, villámgyorsan szertefoszlott – olyan volt, mint egy rajzfilm.

Amióta megbetegedtem, Liang Yut mintha kicserélték volna. A betegségem változtatta meg, ez vitathatatlan. Hogy vajon abban az időben, amíg Linggel volt, én tulajdonképpen milyen helyet foglaltam el a szívében, nehéz lenne megmondani. Lehet, hogy én és Ling olyanok vagyunk számára, mint egy színdarab fő- és mellékszereplői, a különbség csak annyi, hogy amíg a főszereplő én voltam, addig Ling létezéséről sem tudott még, majd miután mellékszerepbe kerültem, a főszerep persze Lingé lett. Most ismét én vagyok a főszereplő, de Ling ezúttal még csak nem is mellékszereplő, ő egyszerűen eltűnt ebből a szerelmi játékból, mint a szertefoszló füst. Ez lehet a valóság és a művészet közti különbség, hiszen mi lehetne véletlenszerűbb, vagyis éppen hogy „művészibb” a valóságnál?

Egy nő sohasem tapasztalhatja meg igazán, hogy mit érez a férfi. Az pedig, hogy egy férfi kiismerjen egy nőt, még illuzórikusabb dolog. Ennek eredendő oka elsősorban a nők és férfiak közti élettani különbségekre vezethető vissza, másrészt pedig ludas benne a férfiak által dominált társadalom is. Hogy konkrét példát hozzak: sehogy sem tudom kibogozni Liang Yu érzelmeinek zavaros rendszerét. Attól a pillanattól kezdődően, hogy felbukkant az életemben, Liang Yu úgy tűnt fel előttem, mint egy kérdőjel, és egészen mostanáig, amikor az életemnek hamarosan a végére érek, érzéseire még mindig megfejtendő talányként tekintek. Talán az lesz a legegyszerűbb, ha ezt a talányt magammal viszem a sírba. Talán a következő életemben elég éleslátó leszek ahhoz, hogy kibogozzam végre, s már nem is kell sokat várnom erre a megvilágosulásra.

Miután elszívott egy szálát, láttam, hogy lehajtja a fejét, és eltapossa a földre dobott csikket. Azt hittem, ezután azonnal visszajön majd a szobába, de ehelyett az udvar felé indult, árnya az ablakban egyre kisebbre zsugorodott, majd teljesen eltűnt. Felkeltem az ágyból, felöltöztem, és az ablakhoz lépve elhúztam a függönyt. Liang Yut az udvar közepén pillantottam meg. Télen a

pekingi udvarházak mélységesen zord képet festenek: a szögletes kövekkel kirakott udvaron a tomboló szél nyomai látszanak, a piros és zöld színátmenetes ablakokat és ajtókat, melyek ódivatúságukban a múlt századot idézik, homok lepi, az ereszen a száraz kőrök reszketnek a fagyos szélben, és a macskának, ami úgy szeret a tetőn lopakodni, nyoma sincs. Nagybátyám a szobájából kilépve üdvözölte Liang Yut, és megkérdezte tőle, mikor érkezett. Liang Yu arca kifejezéstelen maradt. Azt felelte, épp most, azután átsétált az udvar délkeleti sarkába, ahol nagy halomban álltak elkorhadt fadarabok, kiselejtezett ajtófélfák és néhány elhasznált hosszúnyelű seprű. Mindezeknek a lomoknak a tetején vastagon ült a homok, amit ráadásul már eső és hó is áztatott, így jó mélyen beleült az eldobott holmik legkisebb hasadékába is, s a színük ettől egységesen hamuszürkévé változott, vagy hogy egyszerűbben fogalmazzak: piszkosak voltak. A Peking óvárosában élőknek szokásuk volt, hogy csak úgy kedvtelésből felhalmozzák a lomokat – olyan ez, mint amikor valaki sorsjegyeket gyűjt: nem az értékük a lényeg, hanem maga a folyamat, tekinthetjük ezt akár egyfajta életstílusnak is.

Liang Yu a jobb lábát egy fadarabra támasztotta, előhalászott egy újabb szál cigarettát, és ismét rágyújtott. Résnyire kinyitottam az ajtót, és a nevét kiáltottam, mire eldobta a cigarettáját, és felém indult. Nagybátyám az udvaron állva nagy hangon kérdezte Liang Yut, hogy reggelizett-e már, mire Liang Yu nemi válaszal válaszolt.

Nagybátyám kisvártatva egy bögre tejjel és egy tányér süteménnyel a kezében jelent meg, a sütemény persze a Daoxiangcun cukrászatból való volt. Még három perc sem telt el, Liang Yu már el is tüntetett egy bögre tejet és még három darab süteményt is. A kanapét elborították a süteménymorzsák, melyeket Liang Yu előbb a földre söpört, azután pedig seprűvel összekotorta őket. Kérdeztem, hogy milyen filmet forgatnak most, amihez ilyen nehéz megfelelő helyszínt találni. Liang Yu a süteménymorzsákat a szemetesbe öntötte, amit letett az ajtó mellé, azután azt mondta, dokumentumfilmet forgatnak az AIDS megelőzéséről. Szívem nagyot dobbant, és azonnal kiszaladt a számon: Xin Ping AIDS-es. Liang Yu döbbenetesen meredt rám, és azt mondta, ne mondjak ilyeneket. Igaz, mondtam. Hogy kapta el, kérdezte. Azt nem tudom, feleltem, csak az igazgató úrtól hallottam. Egy kis szünet után azzal folytattam, hogy hiszen nem sok lehetséges úton terjed, gondolom szexuális úton kapta. Azt is elmondtam Liang Yunek, hogy az igazgató úr is csináltatott HIV-tesztet. Liang Yu kárörvendően mosolygott, tudtam, hogy amióta kirúgta, haragszik a főnökökre. Mondtam, hogy lehetne kicsit együttérzőbb, csak hogy Liang Yu erre kajánul így felelt: ugyan mit ér az együttérzés, az ember attól aztán nyugodtan éhen halhat. Ezután lehüllyezte az igazgató urat: „nem gondoltam volna, hogy az ilyen kis lotyókat szereti”. Félbeszakítottam az ócsárló szót, és megkérdeztem: „és irántam, irántam ugyan mit érzel, ha nem együttérzést?”.

– Szerelmet, te ostoba! Még ennyi ítélőképességed sincs?

Liang Yu hangja olyan ádázan csengett, hogy egyáltalán nem úgy tűnt, mint aki éppen a szerelemről beszél.

A baj az volt, hogy már a leghalványabb szerelmet sem éreztem Liang Yu iránt. A köztünk lévő érzéseket én már régen dobozba zártam, a doboz tetejére felragasztottam, hogy „soha fel nem nyitható”, s azután még füstölőt is gyújtottam előtte. Az életben az a szép, hogy számtalanféle megfoghatatlan érzést élhetünk meg, és még akkor is fakadhatnak új hajtások érzelmeink fáján, amikor életünk a végpontjához közeledik: ilyen például az, amit Zhang Tong iránt érzek. Csak a taoistáktól tartok, mert tudom, hogy egyre gyengülő testem nem bírná elviselni, ahogy leköpdösnek, ezért a Zhang Tong iránti érzéseimet gondosan elrejttem, és csak titkos magányomban gyönyörködöm bennük.

A józan ész azt diktálná, hogy könnyekig hatódjam Liang Yu kegyes szerelmétől. Ha

magamat is, őt is mérlegre tesszük, pusztá szemmel is jól látható, melyikünk nyom többet: én hét évvel idősebb vagyok nála, gyógyíthatatlan betegségben szenvedek, alig van már hátra valamennyi az életemből; Liang Yu pedig fiatal, egészséges, karrierje és jövője is reményteli. Szerelmét tehát feltételek nélküli odaadással kellene fogadnom, gondolkodás nélkül. Csakhogy érzéseimben visszafordíthatatlan változás ment végbe, melyet hiába is próbálnék akarattal átformálni. Liang Yu iránt pedig a szerelem után nem maradt bennem más, mint egy barátságnak is csak erőltetve nevezhető érzés (hiszen mindenki tudja, hogy a szerelem és a barátság úgy viszonyul egymáshoz, mint a víz és az olaj), egy letűnt tavasz elfonnyadt virága, azonkívül még hála és egy majdhogynem szégyenletes szexuális vágy.

Hogy a bennem forrongó szexuális vágyat szégyenletesnek titulálom, azt mutatja, fejet hajtok a világi nézet előtt: a súlyos betegeknek messziről kerülniük kellene a vágyakozást. Én viszont épp ellenkezőleg: minél élesebben hasít fülembe a halál lépteinek zaja, annál gyorsabban egyre magasabbra bennem a vágy fája. Aznap este tíz óra tájban, amikor Liang Yu másodjára is „izgatni” kezdett (az első még délelőtt történt, amikor a derekam csókolgatásával kudarcot vallott), egyre durvábbra fajuló sóhajaink egygé olvadtak, és mint ahogy az éhezők kívánják mohón az ételt, úgy kívántuk mi is, hogy vágyunk beteljesedjen. Liang Yu mozdulatai gyengédek és lassúak voltak, úgy támasztotta meg magát, nehogy hozzáérjen a sebemhez. Miután belém hatolt, akkor is óvatos maradt – nem olyan volt, mint aki szeretkezik éppen, hanem inkább mint aki kutat valami után egy rejtélyes és feltérképezetlen járatban. Az én vágyam is megrekedni látszott a sóhajtozásnál. Az, hogy Liang Yu belém hatolt, most nem keltette bennem azt az örömeztet, amit korábban – hiszen nemrég nyitották fel a testemet. Egyre csituló lélegzésemből Liang Yu megértette a gondolataimat, csak kettőt-hármat mozdult, és mint egy ponty, kisiklott a testemből. Annyit mondott „bocsánat”, majd bűnbánóan visszaült a kanapéra.

A levegőben vágy, csalódottság és kiéhezetség keveredett egymással. Amióta megbetegedtem, Liang Yu egyre ritkábban szólt, érzéseit kirajzolódta a szemében, csakhogy nekem nem igazán volt türelmem ahhoz, hogy kiolvassam őket. Ez nem igazságos Liang Yuvel szemben.

Hazaküldtem Liang Yut, de ő csak ült, nem mozdult. Ebben a pillanatban megszólalt a telefon, s a kagylóba ismeretlen női hang szólt bele. Megkérdezte, én vagyok-e Yu Beibei anyukája, mondtam, hogy igen, mire ő azt felelte, hogy ő pedig Li Yangé. Nem ugrott be azonnal, kiről is van szó, mire hozzátette, hogy Li Yang Beibei osztálytársa. Ekkor hirtelen összeállt a kép, és megkérdeztem, mikor jött vissza Kínába, de azt válaszolta, hogy nem jött vissza, New Yorkból telefonál. Ettől rögtön szorongani kezdtem, mert eszembe jutott, milyen drága lehet a hívás. Ne aggódjak emiatt, mondta, Amerikában még Kínánál is olcsóbbak a távhívások. Nem hittem neki maradéktalanul, és tétován kérdeztem, hogy nem kommunikálunk-e inkább e-mailben, de azt felelte, nincs rá szükség, könnyebben megtaláljuk majd a hangot így, közvetlenül. Ezután megkérdezte, hogy ugye Beibei és Li Yang együtt jár, mire azt válaszoltam, hogy épp keresni akartam én is emiatt. Elmondtam azt az elképzelésemet, hogy esetleg elvihetnék magukkal Li Yangot is külföldre. A fiú anyja erre elnevette magát, és azt mondta, hogy ő is éppen ezért telefonált, úgy tűnik, ő és én teljes egyetértésben vagyunk, de volna azért még egy lehetőség is, méghozzá hogy Beibei és Li Yang együtt utazzon. Hogy elvigye Beibeit is Amerikába?! Ez aztán minden elképzelésemet meghaladta.

Li Yang anyjának hangja még ott csengett a telefonban, amikor mint egy boszorka kiabálni kezdtem: még nem ártott eleget a fia a lányomnak, hogy így játszanák tovább ezt a tragédiát? Úgy tűnt, Li Yang anyjának nagy önuralma van, kirohanásom ugyanis semmilyen hatással nem

volt rá, csak hagyta, hogy jól kiadjam magamból a dühömet. A telefonkagylóból lassú zene szűrődött ki, ami a mérgemet is enyhítette valamelyest. Amikor már nem tudtam hová fokozni a káromlásaimat, befejeztem a mondókámat. Li Yang anyja ekkor így szólt:

– ...tisztában vagyok a helyzetteddel, Beibei édesapja már beszámolt róla, ráadásul Beibei mostani körülményeit is ismerem. A volt férjedet túlságosan lefoglalja az üzlet, Beibei nevelőanyja pedig nem egyszerű eset. Egyáltalán nem tűnik rossz megoldásnak tehát, hogy Beibei külföldre költözzön, a költségeket illetően pedig a volt férjed már biztosított róla, hogy nem lenne probléma, ha esetleg olykor előfordulna, hogy késik az átutalás, én és Li Yang apja kiségetenénk.

Ezúttal rajtam volt a sor, hogy elnémuljak. Li Yang anyja csak mondta-mondta szakadatlanul, minden részletre kitért, és a felek megegyezésre jutottak. Nem tudom, hogy történt pontosan, de Beibei és Li Yang szerelmének témájáról váratlanul az emberi jogok kérdéséhez jutottunk el.

Li Yang anyja a következőket ecsetelte:

– Az elmúlt napokban az interneten olvastam a hírt, hogy otthon ingyen osztják a fogamzásgátló eszközöket. A kormány leginkább a középiskolások kapcsán fejezte ki aggodalmát. Ugyan mit kell ezen aggódalmaskodni, hiszen ez nagyszerű dolog. A gimnazisták, sőt akár a kisiskolások közti szerelem teljesen természetes, része az ember nemi és lelki fejlődéséhez szükséges tapasztalatszerzésnek...

Hátrafordultam, és láttam, hogy Liang Yu már majdnem elbóbiskolt a kanapén, ezért azt mondtam Li Yang anyjának, hogy mára fejezzük be itt a beszélgetést, mert akárhogy is, azért ez mégiscsak tengerentúli hívás, és emberi jogok ide vagy oda, ő Amerikában van, de mi itt vagyunk Kínában, és biztosan emlékszik még ő is, hogyan állnak a dolgok erre mifelénk.

Letettem a telefont, és mondtam Liang Yunek, hogy ha az ember eltölt pár évet Amerikában, egészen eltávolodik az itthoni helyzettől. Volt egy gimnáziumi osztálytársam, akivel egyszer együtt ebédeltünk, és amikor az étlapot olvasta, nem értette, hogy mi az a *wok*, mire az egész asztal harsány hahotában tört ki. Egyáltalán nem azt a benyomást keltette, mint aki nagy világlátás után hazatért Amerikából, hanem inkább mint aki épp akkor érkezett egy messzi kis faluból a nagyvárosba. Liang Yu csak annyit felelt, hogy most mit foglalkozom ezzel, mi közünk nekünk hozzá, majd megfordult, és végignyúlt a kanapén, becsukta a szemét, és néhány perc múlva már hangosan horkolt.

Be akartam kapcsolni egy kicsit a tévét, de féltem, hogy felriasztom Liang Yut, így inkább lefeküdtem ruhástul, és eloltottam a lámpát. Egy ideig nem bírtam elaludni, egyre csak Beibei amerikai útján járt az eszem, a szemem előtt lebegett Beibei életerővel teli alakja a rózsaszínű, kötött kardigánban, a gyönyörű mosolya, a hízog tekintete, ahogy a szemét hunyorítja és a szájával csücsörít, meg az a szégyenlős izgatottság, amikor a szexről beszél – mindezek eltelítettek az anyai szeretet édes érzésével. Még öt perc sem telt el, és a bánat hömpölygő árja elsöpörte ennek az édeskés érzésnek a legutolsó cseppjét is. Tudtam, hogy mi a hátsó gondolat Beibei utazása mögött. Ez a tőlem való örök búcsút jelentené: egy anya és imádott lánya válna el egymástól örök életre. A gondolat önmagában vigasztalhatatlanná tett. Hanyatt feküdtem, és szememből, akár két hegyi forrásból, úgy bugyogtak fel a fájdalmas könnycseppek. Éreztem, hogy a fülemből folynak, a bal fülemmel kicsit tompábban is hallottam ettől, de ügyet sem vettem rá, minden figyelmemet könnyeim záporának szenteltem. Mindazt a bánatot és fájdalmat, mely gondolataim kacskaringós ösvényein lapult, előbb feloldotta, majd elmosta a megállás nélkül zúduló könnyár.

Épp készültem megfordulni, és kicsurgattam a könnyet a bal fülemből, amitől helyrejött a hallásom, amikor megszólalt a telefon. A csörgés fülsiketítő volt: sötétben mindig jobban

megriasztja az embert a telefoncsöngés, mint világosban. Kapkodva nyúltam a kagyló után, mert féltem, hogy Liang Yu felriad. A vonal túloldalán a susogáson kívül csend honolt, s én egymás után háromszor is belehallóztam, mire egyáltalán valami halk szuszogást lehetett hallani a túloldalról. Kérdeztem, hogy ki az, de újabb percig nem érkezett válasz, majd végül női zokogás hangzott fel.

– Én vagyok...

– Te... Xin Ping vagy?

A hang semmit sem szólt, csak bömbölt. Megkérdeztem Xin Pingtől, hol van, és nógattam, mondja csak, bármit szeretne, ha segítségre van szüksége, csak mondja el nyugodtan. Abba hagyta a sírást, és megkérdezte, tudok-e a betegségéről. Haboztam egy keveset, de végül beismertem, hogy már hallottam róla az igazgató úrtól. Erre újabb csend következett; úgy tűnik, a „csend” igazán sok mindenre használható. Xin Ping hangja remegett egy kicsit, amikor megkérdezte, hogy elítélem-e. Azonnal félbeszakítottam, és mondtam, hogy ilyesmire ne is gondoljon, az, hogy ki milyen életmódot választ, mindenkinek teljes mértékben a magánügye, másoknak semmi joguk beleszólni. A következményeket illetően pedig, legyenek azok jók vagy rosszak, mind természetesek vagy szükségszerűek, én sohasem hittem az isteni büntetésben és más effélékben. A sajnálatos az, hogy az emberi tudomány és technika soha nem tud lépést tartani a társadalom fejlődésével, márpedig ez lehetőséget ad ezeknek a ronda dolgoknak a terjedésére.

Liang Yu fordult egyet a kanapén, én pedig megszakítottam hosszúra nyúlt mondókámat, és odasandítottam a sötétség közepébe. Liang Yu felült a kanapén, mire azt mondtam Xin Pingnek, hogy kicsit később visszahívom, és azonnal le is tettem a kagylót. Felkapcsoltam a lámpát az éjjeliszekrényen, és megpillantottam Liang Yu zavart tekintetét. Kérdezte, hogy kivel beszéltem, én pedig megmondtam, hogy Xin Pinggel. Liang Yu kuncogott, majd felállt és nyújtózkodott. Azt kérdezte, ugye, most nagyon elégedett vagyok, ugye, kicsit olyan érzés, mintha valamiféle megváltó lennék. Nem tudtam eldönteni, vajon még álmában beszél-e, vagy megőrült, de nem szállt vitába velem, az ajtó felé indult, és azt mondta, vécére megy. Mikor visszajött, a kezét dörzsölte, és azt hajtogatta, mennyire hideg van. Hát persze, feleltem, Pekingben a január a leghidegebb.

Fiatalabb néném az elmúlt pár napban egyszer sem jött haza. Megkérdeztem a nagybátyámat, hogy mi van vele, mire azt mondta, hogy üzleti úton van. Hol? Azt nem tudja, felelte. Miután délben befejeztük az evést, nagybátyám azt kérdezte, nincs-e kedvem sétálni egyet a környéken. Tétováztam kicsit, de aztán keresgélni kezdtem a hosszú tollkabátomat. Pont amikor már felöltöztem szépen, láttam, hogy megjött Yu Li és vele Beibei is. Yu Li azt kérdezte, hová indulok, és hozzátette, hogy nagyon hideg van odakint, legjobb, ha nem megyek sehová. Nagybátyám ennek hallatán előbb Beibeire nézett, azután azt mondta, hát, ha nem megyünk, nem megyünk.

Együtt mentünk be a szobámba. Levettem a kabátomat, és az ágyra terítettem, azután szeretetteli pillantással néztem Beibeit. Megkérdeztem, hogy ma nem ment iskolába, talán szünet van? Beibei azt felelte, hogy a vizsgák után már tulajdonképpen olyan, mintha szünet lenne. Ezután matatott, nézelődött erre-arra, de látva, hogy tényleg nincsen semmi újdonság, felém fordult, és nekem szegezte a kérdést:

– Anyu, te tényleg el akarsz küldeni engem külföldre?

Válaszomat meg sem várta, máris folytatta tovább:

– Nem baj, az is jó, ha külföldre megyek, a lényeg, hogy ne kelljen többet elviselnem ezt a pizskálódást az iskolában. Anyu, majd ha meggyógyultál, te is gyere, különben hiányozni fogsz.

Amikor befejezte, reménytől csillogó szemmel nézett rám.

Csak annyit éreztem, hogy szívem egy pillanat alatt apró darabokra hullik, és még levegőt sem kapok: lelkeket iszonytató markába szorítja a bánat. Egy tapasztalatlan gyermek számára az örök búcsú felfoghatatlanul zavaros fogalom, egyedül rám vár a feladat, hogy az örök búcsú folyamatát beteljesítsem. Egy anyának két vállra van szüksége: az egyikre azért, hogy a szeretet örömét és élményét fogadja vele, a másikra pedig azért, hogy cipelje rajta a világ keserűségét és terheit. Gyermekéhez pedig mindig csak a legőszintébb mosollyal fordulhat. Megcirógattam Beibei arcocskáját, és azt mondtam, hát persze, hogy én is megyek, már hogyan is hagyhatnám őt magára egy ilyen távoli helyen? Ő előbb kimegy, én pedig amint meggyógyultam, csatlakozom majd. Beibei nagyon megörült, és rögtön el is kezdte tervezgetni, hová utazunk majd együtt Amerikában: Disneylandbe mindenképp el kell mennünk, aztán ott van a Niagara-vízesés, na meg Hollywood... ujjait felnyitva számolgatta őket. Az a boldog kis arc még az utolsó perceimben is élénken kirajzolódott előttem.

Yu Li átküldte Beibei az idősebb nénémékhez azzal, hogy „meg kell beszélnem valamit anyáddal”. Miután a lányunk kiment, Yu Li becsukta az ajtót, leült szorosán mellém, kezét gyengéden a vállamra tette, és azt kérte, bocsássak meg neki. Mit bocsássak meg, kérdeztem. Az, hogy Beibei külföldre menjen, „az én ötletem”, vallotta be. Kivontam magam Yu Li „öleléséből”, és a szoba közepére sétáltam. Megálltam a szikrázó napsütésben, és hamarosan egészen körbefonta a testemet a meleg.

– De hiszen ez nagyszerű – tártam szét a két kezem. A meleg levegő ujjaim hegyét követve hullámozott. Nem csak tettettem a könnyedséget, hanem hosszas merengés után végül átláttam a helyzetet, és úgy jutottam erre az álláspontra. – Alaposan végiggondoltam, és úgy látom, ez mind Beibei, mind az én számomra jó megoldás. Ezzel elkerülhetjük, hogy majd akkor túlságosan nehéz legyen. – Hanglejtésem könnyed volt, de én és Yu Li így is pontosan tudtuk, mint jelent ez az „akkor”. Yu Li azt mondta, ne legyek túl borúlátó, keressem majd fel Zhang Tongot, és beszéljem meg vele, hátha van valami jobb terápiás módszer. Nincsen jobb terápiás módszer, mondtam, hiszen te is tudod jól, az ilyen betegségnél, mint amilyen nekem is van, az öt éves túlélési arány mindössze harminc százalék. Pont nekem lenne ekkora szerencsém? Yu Li erre semmit sem felelt, inkább hallgatásba merült, végül megkérdezte, nem jön-e ma Liang Yu, mire mondtam, hogy nem tudom.

Ebédidőhöz közeledett, amikor Yu Li felállt, és indulni készült. Meghívtam, hogy maradjon ebédre, de azt mondta, még alá kell írnia egy szerződést, és várja őt az ügyfél, de Beibei itt maradhat, majd este érte jön.

Épp csak hogy befejeztük az ebédet, amikor Beibei közölte, hogy menni akar. Apja majd este érte jön, mondtam. Hiszi, ha látja, válaszolta erre, mert már előfordult egyszer, hogy apja otthagya egy barátja házában azzal, hogy majd érte jön, de hiába várt vagy három órát. Még az a szerencse, hogy volt ott egy nagyon jóképű fiú, különben szörnyen bosszantó lett volna az egész. Végül aztán, amikor az apja megjött, ő megkérdezte tőle, hogy miért jött ilyen későn. Közben észrevette, hogy apja csuklóján lila foltok vannak, és akkor azt kérdezte, hogy ugye, megint a nevelőanyjával veszekedett. Na, hát arra meg nem felelt semmit. Há!

Hová akar menni, kérdeztem Beibeitől. Li Yanghoz, válaszolta. Hogyhogy kicsit sem próbál meg diszkrétebb lenni, kérdeztem.

– Minek legyek diszkrét, mi ebben a rossz? – Beibei hanglejtése nyugodt volt, és közömbös. – Meg hát különben is együtt mennénk külföldre. Csak egy dolog aggaszt. – Váratlanul odajött hozzám, a nyakamba kapaszkodott, és halkán a fülembé suttozta: – Anyu, ha ott vagyunk külföldön, és esetleg később már nem szeretném Li Yangot, akkor mi lesz?

Mosolyogva azt feleltem:

– Amerika szabad ország, ahol tiszteletben tartják az emberek jogait. Ha már nem szereted, akkor senki sem erőltetheti rád.

– De hát pont azért mennék vele, mert szeretem.

Ilyen fiatalon máris a világvége miatt aggódik, vettem oda neki, attól még több száz emberöltő választja el, az amerikai út kapcsán pedig még nem is jósoltak neki semmit fenyegetőt. Bebei erre azt válaszolta, hogy még akkor sem szeretne a mostani iskolájában tanulni, ha nem megy Amerikába, mert az osztályfőnökük olyan szorosan rajtuk tartja a szemét, mintha Li Yang és ő tolvajok lennének, mintha valaki kifejezetten ezért fizetné a nőt, hogy utánuk szaglásszon. Igazán fölöslegesen fárasztja magát, hiszen ők csak együtt járnak, mi ebben olyan nagy szám?

Miután Bebei távozott, egymagamban ültem a kanapén, és csak meredtem magam elé; fejemben teljes üresség honolt. Sebemben tompa fájdalom lüktetett, úgyhogy kigomboltam a nadrágomat, és kioldottam az övemet, hogy megnézzem. Kicsit duzzadt volt, és piros, mintha begyulladt volna. Ez enyhén nyugtalanítani kezdett, és úgy gondoltam, talán fel kellene hívnom Zhang Tongot vagy Yu Jiét, de hirtelen nem találtam a telefonszámukat. Tehetetlenségemben felhívtam a tudakozót, hogy adják meg az X kórház központi számát, onnan pedig átkapcsoltak a nőgyógyászati osztályra. Az ügyeletes nővér azt mondta, nem áll módjában megkeresni nekem Zhang főorvost vagy Yu doktort, mert nagyon elfoglaltak. Ha sürgős dologról van szó, rájuk csipoghatok a kórházi csipogón. Beütöttem a nővér által megadott számot, és öt perc sem telt belé, már csörgött is a telefonom. Zhang Tong távolságtartó hangja volt az, megkérdezte, ki az. Mondtam, hogy én vagyok, Meng Xiaoqi. Mi a baj, kérdezte, és hozzátette, hogy épp a múltóban van. Ha nem túl sürgős, kicsit később visszahívna. Mondtam, hogy nem sürgős, csak fejezze be nyugodtan a dolgát előbb.

Miközben Zhang Tong hívását vártam, jött egy telefon a fiatalabb nénémtől. Azt kérte, találjam ki, hogy hol vannak éppen. A körülötte zsongó hangok árja miatt így tippeltem: „étteremben?”. Néném igazolta a feltevésemet, és elmesélte, hogy ő és Zhang Wenzheng éppen Hongkong Kilenc Sárkány negyedének Midun utcájában költik el délutáni teájukat. Hát nem üzleti útra ment, hogyhogy Hongkongban van, kérdeztem vissza. Azt válaszolta, hogy eredetileg üzleti útra kellett volna mennie, de... ekkor azt mondta, várjak egy pillanatot, majd kicsivel később elcsendesült a beszűrődő zaj. Most a mosdóban van, magyarázta. Mondtam, hogy ne szagosítsa ott magát, mire azt felelte, hogy az ottani mosdók mind olyan illatosak, mintha csak parfümmel fújták volna be őket. Azután már folytatta is az imént félbehagyott történetét:

– Zhang Wenzheng megérezte, hogy rossz hangulatban vagyok, és azt mondta, nem tudna elviselni egy újabb érzelmi csalódást, ezért ragaszkodott hozzá, hogy nászútra menjünk. Nem tehettem mást, mint hogy lemondtam az üzleti utamat, és eljöttem vele Hongkongba.

Zhang Wenzheng aztán tényleg ért az érzelmekhez, mondtam, nem könnyű ilyen férfit találni. Azt tanácsoltam a nénémnek, hogy jól becsülje meg. Jól van, jól van, felelte, a férfiaknál aztán tényleg nincs is jobb a földön.

Hangjából azonban azt éreztem, hogy nem igazán boldog. Akárhonnan nézzük is, ha az ember rövid időre elszakadhat az aktuális munkaügyektől, és üdülhet egy jót helyette, az minden kétségen felül jó dolog. Arra biztattam, hogy akkor csak maradjanak, amíg lehet, és érezzék jól magukat. Megkérdezte, hogy érzem magam, mire azt feleltem, hogy megvagyok. Ha bármi baj lenne, hívjam fel Zhang Tongot, tanácsolta, és megkérdezte, ugye, tudom a telefonszámát. Elmondtam, hogy épp az ő hívását várom, mire a néném inkább gyorsan elbúcsúzott.

Épp csak hogy letettem a kagylót, már csörgött is a telefon: Zhang Tong volt az.

Bocsánatkéréssel kezdte:

– Épp most jöttem ki a műtőből, a páciensnek méhen kívüli terhessége volt, vidékről helyezték át hozzánk, majdnem el is mulasztotta a műtét lehetőségét. – Hallottam rajta, mennyire kimerült, és azt javasoltam, ha fáradt, nyugodtan menjen inkább pihenni. – Nem nevezném fáradtságnak, igazság szerint inkább ideges vagyok, elvégre az orvosnak elsősorban a lelki egyensúlyát kell megtartania mindenekelőtt, hiszen az emberi életnél nincsen fontosabb. – Ezután megkérdezte, hogy javulok-e, és hozzátette, hogy körülbelül tíz nap múltán el kell kezdeni a kemoterápiát, készüljek fel lelkiekben.

Ugyan, nem nagy dolog, feleltem, legfeljebb meghalok, mi más történhet. Zhang Tong felnevetett, és azt mondta, ha a betegek mind ilyen könnyedén tekintenének a halálra, mint ahogyan én, akkor nem is lenne szükség orvosokra. Elmondtam neki, hogy valószínűleg begyulladt a vágásom, mire azt kérte, menjek be hozzá a kórházba délután, és kérdezte, hogy tudok-e járni vele. Mondtam, hogy nagyjából igen, ki lehet bírni.

A szokásosnál háromszor tovább tartott, mire kísértálmam az utcácskánkból, és elértem a főútig, ahol taxit próbáltam fogni. Sorban három jött, amiben már ültek, míg végül a negyedik megállt előttem öt méterre. Nagyon lassan lépkedtem, ezért mire beszálltam az autóba, a sofőr felettébb méltatlankodott, de mondtam neki, hogy sajnós én ilyen lassú vagyok, nincs mit tenni. Akkor magának biztos elég pénze van hozzá, hogy ne sajnálja az időt vesztegetni, mondta. Bizony, vetettem oda.

Zhang Tong irodája a kórház nyolcadik emeletén volt, a keleti szárnyban. Nagy küszködve odasétáltam az ajtóhoz, és hallottam, hogy bentről beszélgetés moraja hallatszik ki. Bekopogtam, mire egy fiatal orvos dugta ki a fejét az ajtón, és megkérdezte, kit keresek. Zhang főorvos urat, feleltem, és hallottam, hogy Zhang Tong bent kiált:

– Meng Xiaoqi az, jöjjön csak, jöjjön.

Amikor beléptem az irodába, hirtelen nem is láttam mást, csak hét-nyolc fiatal orvost, akik Zhang Tong köré gyűltek, úgy tűnt, egy műtét tervét tanulmányozzák éppen. Zhang Tong szólt, hogy üljek le nyugodtan, ahová szeretnék, mire körbenéztem, és láttam, hogy csak egy hokedli van az egyik sarokban, ami szabad, de csupa por a teteje. Ez azonban már nem érdekelt, mert egy ilyen betegnek, mint én, akit alig egy hete műtöttek, éppen elég fárasztó volt az ideút. Lehuppantam hát a hokedlire, és hallgattam, ahogy a néhány fehérköpenyes egymás szavába vágva magyarázza a véleményét. Végül Zhang Tong így zárta le a beszélgetést: legyen akkor úgy, hogy én és Yu Jie még egyszer áttanulmányozzuk az anyagot.

Amikor már csak én és Zhang Tong maradtunk az irodában, a levegő valamivel feszültebbnek tűnt. Rábökött a hozzá legközelebb eső fotelre, és azt mondta, üljek át oda. Így mindössze egy lépésnyi távolság maradt köztünk. Zhang Tong az arcomat fürkészte, majd mosolyogva mondta, hogy egész jó az arcszínem, úgy tűnik, szépen gyógyulok. Azután felállt, közben pedig hátratolta a kerek széket, ami a padlón csúsztatva fülsértően csikorgott. Zhang Tong szórakozottan dörzsölgette két kezét, és kinézett az ablakon. Nagyjából három óra lehetett ekkor, a napfény már nem volt olyan szikrázó, mint délben, meleg narancsszínnel ragyogta be Zhang Tong magába zárkózó arcát, amitől kissé szomorúnak tűnt – olyan volt az egész, mint egy színpadi jelenet. Megfordult, és megkérdezte, mi a panaszom, mire azt feleltem, hogy attól tartok, begyulladt a sebem.

– Menjen az osztályra – mondta, majd rácsipogott Yu Jiére azzal, hogy ő is menjen oda. Yu Jie hangja nagyon hangosnak hallatszott a telefonban, még én is mindent tisztán hallottam. Azt mondta, most nem tud menni, mire Zhang Tong megkérdezte, hol van. A műtőben, felelte erre Yu Jie, Zhang Tong pedig megdöbbenetnek látszott: de hiszen délutánra nem is volt előjegyezve

semmilyen műtét. Sürgősségi eset, a Hebei tartománybeli Baoding járásból hozták be, méhen kívüli terhesség, de mindjárt befejezik a műtétet, most varrják, tíz perc múlva már tud is jönni.

Ezt követően én és Zhang Tong beszélgettünk egy kicsit, s ő megkérdezte, milyen könyvet olvasok mostanában. Mondtam, hogy semmit nem olvasok, eléggé eltávolodtam már a könyvektől, meg aztán a könyvekben nagyrészt kitalált dolgok vannak, ha összehasonlítjuk őket a valósággal, akkor vagy túlságosan mesterkéltek, vagy egyszerűen unalmasak. Ez azért így nem egészen helytálló, felelte Zhang Tong, hiszen milyen sok olyan embernek segítettek már a könyvek, akik minden hitüket elvesztették. Csakhogy annak van egy feltétele, fejtegettem, még hozzá hogy az ember egészséges legyen, különben ha nincs sok reménye a túlélésre, mint ahogy nekem, akkor még mivel lehet biztatni? Zhang Tong mosolyogva hallgatta a panaszomat. A mostani életemet félig éppen ennek a férfinak köszönhetem, aki itt áll előttem, ezért ha ránézek, az az érzés kerít hatalmába, hogy hozzátartozom.

Alig tíz percig beszélgethettünk így, de a telefon közben megállás nélkül csöngött. Zhang Tong nagyon rövidre szabta a telefonbeszélgetéseket, általában három mondatnál nem is mondott többet. Valahányszor letette a kagylót, elnézést kért, végül az órájára pillantott, és azt mondta:

– Induljunk, mire odaérünk az osztályra, talán már Yu Jie is ott lesz.

Amikor megérkeztünk, Yu Jie éppen Wang Livel cseverészett a nővérpultnál. Az orvos két karja a pulton nyugodott, fejét pedig felemelte, mint aki nagyon lelkesen figyel. Wang Li arca kipirult, szeme csillogott, ránézésre látni lehetett, milyen izgatott. Ekkor oldalra fordult, és amint megpillantott, örömmel kiáltott fel:

– Xiaoqi! Mikor érkezett? Kontrollvizsgálatra jött?

Yu Jie megfordult, és odabiccentett nekem. Zhang Tong megkérdezte tőle, hogy ment a műtét, és hogy jól van-e a beteg. Yu Jie azt válaszolta, már a betegszobában van, és a hetes szobára mutatott, mire Zhang Tong elindult a kórterem ajtaja felé, én pedig utána.

Yu Jie kinyitotta az ajtót, és a hármas ágyra mutatott, miközben Zhang Tongnak magyarázta, hogy a műtét alapvetően sikeresen zajlott, csak hát a páciens igen legyengült állapotban van, ezért a felépülése eltarthat egy ideig. Zhang Tong odament a beteg ágyához. Harmincéves körüli vidéki asszonyka volt: szeme szorosan csukva, arca szürkés, haja akár egy kócos kazal – ránézésre látni lehet, hogy olyasvalaki, aki már sok nehézséget megélt. Az asszonyka mellett ülő férfi megszeppenten állt fel, úgy tűnt, ő lehet a férje. Megragadta Zhang Tong köpenyének ujját, és azt kérdezte tőle, vajon tud-e még gyereket szülni majd a felesége ezután. A mellettük álló Yu Jie mérgesen szólt oda neki:

– Egyelőre még az életéért küzdünk, maga meg már a gyerekszülés miatt aggódik?!

Zhang Tong pedig így szólt:

– Ha most szépen felépül, gond nélkül fog tudni szülni. Most viszont a legfontosabb, hogy gondoskodjunk róla, és minél előbb meggyógyuljon.

A vizsgálóba lépve Zhang Tong megkért, hogy feküdjek az ágyra. Yu Jie még ekkor is mérgelődött: „az ilyen vidéki népek csak a gyerekszüléssel foglalkoznak állandóan”. Ezután elmesélte, hogy egyszer ellátogatott Zhangjiajie járásba, és az ottani földműveseknek mind nyolc-kilenc gyerekük volt. Megkérdezte tőlük, minek ennyi gyerek, mire az egyik helybéli ezt a választ adta: ugyan mit csinálnának, ha nem gyereket, a parabolaantenna itt nem működik, nincs tévé, a madzsongozáson kívül még a gyerekcsinálással tudják elfoglalni magukat. Én és Zhang Tong is jót neveltünk.

Zhang Tong alaposan megvizsgálta a sebemet: „nincs nagy baj, kapjon egy kis gyulladáscsökkentőt”. Yu Jie is odajött, hogy vessen rá egy pillantást, majd elégedetten mondta Zhang Tongnak: „nézd csak meg, ez itt az én remekművem, milyen gyönyörűen varrtam össze!”

Ezután hozzám fordult: nincs semmi baj, csak kövesse Zhang főorvos úr tanácsát.

Amikor leszálltam a vizsgáló ágyról, szívem hirtelen melegséggel telt meg: ez a két, természetben egymástól olyannyira különböző férfi itt előttem olyan, mintha egyfajta támaszom lenne, a lelkemnek és a testemnek is ők adnak valamiféle értelmet, ez a kapcsolat azonban kusza és kibogozhatatlan. Az a véleményem, hogy a férfiak jobbak nőgyógyásznak, mint a nők, ugyanis ha egy nő megbetegszik, nincs, ami jobban megnyugtató, mint egy felelősségteljes férfi, akiben az ember jobban bízhat, mint akár a férjében vagy a szeretőjében.

Valaki egyszer azt mondta nekem, hogy a nők legkönnyebben az orvosukba szeretnek bele.

„Ha nem lennél beteg, vajon akkor is éreznél bármit egy olyan férfi iránt, mint amilyen Zhang Tong?” Liang Yu e szavai különösen provokálóak voltak, és már számtalanszor elhangzott tőle ezekhez hasonló, így hamar hozzá is szoktam. Amikor azonban nyugodt körülmények között végig tudtam gondolni, rájöttem, hogy Liang Yu szavaiban mégiscsak van valami. Egy olyan férfi, mint Zhang Tong, aki mindenét feláldozza az orvostudomány oltárán, a szakmáján kívül másra nem is jó, szemernyi evilági sincs benne. Engem ezzel szemben az érzelmeim vezérelnék mindenekeelőtt, és ebben az anyagi világban arra vagyok kárhozható, hogy örökké alulmaradjak. Az érzéseim csakúgy, mint az egész életem, elértek a végponthoz.

Csak hogy én nem az a fajta ember vagyok, aki könnyedén megadja magát a vereségnek; a buzgó lázadó szellem a véremben van, ez a tulajdonságom pedig csak még erősebbé vált, ahogy a halálom órája egyre közeledett.

Zhang Tongon járt az eszem, a fűrgé járásán, azon, ahogyan közel hajol hozzám, és szinte érezni sem lehet a lélegzetét, meg a visszafogott, telten zengő hangján. Egy szó mint száz, Zhang Tong minden apró részlete egyre világosabban rajzolódott ki előttem, míg végül a gondolkozásból sóvárgás lett, ráadásul ahogy az idő percről percre telt (az én időmet már csak percekben lehetett számolni), úgy fokozódott a sóvárgásom is: alig negyvennyolc órán belül eljutottam odáig, hogy a Zhang Tong utáni epekedés már fizikai kinná változott. A tükörből sápadt, elgyötört arc nézett vissza rám, épp úgy néztem ki, mint akit a szerelem kínoz.

Az igazgató úr telefonált. Negatív lett a HIV-tesztje. Hadd gratuláljak, mondtam. Nagyon sóhajtott, és arra kért, ne gúnyolódjam rajta. Nem gúnyolódok, mondtam, tényleg örülök a jó szerencséjének. Amit ezután beszéltünk, nem szívesen részletezném, például hogy ezek után majd jobban oda kell figyelnie az ilyesmire, mert az emberek manapság olyanok, mint az erdei gombák: külsőre nagyon szépek, de hogy mérgezőek-e vagy sem, az már más kérdés, és a többi. Miután minden szükségeset megbeszéltünk, az igazgató úr csak nem tette le a kagylót, hanem megkérdezte, én javulok-e, mikor kezdem a kemoterápiát és végül még azt is, hogy van-e valami hírem Xin Pingről.

Eszembe jutott, egészen azóta, hogy Xin Ping az éjszaka közepén felhívott, folyton csak a saját ügyeimmel voltam elfoglalva, és ő teljesen kiment a fejemből. Most, hogy a főnököm eszembe juttatta, és hogy hallottam, mennyire nehezen törli ki a gondolatai közül, mennyire mélyen kötődik hozzá, felidéződtek bennem Liang Yu szavai is: úgy tűnik, az igazgató úr tényleg nagyon „hülye”.

Elmondtam a főnökömnek, hogy Xin Ping felhívott, mire ő rögtön megkérdezte, hogyan és milyen hangulatban volt, meg hogy elment-e a kezelésre. Elmeséltem, hogy egyáltalán nem volt jó hangulatban, aki elkap egy ilyen betegséget, az nem is lehet jó hangulatban, azt pedig, hogy elment-e a kórházba, nem tudom. Az igazgató úr végül megkért, hogy hívjam fel Xin Pinget, én pedig mondtam, hogy ha nem kér meg erre, akkor is felhívnam.

Épp Xin Pinggel telefonáltam, amikor Liang Yu megérkezett. Intettem, hogy csukja be az ajtót, majd folytattam a maratoni beszélgetést. Miután kiderítettem, hogy nem ment még el

kezelésre, győzködni kezdtem, hogy mindenképpen menjen el, azzal nyugtatgattam, hogy ez a betegség már teljesen hétköznapi itthon, „biztosan nézel tévét, akkor hallanod kellett, hogy Pu Cunxin, a híres színész lett az AIDS-segélyszervezet nagykövete”. Magam is éreztem, mennyire gyenge ez a szöveg, mintha attól, hogy ő lett a segélyszervezet arca, talán majd az AIDS is mindjárt olyan megnyerő lesz, mint ő.

Végül ezt mondtam:

– Akárhogy is, ez azt mutatja, hogy az országunk egyre civilizáltabb. Ráadásul az AIDS kezelésében is újabb áttörést értünk el, úgy hallottam, hogy kifejlesztettek egy újfajta immunerősítő gyógynövényes szérumot, ami nagyon hatékonynak bizonyult.

Xin Ping nagyot sóhajtott, és így szólt:

– Nem kell vigasztalnod, tudom, hogy jót akarsz, de ne győzködj, hogy kezeltessem magam, mert én csak szeretném kibeszélni magamból ezt az egészet, és azért épp neked mondom, mert kettőnk helyzete valamelyest hasonló. Mással nem szívesen beszélnek erről.

Nem tudom, miért, de ezt hallva összeszorult a szívem. Még hogy Xin Ping magához hasonlít, már hogy lennék olyan, mint ő: ő a testet, én viszont a lelket helyezem előtérbe... ha viszont jobban belegondolok, e kettő között végül is nincsen eredendő eltérés, hacsak nem választjuk őket szigorúan ketté. Ha magamat úgy tekintem, mint aki a „lelket helyezi előtérbe”, azzal bizony túlbecsülöm magam, hiszen akkor mivel magyarázom a testi vágyat, amit Liang Yu iránt érzek?

Ahogy így eltűnődtem, az iménti emelkedett hangulatom hirtelen odalett, és a vonal mindkét oldalán csönd támadt. Végezetül kimerülten búcsút mondtunk egymásnak, s miután letettem a kagylót, elnyúltam az ágyon. Liang Yu a kanapén üldögélt, és sejtelmesen csak ennyit mondott: ti csak ne szimpatizáljatok egymással. Ezután a nők nárcizmusán gúnyolódott, hogy még akkor is milyen öntudatosak, amikor így megbetegednek. Ó, ti nők, ha egyszer végre meg tudnátok feledkezni magatokról, a világ máris meg lenne mentve.

Miközben beszélt, felállt a kanapéről, és odajött hozzám. Megéreztem rajta az erős italszagot. Kérdeztem, kivel iszogattott előző este. Nem válaszolt a kérdésekre, csak közeledett. Kezét a nyakamhoz érintette, megéreztem, milyen durva és hideg az a kéz, hiába próbálta mozdulatát gyengédnek mutatni, az a hideg és kemény érzet szélesebben áradt szét a testemben, s a vérem is lassabban folyt az ereimben tőle.

Liang Yunek nem tűnt fel a változás, ami a testem mélyén ment végbe, megrészegítette a benne fellobbanó vágy. Keze elindult lefelé, de elkerülte a mellemet – a férfiakat nem érdeklik a majdnem teljesen lapos mellek, csakhogy a nők erogén zónái között ezek egyáltalán nem elhanyagolhatók. Így hát amikor Liang Yu keze mint valami orkán sebesen végigsepert a mellemen, máris kissé elégedetlenné váltam. Ráadásul amikor lent simogatott, nem találta el a megfelelő erősséget, vagy túl erős volt, vagy túl gyengéd, így végül teljesen odalett minden érdeklődésem. Megragadtam a kezét, és kihúztam, aztán félredobtam, mint valami ócska vacakot, közben magam elé mormoltam: szörnyű, hagyjuk is ezentúl most már ezt.

Liang Yu káromkodott, majd kedvetlenül visszaült a kanapéra, rágyújtott egy cigarettára, és lassan pöfékelt. Miután elszívott egy szálát, megkérdezte, nincs-e kedvem kimenni levegőzni egy kicsit. Ránéztem a faliórára: mindjárt tíz. Liang Yu tudta, mire gondolok, ezért a konyhába indult. Amikor visszajött, mondta, hogy megbeszélte a nagybátyámmal, ma nem itthon ebédelünk.

Amikor kiértünk az udvarból, Liang Yu belém akart karolni, de elutasítottam mondván, hogy ha úgy akar kezelni, mint egy beteget, inkább ne is menjünk sehova. Liang Yu erre azonnal elhúzódott tőlem, mire felnevettem, hozzásimultam és belekapaszzkodtam a karjába. Amikor

kisértünk az utcácskánkból, megpillantottam egy ott parkoló fehér Hondát, és pajkosan így szóltam: na ez aztán valami! Vajon kié lehet? Meglepetésemre Liang Yu egyenesen a Honda felé indult, nadrágzsebéből elővette a slusszkulcsot, és csipogva ki is nyílt az ajtó. Liang Yu felém fordult, és nyújtotta a kezét, hogy szálljak be.

Beültem a vezető melletti ülésre, és csak tapogattam meg forgattam a fejem ide-oda, miközben egyre csak ezt hajtogattam: nagyon jó, nagyon kényelmes. Kérdeztem Liang Yut, ilyen sokat hozott-e a produkciós irodának a film, hogy mind megszedték magukat rajta. Utána megkérdeztem, mi lett a régi kis Santanájával, mire mondta, hogy most egy barátja vezeti. Miközben így elbeszélgettünk, az autó kiért a négyes körgyűrű északkeleti szakaszára, ami kicsit be volt dugulva, ezért csak lépésben haladtunk.

A körgyűrűn a Lampionpiac utcáig vezető kereszteződésig gyötrelmes volt az út. Azt tanácsoltam, hogy ne menjünk a Dongdan felé, mert ki tudja, hogy mennyire dugul be még. Liang Yu a Lampionpiac felé vezető lejárónál balra fordult, és onnan végig nyugati irányba hajtott. Elhaladtunk az ötcsillagos Napos Dinasztia hotel és a Korona szálló mellett, és az út onnan leszűkült. Az autók körülbelül negyvennel poroszkáltak: bizony a belvárosban egyáltalán nem lehet olyan gyorsan haladni autóval, mint biciklivel.

Megláttam a „Bőséges *hutong*” feliratot; itt élt egykor Lao She is. Eszembe jutott, hogy néhány évvel ezelőtt két shandongi barátommal látogattunk el Lao She néhai otthonába, melyben akkor még az író nagyobbik lánya, Shu Ji élt családjával. Két barátom közül az egyik a jinani írószövetség elnöke volt. Az ajtót éppen Shu Ji nyitotta ki, és annak köszönhetően, hogy Lao She Jinanban élt egy ideig, beengedett minket az udvarba. A híres-neves Vörös Datolyaszilva-udvar fái épp ott aranylottak a gyümölcsök, s olyan élettelinek tűntek, mintha egy-egy szív függene az ágakon. Az írószövetség elnöke azóta már elhunyt; egy barátom felhívott, hogy részletesen beszámoljon nekem a halála körülményeiről. A férfi, aki világéletében zárkózott típus volt, az utolsó pillanatban a koszorúérgörccs miatt hangosan elkiáltotta magát:

– Mindjárt belehalok, úgy fáj!

Miután végighallgattam a beszámolót, szívem mintha megállt volna egy pillanatra, mintha csak kegyetlen ütést mértek volna rá kalapáccsal.

Az autóban a „Hullócsillagok” című sláger dallama visszhangzott, s a friss bőr szagával keveredve egészen elálmosított. Oldalra pillantottam: Liang Yu fiatalosan elegáns alakja kapzsivá tett, mohón vágytam az életet, az egészséges életet, hogy élvezhessem a friss levegőt, hogy átélhessem a szexuális vágy és az étvágy kielégülésének boldogságát. Egy olyan ember, aki teli van az élet iránti mohó vággyal, nagyon nehezen néz szembe a halál fagyos pillantásával.

A Tiltott Város fala mentén haladtunk dél felé, amikor Liang Yu megkérdezte, hogy kigondoltam-e, hová menjünk enni. Eszembe jutott, hogy a palotanegyed keleti kapujánál van egy jó sültliba-étterem, ahol már rég nem jártam. Amikor ezt elmondtam, az autó már be is fordult jobbra.

– Ugye, itt van? – kérdezte Liang Yu. Balra néztem: a sültlibás széles ablaka előtt jó néhány autó állt már. Előbb keressünk parkolóhelyet, javasoltam. Nagy nehezen leparkoltunk, de az étterembe lépve azt láttuk, hogy nincs egy darab szabad asztal sem. Mivel aznap nem is reggeliztem rendesen, amint az orromat megcsapták az étteremben terjengő ínycsiklandó illatok, gyomrom azonnal lelkesen megkordult.

Miközben tekintetünkkel mint a japán lopakodó repülők pásztáztuk a termet, egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy valaki a nevemet kiabálja, majd láttam, hogy a távolban egy kéz integet: felismertem Yu Jiét, és Liang Yuvel az oldalamon odasétáltam hozzá. Az asztalnál öten-hatan ültek, köztük Zhang Tong is, aki mosolyogva nézett rám. Nem tudtam visszafojtani az izgalmat,

és éreztem, hogy arcomba forróság szökik. Yu Jie intett a pincérnek, hogy hozzon széket nekem és Liang Yunek, majd a saját helyét átadta nekem, s így épp Zhang Tong mellé kerültem.

Zhang Tong azt mondta, nagyon szépen javulok, jó a kedélyállapotom, ami a legfőbb kiegészítője az orvosi kezelésnek. Hozzátette, hogy egyes betegségek egyáltalán nem lennének súlyosak, de a páciens lelkileg teljesen összetörik. Márpedig ha a lélek megszakad, a test önmagában mire jó még egyáltalán?

Amíg mi ketten beszélgettünk, Yu Jie rendelt még két fogást, majd beszélgetésbe elegyedett a mellette ülő Liang Yuvel. Éreztem, hogy Liang Yu egy pillanatra sem tudja levenni rólam a tekintetét, de egyáltalán nem érdekelt, vagyis egyáltalán nem próbáltam leplezni az örömeimet Zhang Tong láttán, sőt figyeltem rá: most, hogy Zhang Tong levetette a fehér köpenyt és hétköznapi ruhát viselt, barátságosnak és fesztelennek tűnt, szokásos zárkózottsága sokat oldódott.

Megkérdeztem tőle, hogy mikor kezdjük a kemoterápiát.

– Minél előbb, annál jobb – felelte. Yu Jie közbevetette, hogy az lenne a jó, ha már másnap bemennék a kórházba, mert még nála is jobb színben vagyok. Ezután megkérdezte, emlékszem-e Shi Qiangra, aki korábban a nyolcas ágyon feküdt velünk a kórteremben. Eszembe jutott, hogy arról a lányról beszél, aki egyszerre két fiúba volt szerelmes.

– Tegnap megint bekerült a kórházba.

– Pedig milyen derűlátó volt, amikor kiengedték.

– A derűlátás mit sem ér, a helyzet az, hogy a betegsége már menthetlenné súlyosbodott.

Yu Jie, miután ezt mondta, nagyra nyitotta a szemét, és megkérdezte Zhang Tongot, mennyi ideje lehet még hátra Shi Qiangnak. Az asztalnál ülők tekintete mind Zhang Tongra szegeződött, aki odapillantott Yu Jiére – tudtam, hogy most leszidja Yu Jiét, de ezt senki más nem vette észre rajtam kívül.

Zhang Tong az órájára nézett, és közölte, hogy délután még van egy műtete, ezért vissza kell mennie a kórházba. Yu Jie is felállt, hogy vele tartson, de Zhang Tong megállította, a Liang Yu mellett ülő negyvenéves körüli, sárga pulóveres férfira mutatott, és kérte Yu Jiét, hogy ne hagyja egyedül Wang igazgató urat, majd mielőtt még Yu Jie válaszolhatott volna, sebesen távozott az asztaltól. Négy-öt lépés után még visszafordult, és odaszólt nekem, hogy ne merítsem ki magamat túlságosan.

Amikor a fiatalabb néném és Zhang Wenzheng hazajött, Pekingben különösen szép idő volt. Az egész télen át összegyűlt hó olvadni kezdett a tetőn, és az udvart hólé árasztotta el, amit nagybátyám egy hosszúnyelű seprűvel igyekezett az udvar közepén található csatornanyílásba söpörni. Ahogy söprögetett, úgy zúdult le egyre több víz a tetőről – nem tudtam, hogy a nagybátyám tényleg ilyen elszántan küzd-e majd tovább ebben a szélmalomharcban.

Fiatalabb néném a szobámból nézte, hogy nagybátyám a havat söpri, és gúnyolódva mondta, hogy talán csak ki akarja használni az alkalmat a testmozgásra. Amikor a nagybátyám felegyenesedett, néném odasúgta nekem, hogy nézzem csak meg, mennyire megizzadt. Amint közeledett a délidő, az udvarban már annyi víz volt, mint egy folyóban, ezért a nagybátyám felhagyott a söprögetéssel, s a tornácukon állt az eresz alatt, egyik kezében a seprű, a másik pedig csípőre téve, arca pipacspiros. Idősebb néném ekkor kopogtatott neki az ablaküvegen, hogy menjen be. Nagybátyám bement, majd alig három perc múlva már jött is ki, és egyenesen az én szobám felé tartott, bejönni azonban nem jött be, csak megállt az ajtóban, és kérte a fiatalabb nénémet, hogy menjen át a nővéréhez.

Amikor a fiatalabb néném visszajött a szobámba, kezében egy borítékot szorongatott. Megkérdeztem, hogy mi az, mire azt felelte, hogy ez a nászpenze az idősebb nénémtől, aki ezek

szerint tudomást szerzett arról, hogy férjhez ment. Ebben nincsen semmi különös, mondtam, nyilván a nagybátyám mesélte el neki, de hogy a házasság mibenlétéről mit tud, az már más kérdés. Jól van na, vetette oda a nagynéném, még Zhang Wenzhengről is kérdezett, kicsit sem tűnt zavartnak, sőt még azt is mondta, hogy éldegéljünk szépen, épp úgy, mint ő és a nagybátyám. Felnevettem, és azt mondtam, hogy akkor ezek szerint mindenki vágyik rá, hogy példakép váljék belőle. Nem, ő biztosan nem, vetette ellen a néném, és hozzátette, hogy csak meg ne házasodjak soha, mert életem végéig banni fogom. Nekem nem kell mondanod, feleltem, hiszen már én is voltam házas, és többet már biztosan nem leszek, elvégre még ha akarnám, se lehetne.

Yu Li telefonált, és tájékoztatót, hogy már intézik Beibei külföldi útját, s megkérdezte, hogy nem gondoltam-e meg magam. Sőhajtottam egyet, és azt feleltem, ugyan milyen jogom van nekem meggondolni magam, hiszen még azt sem tudjuk, egyáltalán megérem-e, hogy elintézzék a szükséges papírokat. Yu Li korholt, hogy mindig olyan borúlátó vagyok, ha mindenki ilyen lenne mint én, hol lenne már a világ.

Este eljött Zhang Wenzheng. Megkérdeztem, hogy miután összeházasodtak, nem akar-e a néném elköltözni. Zhang Wenzheng egy szót sem szólt, csak a nagynénémre pillantott, és felnevetett. A néném pedig hóbörögni kezdett, hogy ugyan miért költözne, és hová, ő bizony nem megy sehová, marad, ahol van, aki pedig nem szeretne itt lakni, annak nem kell. Zhang Wenzheng erre tiltakozott, hogy ő márpedig nem mondott olyat, hogy ne lakjon itt. Ezután felém fordult, és azt mondta, Zhang Tong kérte, hogy menjek be a kórházba újabb kivizsgálásra, és ha jó az állapotom, akkor fontolóra vehetjük a kemoterápia elkezdését.

Másnap reggel felhívtam Zhang Tongot, hogy előjegyeztessek egy időpontot a vizsgálatra. Azt mondta, akár most azonnal is mehetek, mire az órára pillantottam: negyed kilencet mutatott.

Zhang Tong irodájához érve bekopogtam az ajtón, de nem nyitotta ki senki. Amikor felemeltem a fejemet, észrevettem egy kiragasztott cédulát, amin ez állt: „Xiaoqi, váratlanul műtetre hívtak, nagyjából egy óra lesz, várjon meg.”

Tettem egy kört a kórház széles folyosóján. Főként kórházi pizsamát viselő páciensek keresztezték az utamat, némelyikük nehézkesen ballagott, üveges, meredt tekintettel, másoknak elgyötört volt az arcuk, és kócos a hajuk. Bezzeg a „fehérvöröspényes angyalok” fürgén és könnyed léptekkel haladtak, külsejük nyugodt volt, és összeszedett. Arra gondoltam, ez a fajta derűs nyugalom abból fakadhat, hogy nap mint nap szembesülnek a halállal és a betegséggel. Ekkor feltűnt a folyosón egy guruló ágy, melyet éppen felém toltak, s a beteget tetőtől talpig lepedővel takarták be. Kérdezni sem kell: már halott volt. Ami meglepett, hogy a hordágy mellett egy alacsony beteghordón kívül ott volt még a szépséges nővér, Wang Li is. Ő is észrevett engem, és integetett, én pedig megkérdeztem, hogyhogya már ilyen kora reggel a halottasházba visznek valakit. De hát senki sem kérte, hogy ilyen korán elmenjen, felelte, ráadásul épp közületek való. Ekkor vettem észre, hogy a zöld lepedő alól félig kilátszik egy vézna, hófehér kis kar, és ott van rajta a két színű fonalból fonott karkötő. Mivel bőre már elveszítette élő színét, még szemkápráztatásban világítottak a gondosan lakozott vörös körmök a kezén. Szívem elnehezült, és halkán kérdeztem: Shi Qiang az? Mintha csak aludna, és attól félnék, esetleg felriaszthatom. Wang Li bólintott, majd továbbhaladt. Öntudatlanul követtem őket egészen a liftig, magam sem tudtam, mi értelme van, hogy így megyek utánuk. Ott szorongtunk azon a kis helyen a lift előtt, amikor Wang Li odaszólt, hogy Xiaoqi, igazán nem kell velünk tartania, a halottasház a mínusz másodikon van, és úgysem engednek be civileket. Bólintottam, majd közelebb húzódtam Wang Lihez, és a fülébe suttogva kérdeztem, hogy megnézhetném-e Shi Qiangot. Wang Li tétovázott egy kicsit, körbenézett, de körülöttünk mindenki mással volt elfoglalva: vagy vizsgálatra

igyekezett, vagy látogatóba egy hozzátartozójához. Mindegyikük élt, én pedig a sok sürgő-forgó élő között meg akartam nézni egy holtat.

Wang Li ismét bólintott, én pedig óvatosan felemeltem a lepedő egyik sarkát. Bár felkészültem magamban, Shi Qiang holtápadt látványa megrémített. Bőre sokkal kisimultabb volt, mint életében, és arcán szemernyi fájdalom sem mutatkozott, sőt a szája sarkában halvány mosoly bujkált, ami kis megnyugvást jelentett számomra. Észrevettem, hogy a jobb arcához odatapadt egy hajtincs, és épp el akartam igazítani, de pont ekkor megjött a lift, és Wang Li arra kért, álljak oldalra, majd visszaterítette a lepedőt, és az ágyat egyenesen betolta a liftbe. A körülöttünk állók vagy nem tudták, hogy halott ember fekszik rajta, vagy csak nem érdekelte őket, mindenesetre teljesen nyugodt és zavartalan maradt az ábrázatuk, mintha mindannyian megértették volna az élet bizonyosfajta sorsszerűségét, és a halál már semmiféle riadalmat nem keltene bennük.

Nem is tudom, hogyan kerültem vissza Zhang Tong irodájához. Az imént még kulcsra zárt ajtó lám, most vékony résnyire nyitva állt, és az ajtóra ragasztott cetli is eltűnt. Leverten kopogtattam, Zhang Tong pedig hangosan beinvitált. Láttam, hogy a fiókhoz hajolva keresgél valamit. Azt mondta, üljek csak le, majd a fiók legmélyéről előhúzott egy borítékot, és elmondta, ezt Shi Qiang bízta rá, hogy a halála után adja át a családjának. Ekkor oldalra fordította a fejét, és rám nézett: Shi Qiang meghalt. Bólintottam, és azt feleltem, tudom. Kicsit sem lepődött meg ezen, és meg sem kérdezte, honnan szereztem róla tudomást. Engem ezzel szemben meglepett a közömbössége, és arra gondoltam, hiszen tényleg nincs ebben semmi különös: egy olyan embert, aki egész álló nap a halállal viaskodik, ugyan mi lephetne még meg?

Shi Qiang levelét az asztalára tette. A levél mellett hegyként tornyosultak az orvosi szakkönyvek és a tanítványai diplomamunkái.

Rám nézett, és megkérdezte, rosszul vagyok-e, mert nagyon elsápadtam. Nem tudtam megállni, hogy elmondjam, az imént láttam Shi Qiangot. Zhang Tong az ujjával halkán, ritmusra kopogott az asztalon fekvő levélen, s az imént még sziklanehez levegő egy pillanat alatt vesztített súlyából e kopogástól.

– Ne foglalkozzon más dolgával, az magát nem érinti. Magának most a kezelésével kell törődnie, hogy a lehető legtovább meghosszabbítsa az életét.

Miközben ezt mondta, egyáltalán nem nézett rám, üres tekintete végig a borítékra szegeződött.

Zhang Tong szavai mindig úgy hatottak rám, mint a varázsigék. Alighogy eltelt néhány másodperc az imént elhangzottak után, máris azt éreztem, hogy ereimben újra zubogni kezd a vér, s egy pillanat alatt az arcom is úgy felgyúlt, mintha belázasodtam volna.

Miután felkeltem a vizsgáló ágyról, Zhang Tong azt mondta, hogy másnap jöjjenek be elintézni a kórházba való felvételhez szükséges papírokat, és már kezdhetjük is a kemoterápiát. Miközben a cipőfűzőmet kötöttem, azt hümmögtem magam elé, hogy még nem készültem fel rá. Zhang Tong erre mosolyogva azt válaszolta, hogy viszont a testem már felkészült. Még folytattam volna, de Zhang Tong már távozott is a vizsgálóból.

Örökké fürge léptei nyomába eredtem, és elmondtam neki, hogy vele álmodtam. Lassított, felém fordította a fejét, és megkérdezte, milyennek láttam álomban, biztosan rém csúnyának. Épp cáfolni akartam a feltételezését, amikor odaért hozzánk néhány fiatal, fehérköpenyes doktor, és körülállták Zhang Tongot – mindannyian szerettek volna megfigyelőként részt venni a délutáni műtétjén. Még odaszólt nekem, hogy menjek csak haza nyugodtan, majd Zhang Wenzhenggel elküldi a beutalómat.

Este, amikor Zhang Wenzheng elhozta a beutalót, Liang Yu épp ott volt nálam. Meglepetten nézegette a papírt – hogyhogy ilyen hamar be kell feküdnöm újra? A kemoterápia miatt,

magyarázta Zhang Wenzheng. Milyen eredménnyel járhat a kemoterápia, kérdezte Liang Yu. Az Xiaoqin áll, felelte Zhang Wenzheng, és jelentőségteljesen rám nézett, majd hozzátette: meglátjuk, milyen a szerencséje.

Milyen a szerencséje, vetette közbe a fiatalabb néném, az orvosoknak a tudományban kell bízniuk. A tudományban bízni nagyon fontos, persze, az orvosok meg is tesznek minden tőlük telhetőt, de a többi már a betegen múlik, ahogy mondani szokták, a betegséget vissza lehet fordítani, de a sorsot nem.

Szólnunk kell erről a nagybátyádnak, mondta a néném, azzal ki is ment. Nem sokkal később visszajött, hogy most már tud róla, és elmesélte, hogy most még őt sem ismerte meg a másik néném, hanem Xiaoqinek szólította. A nagybátyám javította ki, hogy ő Sishan, mire az idősebb néném azt mondta, hogy ő nem ismer semmilyen Sishant. Zhang Wenzheng azt tanácsolta, hogy vigyék be a kórházba kivizsgálásra.

Zhang Wenzheng kilenc óra után távozott. Mindannyian győzködtük, hogy ne menjen, maradjon itt éjszakára. Csak mosolygott, és nem szólt semmit, de végül is elment. A fiatalabb néném sértődötten mondta, hogy csak hadd menjen, nem fog neki senki könnyörögni. Azzal átment a saját szobájába.

Átsétáltam az idősebb nénémhez. Miután beléptem, szólítottam, mire nagynéném homályos tekintettel rám nézett. Megkérdeztem, felismer-e, meg tudja-e mondani, hogy ki vagyok. A fejét rázta. A nagybátyám rám mutatott: hát nem ismered meg Xiaoqit, az előbb még Sishanra hitted, hogy ő az, nem emlékszel? Nagynéném lehajtotta a fejét, és erősen gondolkozott, látni lehetett, hogy legyengült szellemi képességei már sajnos az élet ilyen egyszerű eseményeinek sem tudnak megfelelni. Végül a fejét rázta. Nagybátyám még mindig próbálta tisztázni a dolgot: Xiaoqi az, hát hogy felejtetted el, gondolkozz csak.

Visszamentem a szobámba, ahol Liang Yu egymagában üldögélt a kanapén, és a tévét nézte.

– Úgy tűnik, Sishan nem túl boldog a házasságkötése óta – mondta, majd fogta a távirányítót, és ide-oda kapcsolgatott. Helyeseltem, s hozzátettem, hogy a nők már másnap reggelre megbánják a házasságot.

Liang Yu kikapcsolta a tévét, és megkért, hogy üljek oda mellé. Olyan szorosan magához ölelte a csont és bőr testemet, hogy éreztem, ez a férfi kiolthatatlan szerelmet táplál irántam.

– Xiaoqi... – szólított meg halkán. Felé fordultam, és láttam, hogy szeméből ömlenek a könnyek. Azonnal átengedtem magam az ölelésének, s könnyei gyöngyfüzérként hulltak alá, mintegy díszítendő ezt az élet és halál küszöbén játszódó jelenetet.

Tudtam, hogy Liang Yu tiszta szívből szeret. Eszembe jutottak egy barátom szavai: ha a szerelem egyszer létrejön, többé nem válhat semmivé, ha esetleg észrevétlenül meglapul valahol, akkor sem múlik el, csupán érzékelésünk tompul irányában. Soha máskor nem fordult elő, hogy ennyire pontosan érezhettem volna Liang Yu irántam érzett szerelmét, mint ez alkalommal. Be kell ismernem, hogy nagyon is vágytam Liang Yu szerelmére, hiszen mi okom is lett volna visszautasítani a fiatalságot, a szerelmet és a napsütéshez hasonló meleg törődést, mi több, édes sajnálatot és együttérzést? Nem volt bátorságom szembesülni ezekkel a csodálatos dolgokkal, mert az életem a végállomáshoz közeledett.

A Zhang Tonghoz fűződő érzéseimbe az élet iránti mohó vágy vegyült – egy fuldokló utolsó segélykiáltása volt ez. Éppen akkor, amikor Zhang Tongon kezdtem merengeni, Liang Yu mint valami könnyű tollpíhét az ágyra dobott. Pontosan tudtam, hogy mi következik, mert jól ismertem: Liang Yu a test nagy híve, s nincs semmi a világon, ami megakadályozná őt a test imádatában.

– Még hány alkalmunk lesz rá...?

Liang Yu rám mászott – mennyi bánatot hordozott magában ez a begyakorlott mozdulat. Sajat magának tette fel ezt a kérdést, mert tőlem túlságosan kegyetlen dolog lett volna ilyen kérdezni.

Liang Yu képtelen volt folytatni. Keze közé fogta az arcomat, és csak csókolgatott megállás nélkül. Ennek a szerető férfinak a csókjai ringattak álomba, de a valódi boldogságot csak az álomban élhettem át.

Átöltöztem a kórházi pizsamába, és megnéztem magam a tükörben. A beteggyenruhába öltözött látványomtól életkedvem azonnal kicsire zsugorodott. Amikor Yu Jie elé álltam, úgy éreztem, mintha összementem volna. Yu Jie meg is kérdezte, hogyhogy nincs most olyan jó kedvem, mint az étteremben. Rámutattam a rajtam lévő öltözékre, ami hosszú is volt, bő is, és azt feleltem, ebben a ruhában senkinek sem lenne jó kedve. Yu Jie azt mondta, ez ostobaság, talán csak nem valami nemzetközi divatmárkát szeretnék viselni itt – ha csináltatnak nekem egy Pierre Cardint, abban jobban érezném magam? Pierre Cardint éppen nem szeretnék, inkább egy Chanelt, mondtam.

Odajött Wang Li azzal, hogy ugyanabba a kórterembe fogok kerülni, ahol korábban is voltam. Követtem a betegszoba ajtajáig. Amikor benéztem, láttam, hogy az ágyat, melyen Shi Qiang feküdt, most tiszta, fehér lepedő fedi, s az én korábbi ágyam is üres. Közöltem Wang Livel, hogy Shi Qiang ágyát szeretném. Nagyra nyílt szemmel meredt rám, azután azt mondta, ahogy akarom.

Táskámat betettem az éjjeliszekrénybe, majd leültem az ágy szélére, és csak elmélázva néztem magam elé. A hetes ágyon egy ötvenéves körüli asszony feküdt, aki épp infúziót kapott. A folyadék nagyon lassan haladt a csőben, az asszony szeme pedig csukva volt, nem lehetett tudni, hogy alszik-e, vagy csak a szemét pihenteti. A fején fehér sapka volt – éppen kibukkanó halántéka látványa azt sejtette, hogy haja már majdnem mind kihullott.

A kórterem ajtaja csukva volt, így messzire került tőlünk a folyosón terjengő hangzavar, mintha csak két világgá szakadt volna a folyosó és a kórterem. Ekkor arra lettem figyelmes, hogy az asszony a hetes ágyról halkán szólongat: nyolcas, nyolcas. Először összezavarodtam, de aztán rájöttem, hogy engem szólít. Felálltam, odaléptem az ágyához, és megkérdeztem, hogy mi a baj. Ekkor egy nagy, nedves szempárt pillantottam meg, melyben ott úszott az az ifjonti tisztaság, melyet a kor sem tud elleplezni. Ez egyáltalán nem volt összhangban sem az asszony korával, sem a jelenlegi tragikus helyzetével: azonnal megszerettem ezt a szempárt.

Megkérdeztem, hogy miben segíthetek, mire arra kért, hogy hívjam a nővért, mert el kell mennie végére. Azt feleltem, hogy majd én viszem az infúziós palackját, erre felnevetett: akkor nincs is szükség a nővérré.

Miközben a mosdó felé haladtunk, megkérdeztem, hogyhogy nem helyeztek be neki katétert, hiszen ez így nagyon megerőltető lehet. A fejét rázta, azt mondta, a katéter elfertőződhet, ráadásul az ember semmit nem érzékel, a vizelet valahogy egyszer csak átszalad abba a műanyag tasakba, az egész olyan érzés, mintha az embertől az engedélye nélkül elvennének valamit, ami a sajátja.

Amikor Liang Yu bejött, épp a hetes palackját akasztottam vissza az állványra. Liang Yu megkérdezte, segíthet-e, de épp amikor feleltem volna, nyílt a kórterem ajtaja, és belépett Wang Li, mögötte pedig egy másik nővér a gyógyszeres kocsival. A nővérek, miközben gyakorlott mozdulatokkal előkészítették a gyógyszereket, szakemberekre jellemző közömbös hangon sorolták a teendőket: nyolcas ágy, Meng Xiaoqi, infúziót előkészíteni. Wang Lire néztem, és azt kérdeztem: máris? Legalább hadd fújjam ki magam. Wang Li a fal mellett állt, kezét a zsebébe rejtette, s egy szót sem szólt, csak mosolygott.

Lefeküdtem Shi Qiang egykori ágyára, és megpróbáltam megérezni azt az illatot, amit Shi

Qiang itt hagyott maga után ezen a földön, de az orrom teli volt a gyógyszerek és a kórházi fertőtlenítő szagával. A nővérke kifogástalan pontossággal szúrta a tűt a vénába, beállította, milyen sebességgel folyjon az infúzió, s miután kiadta, hogy amikor végigfolyt, nyomjam meg a csengőt, a kocsit maga előtt tolva távozott.

Wang Li után szóltam, aki hátrafordult, és azt mondta, nemsokára jön majd Zhang főorvos úr, ha bármi kérdésem van, neki tegyem fel. Miután a nővérek kimentek, Liang Yu odajött az ágyam mellé, és aggodalmasan nézett. Talán úgy gondolta, hogy amint a gyógyszer a testembe jut, mintha csak valami varázsszer lenne, azonnal megindul a változás. Ha ennyire aggódsz, mondtam neki, most azonnal kihullik a hajam.

Zhang Tong pontosan tizenegy órakor lépett a kórterembe nyomában két rezidenssel. Felemelkedtem kissé, de Zhang Tong jelzett, hogy ne mozogjak. Ellenőrizte a infúziómat, és azt állapította meg, hogy nem folyik lassan. Ezután a rezidensekhez fordult: a páciensnek ez az első kemoterápiája, figyelni kell, hogyan reagál a kezelésre, és számításba kell venni a kedélyállapotát is, mely a terápia szempontjából különös jelentőséggel bír.

– Xiaoqi, próbáljon meg minél többet enni, még akkor is, ha nem könnyű – mondta Zhang Tong, majd a rezidensekkel együtt széleseben távozott.

Liang Yu azonnal elővett egy csomag burgonyaszirmot a nejlonzacskóból, amit magával hozott, és odaadta nekem. Zhang Tong azt mondta, enned kell. Nem bírok, feleltem. Liang Yu kimeresztette a szemét: hát már most reagál a tested a kezelésre? Ekkor a hetes felemelkedett az ágyán, és megkérdezte, hogy Liang Yu, ugye, az öcsém, majd hozzátette, hogy az öcsém igazán jól bánik velem. Nevetve válaszoltam, hogy bizony. Liang Yu erre egy szót sem szólt, csak leült az ágyam melletti székre, és mozdulatlanul bámult rám.

Eszembe jutott, milyen sokszor fulladt kudarcba a szeretkezési kísérletünk az este, s óhatatlanul is kissé elszégyelltem magam. Megfogtam Liang Yu kezét, és odavontam az ágy szélére, majd szép lassan simogatni kezdtem; minden egyes simogatás ott hordozta magában az érzéseimet.

Amikor Liang Yu kiment rágyújtani, a hetes odaszólt, hogy látja ám, nem testvérek, hanem szerelmesek vagyunk. Épp amint ezt mondta, kinyílt a kórterem ajtaja, és bejött egy nagy csapat nővér. Végignéztem rajtuk, de egyikük sem volt ismerős. Furcsálltam a dolgot, de ekkor megjelent Wang Li, és szólt a nővéreknek, hogy csak halkan, ne zavarják a betegeket, majd hozzánk fordult azzal, hogy ők a nővérképző gyakornokai, és a megértésünket kéri.

Amikor a nővérek szép sorban kivonultak a kórteremből, egyikük, egy magas, apró szemű nővér ottmaradt, rám nézett és megkérdezte, ugye, én vagyok Meng néni. Te ki vagy, kérdeztem vissza. Lulu vagyok, Ge Lulu. Eszembe jutott, hogy az igazgató úr lányát hívják így, de mielőtt még bármit felelhettem volna, a lány azt mondta, apukája az üdvözlétét küldi, és majd néhány nap múlva bejön meglátogatni. Ne fáradjon, mondtam, majd felsóhajtottam, hogy milyen gyorsan telik az idő, mikor utoljára láttam, még picike kislány volt, most pedig már nővér. Még csak gyakornok, helyesbített a lány. Ha végez a tanulmányaival, lehetséges-e, hogy ebbe a kórházba osztják be, kérdeztem. Nem biztos, válaszolta, itt nagyon szigorúak a követelmények, az ő eredményei pedig nem olyan kiemelkedőek. Ha szeretne idejönni, mondtam, lehet, hogy ki tudok találni valamit. A lány meglepetésemre tétovázva azt felelte, hogy az nem olyan jó, mert akkor azt mondják majd, hogy azért kellett protekciót igénybe vennie, mert tehetségtelen.

Miután a lány elment, a hetes azt mondta, hogy pont az effélék zavarják a legjobban a fiatalok közül, pedig az ilyenek felelnek meg legjobban a pártvezetés által a kezdetektől fogva hirdetett korrupciómentes, tiszta politika irányvonalának. Liang Yu azt mondta neki erre, hogy biztosan irodában dolgozhatott, hogy ilyen szabatosan fogalmaz. A hetes felnevetett: „Ugyan, fiatalember,

ne értékeljen így le, én csupán az újságokból idéztem.”

Mikor eljött az evés ideje, remek volt az étvágyam, meg is ettem egy tálka rizst, egy vörösbabos gombócot, két szelet oldalast, egy fél adag cukkinis rakott sültet és egy fél adag tojásos-spenótos üvegtésztát. Liang Yu végignézte, ahogy mindezt befalom, és amikor a műanyag ételhordóban már csak egy kis leves maradt, azt mondta, ha meg tudom őrizni a jelenlegi állapotot, akkor nincs is min aggódni.

Másnap reggelre igen nagy változás történt az állapotomban. Először is mielőtt a palackot a magasba tartva elindultam volna a mosdóba, felemeltem a fejemet a párnáról, és észrevettem, hogy egy nagy kupac haj marad utánam a hófehér huzaton. Kicsit furcsálltam a dolgot, de ez az érzés nem tartott tovább két másodpercnél, mert rögtön megértettem, hogy mi történt: testem elkezdett reagálni a kemoterápiára.

Mire az ebéidő közeledett, a helyzet még rosszabbra fordult, mert azon kívül, hogy hullott a hajam, megállás nélkül hánytam is. Kihánytam majdnem mindent, amit az előző nap ebédre és vacsorára megettem. Ha csak ittam egy kortyot, máris kihánytam kettőt, egészen addig, míg a végén már nem maradt semmi, amit kihányhattam volna, csakhogy akkor meg epét hánytam. Amikor fejemet az ágy melletti porcelán edény fölé hajtottam, láttam, hogy teli van zöld gyomornedvvel.

Liang Yu azután jött be, hogy megebédelt. Odalépett az ágyamhoz, de nem volt elég elővigyázatos, és majdnem felborította a zöld gyomornedvvel teli porcelánedényt. Rám nézett, és megrettentően kérdezte, hogy ezt én hánytam-e. Feküdtem az ágyon, és erőtlenül bólintottam. Megkérdezte, hogy ne hívjon-e orvost. Azt feleltem, hogy hiába hívna, ezt előre lehetett tudni, nincs mit tenni, túrni kell.

Az ételhordó kocsit már kétszer is betolták hozzám. Az alacsony termetű ételhordónő óvatosan kérdezte, hogy mit szeretnék enni, majd a kocsin sorakozó ételekre mutatott, és azt mondta, ha ezek közül egyiket sem szeretném, megkérheti a szakácsot, hogy csináljon valami mást. Megkértem Liang Yut, hogy vegye el az adagomat. Két kezében egyensúlyozva hozta elém az ételes dobozt, és amikor megcsapott a hús illata, nehezen tudtam visszafojtani az öklendezést, mire Liang Yu gyorsan kivitte az ételt az erkélyre.

Egy óra után már nem maradt semmi bennem, amit kihányhattam volna, még a zöld gyomornedv is mind elfogyott. Naivan azt gondoltam, ha a gyomrom olyan üres lesz, mint egy liszteszsák, amiből az összes liszt kifogyott, majd az étvágyam is megjön magától. Csakhogy bár reggeltől egészen eddig szinte egy cseppet sem ittam, még egy korty vizet sem akartam magamhoz venni. „Rajzzá fogok így változni nemsokára”, gondoltam magamban tehetetlenül.

Három órakor megjelent Zhang Tong és Yu Jie. Nyilvánvaló volt, hogy közvetlenül a műtőből jöttek, mert még a zöld műtőruhát viselték, Zhang Tong pedig még a műtőssapkát sem vetette le. Mindketten a hátuk mögé kulcsolták a kezüket, és nyugodt mosollyal fordultak hozzám. Az ágyon feküdtem, és csak a tekintetemmel tudtam üdvözölni őket. Zhang Tong megkérdezte, hogy ebédelt-e, mire a fejemet ráztam. Yu Jie kárörvendően jegyezte meg, hogy tegnapelőtt még majd' kicsattantam a jókedvtől, ma pedig már egészen megbénultam. Ki tudna ellenállni a tudománynak, feleltem. Majd ismét rám tört az öklendezés.

Este ugyanúgy nem ettem semmit. A nővér az orvosok utasítására adott ötszáz milliliter sóoldatot, így fél óra elmúltával, amikor megint öklendezni kezdtem, már tudtam hányni valami vízféleséget. Épp hat óra múlt, amikor megjött Yu Li és Beibei. Amint megpillantottam Beibeit, nagyon mérges lettem Yu Lire, és megmondtam neki, hogy nem kellett volna behoznia a gyereket. Beibei, amikor meglátta szánalmas formámat, odaborult rám, sírva fakadt, és közben a szememre vetette, miért nem mondtam el neki hamarabb, hogy milyen súlyos betegségem van.

Igazából nem volt semmilyen különösebb elképzelése a betegségemről, csupán abból sejtette meg, hogy nem valami enyhe problémáról lehet szó, hogy hullik a hajam és nagyon legyengültem. Yu Li figyelmeztette, hogy vigyázzon a tőre, ami a karomból lóg. Beibei felállt, és könnyáztatta szemmel nézett rám. Megkérdezte, hogy ki tudok-e menni utána Amerikába. Mintha kést szúrtak volna a szívembe, azonnal eleredtek a könnyeim, de azért csak azt mondtam: persze, hát persze, hogy utánad megyek Amerikába, te és Li Yang mindenképpen tanuljatok nagyon jól, különben nem fogok örülni, ha megérkezem. Beibei bólogatott, hogy egészen biztosan jól fognak tanulni, emiatt nem kell aggódnom.

Megkértem Yu Lit, hogy azonnal vigye Beibeit a kórházból. Yu Li tétovázott, de én folyamatosan sürgettem, így nem volt mit tennie, elvitte. Amikor Beibei az ajtóhoz ért, visszafordult, és kivörösödött szemmel nézett rám – ez a pillanat egészen a halálomig élesen élt az emlékezetemben.

A kemoterápia harmadik napján, körülbelül reggel nyolc órakor egy sorozatnyi rémálomból riadtam fel. Az utolsó rémálomban egy kihalt völgyben csatangoltam egymagamban, amikor lecsapott rám egy keselyű, hogy a lábamból lakmározzon. Kemény és jéghideg csőrével itt is, ott is belevájt a lábamba, ráadásul nem volt más rajtam, csak egy rövid szoknya és egy pár selyemharisnya.

Nagy hangzavar volt körülöttem, s amikor kinyitottam a szememet, azt láttam, hogy egy csapat fehérköpenyes bámul rám. Yu Jie hangját hallottam: felébredt, Zhang főorvos úr. Kerestem Zhang Tongot, és kiderült, hogy pont ő áll a legközelebb hozzám. Amikor meglátta, hogy kinyitom a szememet, mosolyogva odabiccentett. Kissé sajnálkozó tekintetéből azonban kiolvastam, hogy aggodalma meghaladja az orvosét – erre a következtetésre úgy jutottam, hogy Zhang Tong tekintetét összehasonlítottam a többi orvoséval.

Ekkor öntudatlanul megtapogattam a fejemet, és azonnal megértettem, mi áll Zhang Tong sajnálkozó tekintetének a háttérben. Hajam az utolsó szálig kihullott. Különös érzés volt végigsimítani a fejemem, mintha ez a kerek húsdarab nem is az én testemnek lenne a része. Bár tökéletesen tisztában voltam a kemoterápia hatásaival, a helyzettel szembesülve megrettentem titkon, így hát fogtam a takarót, és mint valami selyemhernyó, tetőtől talpig belegubóztam, aztán szólongathatott Yu Jie akárhogy, a fülem botját sem mozdítottam.

Végül meghallottam távolodó lépteik neszét, ahogy a számtalan cipőtálp csosszan a padlón, majd csukódik az ajtó, és a kilincs kattán. Ezután azt hallottam, hogy a hetes szólongat:

– Nyolcas, nyolcas! – Lehúztam a takarót a fejemről, és odafordultam hozzá.

Láttam, hogy a hetes vézna kis teste mint valami papírlap az ágyhoz tapad. Attól féltem, hogy már nem lesz ereje többé felkelni az ágyból. Viszont meglepett, hogy a hetes arcán ragyogó mosoly ült. Egyenesen a szemembe nézett, és azt mondta, olyan vagyok, akár egy kisgyerek, hiába áll körülöttem egy tucat orvos, fogom magam, és elbújok előlük. Azt feleltem, tényleg nem gondoltam, hogy ilyen gyorsan következik be a változás. A hetes megkérdezte, szeretném-e látni, hogy nézek ki most, aztán meg sem várta a válaszomat, máris előhúzott egy kerek kistükröt a párnája alól, és a kezembe adta.

Életemben először láttam magam kopaszon. Az igazat megvallva egyáltalán nem estem tőle kétségbe, ugyanis amit a tükörben láttam, az egy teljesen új énem volt. Nyoma sem volt a megszokott, kócos fejnek, nem maradt a fejemem semmi olyan, ami miatt aggódnom kellene, s ez tulajdonképpen megnyugvással töltött el. Most végre megértettem, miért nevezik a buddhisták a haját „bosszúságszálnak”. Ráadásul vonásaim átlagosak voltak, a bőröm is finom még, sőt a fejformám is kifejezetten szép, így összességében mintha kicsivel még izgalmasabb külsőt kaptam volna, s ez rögtön eszembe is juttatta azt a híres amerikai kopasz énekesnőt.

Egyfajta nárcizmus töltött belém önbizalmat. A hetes látva, hogy milyen nyugodt maradok, becsukta a szemét, és egy szót sem szólt többet. Megkérdeztem tőle, neki hogyhogy nem hullt ki a haja a kemoterápiától. Csupán szemmel felelte, hogy ez egyéni adottság, ami mindenki esetében más és más.

– Igazából – nyitotta ki a szemét –, ha valamit alaposan végiggondolunk, akkor nyugalommal tudunk beletörődni. Ilyen a hajhullás is. Mostanában vannak olyanok is, akik szerint épp a kopasz fej a szép.

Akárhogy is, azért nehéz lett volna valóban azt gondolnom magamról, hogy kopasz szépség vagyok. Az önimádatból fakadó önbizalom így hát lassacskán alább is hagyott. Ezért aztán tiltakozni kezdtem az ellen, hogy a hozzátartozóim továbbra is látogassanak, beleértve Liang Yut is.

Fejemet a takaró alá rejtettem, és csak Liang Yu duruzsoló hangját hallottam. Próbált jobb belátásra téríteni, azt mondta, az ember nem utasíthatja vissza a barátok és a rokonok törődését, ha még nem volt időm ezt feldolgozni, akkor most inkább elmegy, és később visszajön. Azzal már távozott is a kórteremből.

Miután elmúlt tizenegy óra, a folyosón is megnőtt a forgalom – eljött az ebéd ideje. Az ajtó nyílásán beszökött az ételszag, egyenesen az orromba, onnan pedig a mellkasomba siklott, és hirtelen felkeltette régóta szunnyadó étvágyamat. Megnyomtam a csengőt, mire nem sokkal később be is jött Wang Li, és megkérdezte, mit szeretnék. Enni, feleltem, mire örömmel felkiáltott, hogy ez nagyszerű, Xiaoqi, csak mondja, mit szeretne, megyek és megbeszélésem az ételhordóval. Eltűnődtem, majd sorolni kezdtem: rizst és hússzeleteket sült cukkinival.

Amikor Liang Yu másodszor is bejött hozzám, én épp az ételes dobozból eszegettem, s ez nagyon meglepte. Gyors léptekkel sétált az ágyam elé, és boldogan figyelt, majd megkérdezte, hogy érzem magam. A számba vettem az utolsó falatot, majd azt válaszoltam: hiszen te is látod, akkor minek kérdezed? Átvette tőlem az üres ételes dobozt, és odavitte a mosdókagylóhoz, hogy elmosogassa. Jó sok mosogatószeret használt, ezért a víz úgy habzott, hogy Liang Yunek gyorsan el kellett zárnia a csapot. Megkérdeztem, hogy ő evett-e már, mire a fejét rázta, és azt mondta, nem éhes.

Miután elmosta a dobozt, két vizes kezét a levegőben tartva megállt az ágyam mellett, és csak nézett. Megtapogattam kopasz fejemet, és megkérdeztem, mit gondol. Felnevetett, kezét a ruhájába törölte, és leült az ágyam melletti székre. Azt mondta, hogy a gyógyulással törődjek, hiszen az életen kívül minden más nélkülözhető.

Amikor megfordultam, észrevettem, hogy odakint hópelyhek röpdösnek. Megkérdeztem Liang Yut, hányadika van. Január huszonnyolcadika, néhány nap, és itt a holdújév. Elmerengtem kissé, már megint egy újabb holdújév – vajon hányat ünnepelhetek még meg? Az is lehet, hogy ez lesz életemben az utolsó. Korábban egészen megcsömöröltem a holdújévtől, de akkor egészséges voltam, és azt hittem, még számtalan holdújév vár a megünneplésre, így aztán nem is tulajdonítottam neki különösebb értéket. Most azonban életem majdhogynem a végére ért, és tudtam, hogy nem sok nap áll már előttem, ezért hát a holdújév is egészen más hatással volt rám.

Délután bejött hozzám Zhang Tong, és megkérdeztem, hazamehetnék-e a holdújévre. Természetesen, felelte, még két nap, és a kezelés első szakasza véget ér. Ezután megkérdezte, hogy érzem magam. Elviselhetően, mondtam, még ebédeltem is, és mostanáig nem hánytam. Erre azt mondta, én vagyok a legerősebb beteg, akivel valaha találkozott.

Miközben Zhang Tonggal beszélgettem, nem volt bennem semmi szégyenkezés a kopaszságom miatt, zavar nélkül néztem a szemébe – ez is csak azt erősítette bennem, hogy a beteg és orvos közti kapcsolat nem hasonlítható az átlagos emberi kapcsolatokhoz. Nem úgy,

mint a szerelmesek között, akiknek néhány dolgot bizony el kell kendőzniük egymás elől.

A vacsora már nem volt olyan reményteljes, mint az ebéd: nem elég, hogy nem ettem semmit, de még az ebédet is szinte mind kihánytam. Liang Yu épp vette a kabátját, hogy elinduljon, de látva, hogy végelethetetlenül hányok, inkább levetette, és mellettem maradt. Miután a hányás abbamaradt, csukott szemmel feküdtem az ágyon, és megpróbáltam Liang Yu helyzetébe képzelni magam. Arra a végkövetkeztetésre jutottam, hogy a magamfajta haldokló nem köthet le egy olyan férfit, aki előtt végtelen lehetőségek állnak, mert ez tulajdonképpen nem más, mint kitervelt gyilkosság. Amikor ez megfogalmazódott bennem, kinyitottam a szememet, és nyugodt hangon annyit mondtam Liang Yunek, hogy menjen csak, már nincs szükségem rá.

Liang Yu értetlenül nézett rám, nem fogta fel azonnal szavaim valódi értelmét. Őszinte arckifejezésétől újból ellágyultam, és másfajta hanghordozással folytattam: nem úgy volt, hogy holnap reggel vidékre kell utaznia? Jobb lesz, ha korán hazamegy.

– Már mondtam, hogy lemondtam ezt az utat, nem emlékszel? – Liang Yu gyanakodva nézett rám, talán azt gondolta, hogy kezd romlani a memóriám. Nem kell értem semmi különösöt tennie, mondtam, mert ezzel csak elszomorít, sőt csak megutáltatja magát, hiszen jól ismer. – Nem érted, hanem magamért teszem. Márpedig ha ezt akarom tenni, jogom van magam eldönteni – felelte.

Este tíz órakor a nővér már másodszor szólta Liang Yunek, hogy menjen. Liang Yu azt mondta, másnap délelőtt meg kell néznie egy próbaфильmet, ezért lehet, hogy csak délután tud bejönni. Felálltam, hogy kikísérjem, mire egész testem megremegett. Úgy éreztem, annyira könnyű vagyok, hogy akár fel is szállhatnék. Eltökéltem, hogy akkor is kikísírem, s ebben a majdhogynem súlytalan állapotban sétáltam ki a kórteremből, aztán át a folyosón egészen a liftig, ahol aztán együtt várakoztam Liang Yuvel.

Hat lift is ment fel és le, de egy sem állt meg a mi emeletünkön. Nagy sokára aztán a keleti szárny felőli lift megállt végre, és nagy meglepetésemre épp Zhang Tong lépett ki belőle. Liang Yu is meghökkent, s csak odabíccentett Zhang Tongnak, majd beszállt a liftbe.

E percben rajtam és Zhang Tongon kívül senki sem volt a lifteknél. Megkérdeztem tőle, hogyhogy ilyen későn még nem ment haza. Azt felelte, hogy van egy páciense, akit délután méhen kívüli terhességgel operáltak, és nem túl jó az állapota, ezért most eljött, hogy megnézze. Ekkor mintha csak hirtelen eszébe jutott volna valami, megrökönyödve nézett rám, és megkérdezte, ettem-e valamit vacsorára, s hozzátette, nem gondolta volna, hogy ilyen gyorsan felépülök. Azzal elindult a kórtermek irányába, majd látva, hogy én nem mozdulok, megkérdezte, miért nem megyek vissza a szobámba, hiszen már egyáltalán nincs korán. Azt válaszoltam, hogy szeretnék elmenni a Zöld Teraszhoz, mert már régen nem voltam.

Meglepetten tapasztaltam, hogy a Zöld Teraszt lelakatolták. Odabent volt ugyan néhány, zöld fényt árasztó lámpa, mely magányosan világított, de ez a fajta zöld nem keltett az emberben életteli érzést, épp ellenkezőleg, inkább valamiféle kísértetjárást idézett. Ott álltam a Zöld Terasz ajtajában, és az üvegen át kukucskáltam befelé, s egyszer csak olyan erős szédülés tört rám, hogy nem bírtam állva maradni. Leültem hát a földre, és behunytam a szememet.

Valaki finoman megbökdösött, és a nevemen szólított. Kinyitottam a szemem, és Zhang Tongot pillantottam meg. Háttal állt a fénynek, így arca sötétbe borult, és nem tudtam kivenni a rajta ülő kifejezést, csak a hangjában hallottam az aggodalmat, amit irántam érez, s az aggodalom nehezen leplezhető fáradtsággal vegyült. Karját nyújtotta, s én a kezébe kapaszkodtam, szorosan fogtam, mintha csak életem szerelmét tartanám a kezemben. Amikor az eszembe ötlött az a szó, hogy „szerelem”, keserűség öntött el, hiszen az elmúlással kellett szembenézniem, s testem, mely egyszerre birkózik a boldogság meg a szenvedés súlyával, hamarosan hamuvá lesz, és velem

együtt eltűnik majd nyomtalanul minden más is. Elkecserepedtségemben elengedtem Zhang Tong kezét. Zhang Tong hirtelen megfordult, leguggolt, és egyik kezével a derekamat támasztotta meg, a másikkal pedig a karom alá nyúlt, így próbált meg felállítani. Tisztában voltam vele, hogy ő csupán a kórház egyik orvosa, s hogy a fehér köpeny csakis az orvosi kötelességtudatot fedi. Csakhogy én magam átlagos ember vagyok, aki súlyos betegségben szenved, akinek már nem sok holnap virrad, akinek a napjai elérkeztek a visszaszámláláshoz, de még mindig csak olyan nő, akiben élnek az ábrándok a szebb élet reményében. Így hát nem érdekelt, milyen visszafogottak Zhang Tong mozdulatai, milyen tiszta a lelke, s a szédülésemre fogva a dolgot a testére borultam.

Zhang Tong először még azt hitte, hogy azért zuhantam rá, mert nem érzem jól magam, de lassanként, ahogy mozdulataim egyre inkább eltértek a normálistól, rájött, hogy bizony „alantas szándékosság” van a dolog mögött. Nem lökött azonban el magától, hanem felemelt, mint ahogyan a segítségre szoruló beteget szokás, és kifogásolhatatlan mozdulatokkal elindult velem a kórterem felé. Arcán sem látszott semmilyen változás, lélegzése sem gyorsult fel, szíve sem dobogott szaporábban, de léptei szabálytalanságából mégis éreztem, hogy egyáltalán nincs nyugodt lelkiállapotban.

Azt azonban nem tudtam megmondani, vajon attól tart-e, hogy akik mellett elhaladunk, esetleg meglátják, hogy a köztünk lévő kapcsolat kissé túlmutat a szokványoson, vagy talán titkon valóban máshogy tekint rám, mint a többi páciensére. Reméltem, hogy az utóbbiról van szó, mert legyen ez bár az életem utolsó pillanata, akkor sem adom fel a legszebb emberi érzésekre való törekvést – ez a már-már komikus ragaszkodásom veleszületett tulajdonságaim egyike. Szemem sarkából figyeltem Zhang Tong arcát, ami ugyan csak öt centire lehetett az enyémtől, de így sem tudtam kitalálni, vajon ez a nyugodt arc leplez-e valamiféle nyugtalanyságot.

Amikor Wang Li megpillantott minket, odaszaladt, hogy segítsen, de Zhang Tong elutasította, amit tévesen ismét úgy értelmeztem, hogy az ő számára én nem olyan vagyok, mint a többi páciens. Amikor a kórterem bejáratához értünk, lenyomtam a kilincset, és a folyosóról beszűrődő fényben láttam, hogy a hetes már alszik, az én ágyamon pedig ott a nyoma annak, hogy felkeltem róla. Zhang Tong óvatosan letett az ágyra. Amikor lehajolt, hogy letegyen, önkéntelenül átöleltem a nyakát. Láthatóan nagyon meglepődött, majd a legkisebb tétovázás nélkül kibontakozott az ölelésemből.

Az ágyon fekvé s óhajtoztam. Mert gyenge voltam. És mert vágyakoztam.

A kemoterápia utolsó napján állapotom mindenkit elégedettséggel töltött el. Különösen Zhang Tongot és Yu Jiét, akik a reggeli vizitkor kezüket a hátuk mögé kulcsolva mosolyogtak rám. Yu Jie azt mondta, kitűnő színben vagyok, olyannyira, hogy még őt is lepipálom. Zhang Tong, mintha mi sem történt volna, teljesen nyugodt tekintettel nézett rám. Megkérdeztem tőle, mikor kell jönnöm a második kemoterápiára. Azt felelte, majd egy hónap múlva.

A hetes egész álló nap csukott szemmel feküdt az ágyon, rám sem hederített, hiába próbáltam beszédbe elegyedni vele, csak hallgatott. Kérdeztem, hogy rosszul van-e. Még Wang Lit is megkérdeztem titokban. Wang Li azt mondta, minden rendben van, az összes petefészekrákos páciens közül neki a legjobb a kórképe.

Még este kilenc sem volt, amikor lefeküdtem. Kérdeztem a hetest, hogy ő mikor mehet haza, mire azt válaszolta, hogy ha elmehet a kórházból, akkor sincs aki gondoskodjon róla, úgyhogy rosszabb neki otthon, mint itt.

– Mindent láttam – mondta hirtelen felemelkedve az ágyon.

Megkérdeztem, hogy mit látott.

– Ahogy te és Zhang főorvos... – Hirtelen nem kaptam észbe, és megkérdeztem, hogy mi van velem és Zhang főorvossal. Pironkodó arckifejezést öltött, mint aki zavarban van attól, amit mondani készül. Ekkor megértettem, hogy mire gondol, de szándékosan úgy tettem, mintha nem érteném, és kértem, mondja el, hogy mi van velem és Zhang főorvossal. Pontosan tudtam, hogy egy olyan embernek, mint a hetes, nincs hozzá bátorsága, hogy kibeszélje mások magánügyét. Faggatásom és fürkésző tekintetem hatására lángba borult az arca, mintha őt csípték volna fülön.

Amikor a hangulat oldottabbá vált, megkérdeztem tőle, tisztességtelennek, vagy hogy egész pontosan fogalmazzunk, rosszéletű nőnek tart-e. A hetes arcáról eltűnt a pír, s a lámpafényben módfelett sápadtnak tűnt.

– Egyáltalán nem. – A hetes papírvékony teste most is úgy tetszett, mintha egybeolvadna az ágygal. – Azt gondolom, hogy nagyon szépen gyógyulsz...és hát ott van a barátod... – Te csak ne aggódj az ilyen ősrégi dolgok miatt, feleltem. Talán erényövvvel kellene a sírba tegyenek? A hetes kicsit idegessé vált, könyökére támaszkodott, és felsőtestével felém fordulva folytatta: de hát egy ilyen orvos, mint Zhang Tong, nem szerethet egy rákos beteget. Tudtam, milyen halálos üzenetet hordoz ez a mondat, de valóban így volt igaz, márpedig én általában hálával fogadom az igaz dolgokat. Így aztán nem vettem a szívemre, amit a hetes mondott, mivel épp a fején találta a szöveget, s ezzel meg is nyugtatta kissé felkavart kedélyemet.

Látva, hogy egy szót sem szólok, a hetes azt gondolta, biztosan szöveget ütöttek a fejembe a szavai, így aztán győzedelmes arckifejezéssel gyorsan álomba is merült. Az én szememből bezzeg mint egy fürge kis hal, úgy kiszökött az álom, és sehogy sem akart visszajönni, az álmatlanság vette át a helyét.

Olyan éber voltam, mint valami éji kísértet. Fürge léptek suhantak el olykor a kórterem előtt: az ügyeletes nővérekéi. A tízes kórterembe hoztak egy méhnyálkahártyarákban szenvedő szellemi fogyatékos beteget: majdhogynem fordított ritmusra működött, nappal csendben volt, éjjel viszont hangos ordibálásba kezdett.

– Segítség! – ismételtette üvöltve, hogy még be is rekedt tőle. Mintha valaki meg akarná ölni. Az egész nőgyógyászati osztályt átjárta a halálfélelem a kiáltozásától.

Éjjel két óra felé a folyosón hirtelen zajongás támadt, amit kerékgurulás hangja követett. Feltápáskodtam az ágyból, tapogatózva felhúztam a papucsomat, s épp ahogy nyitottam volna az ajtót, a hetes hangja zengett fel, mintha valahonnan távolról szólna. Azt mondta, inkább ne menjek ki, „valaki meghalt”. Amint ez a két szó elhagyta a száját, csendesen megfordult, és már aludt is tovább.

Kicsit tétováztam, de végül is megfogadtam a hetes tanácsát, szófogadóan visszafeküdtem. Már majdnem négy óra volt, mire nagy nehezen álomba merültem.

Amikor hét óra után az orvosok jöttek vizitálni, olyan álmos voltam, hogy ki sem bírtam nyitni a szememet. Yu Jie meg is kérdezte, mit csináltam az éjjel. Azt válaszoltam, hogy éjjel meghalt valaki, ezért nem aludtam jól. Yu Jie erre azt felelte, ahelyett hogy aludnék, elmegyek halottnézőbe, pedig itt aztán minden nap meghal valaki, már láthattam volna épp eleget.

Megkérdeztem Zhang Tongot, hogy milyen a mostani kemoterápia eredménye. Ez a legelső kezelésem, mondta, így még nem számíthatunk szembetűnő változásra. Azt tanácsolta, kezdjem el a felkészülést lelkiekben a hosszabb kemoterápiára. Ha csupán a kemoterápia tart életben, feleltem, akkor még a halál is jobb. Zhang Tong a fejét rázta, és azt mondta, ha valaki megbetegszik, mindenben az orvosa tanácsát kell követnie, itt nincs olyan, hogy akarok-e élni vagy sem, csak olyan van, hogy élni muszáj. Miután ezt elmondta, tekintélyes léptekkel távozott fehérköpenyes csapata élén.

Már majdnem tizenegy óra volt, amikor megjött Liang Yu. Kérdeztem, hogyhogy ilyen későn. Liang Yu előhalászott a táskájából egy keskeny karimájú, kék kalapot, és az ágyra hajította – vettem egy ilyen neked, mondta. Liang Yu nem szeretett vásárolni, még a legkisebb dolog megvétele is komoly fejfájást okozott neki. Feltettem a kalapot a fejemre, és kerestem egy tükröt, mire a hetes megint odaadta nekem a kis kerek tükrét. Képmásom sápadt volt, és vézna, a kimerültség jeleit mutatta, csak a szememben tükröződött a szellem ragyogása, amiből látni lehetett, hogy még van bennem egy kis élet. A hetes odaszólt, hogy nagyon jól áll. Liang Yu nem értett egyet, az ő véleménye szerint ennél még a kopaszság is jobban áll.

Amint kísérteltünk a kórház fekvőbetegosztályának épületéből, azonnal megpillantottam Liang Yu fehér Hondáját – mint egy kifinomult nagyvárosi nő: az a letisztult elegancia maga volt a modern jólét szimbóluma, arra ösztökélte az embert, hogy eszét vesztve igyekezzen a modern civilizáció felé. Odafordultam Liang Yuhöz, és azt mondtam, hogy éppen emiatt az autó miatt nem akarok meghalni. Liang Yu ennek hallatán majd' felugrott örömeiben. Előhalászta a slusszkulcsot, s csipogva kinyílt az ajtó. Miután beszálltunk, azt mondta, hogy ha tényleg így van, akkor mostantól majd szorgalmasan gyűjti a pénzt, és vesz egy Mercedest, hogy még inkább elmenjen a kedvem a haláltól.

Amikor kihajtottunk a kórház kapuján, Liang Yu nem az otthonom felé kanyarodott, hanem déli irányba. Két perc sem telt el, és már a Chang'an úton voltunk. Hová megyünk, kérdeztem, hogyhogy nem haza. El akar vinni előbb egy kicsit levegőzni, utána pedig enni. Megkérdezte, mit ennék. Semmit, válaszoltam. Enni muszáj, mondta, és kért, hogy gondoljak ki egy helyet.

Nemsokára itt a holdújév, mondta Liang Yu, és szeretne nekem adni valamit ajándékba. Azzal a hátsó ülésre mutatott. Az ülésen nagy papírdoboz volt, amit az ölembe vettem és kinyitottam: halványlila kötött kardigán volt benne. Kivettem, hogy jobban megnézzem, és láttam, hogy ezt bizony kardigánnak nevezni nem egészen lehet, sokkal inkább kötött köntösnek, ugyanis amikor magam elé tettem, hogy megnézzem, milyen a mérete, a térdem alá lógott. Különösen puha gyapjúból készült, nagyon jó minőségű darab volt. Ez jó drága lehetett, mondtam Liang Yunek, mire csak annyit kérdezett, hogy ezt meg minek mondom, majd megkért, később vegyem fel, hogy megnézhessem benne. Egy pillanatra megállt, majd hozzátette, hogy biztosan nagyon jól fog állni. Ki segített a vásárlásban, kérdeztem, s azt válaszolta, hogy ő maga vette. Ha agyonüt, sem hiszem, mondtam, hiszen még egy kalap megvásárlására is egy egész délelőttje ráment. Csak nem Ling segített, faggattam.

– Hogyhogy épp ő jut az eszedbe? – Liang Yu kissé megorrolt. Nem tudtam, hogy tulajdonképpen mi történt kettejük között, miért szakítottak, és miért jött vissza hozzám Liang

Yu fittyet hányva mindenre. Nagyon bosszantó ez a sok miatt, mondta Liang Yu, a világon egy rakás dolog van, aminek nincsen semmi különösebb oka, nincsen semmi miatt, ami történik, az megtörténik magától, aminek pedig véget kell érnie, az biztosan véget is ér, nincs ennél természetesebb.

Nem szóltam semmit. Amikor a férfi zaklatott, a legjobb, amit a nő tehet, hogy csendben marad.

A távolban feltűnt a Shangri-la hotel. Liang Yu azt javasolta, költünk el itt egy svédasztalos ebédet. Amikor beléptünk a forgóajtón, tavaszias fuvallat csapott meg. A külföldi vendégek mint megannyi színes páva, úgy üldögéltek az előtérben lévő fotelekben. Parfümjük illata belengte az egész termet.

Liang Yu megkért, hogy menjek ki a mosdóba, és vegyem fel a tőle kapott kötött ruhát. A mosdóban épp két takarítónő beszélgetett, s amikor beléptem, rám meresztették a szemüket. Tudtam, hogy arcszínem beteges, ráadásul még smink sem volt rajtam, de nem törődtem velük, hátat fordítottam, és elkezdtem vetkőzni. Amikor már csak a melltartóm maradt, a két takarítónő egyszerre sóhajtott fel. Nagyon sovány voltam. A mosdókagyló feletti tükörben megnéztem magam egy pillanatra: kétoldalt kilátszottak a bordáim, melltartóm kosara pedig üres volt, hiszen alig maradt mellem, a melltartó így aztán csak a saját formáját tudta megtartani. Sietve felöltöttem a kardigánt. Az a titokzatos lila szín azonnal felderítette az arcomat. Amikor a ruhámmal a kezemben és a két takarítónő szúrós tekintetétől követve kisétáltam a mosdóból, Liang Yu elámult a meglepetéstől. Odamentem hozzá, ő pedig boldogan dicsért meg: ez igen!

A bejárat mellett álló szállodai alkalmazott tekintetéből láttam, hogy nagyon kilógok a többiek közül: egyrészt a csontsovány testem miatt, másrészt pedig mivel csupasz halántékból már megsejtették, hogy kopasz vagyok. Liang Yu előtt haladtam, és éreztem, hogy a környezetem kitaszít magából. A betegség már a kórház részévé tett, így aztán már csak a kórházban éreztem magam elememben, akár hal a vízben. A kórházon kívüli világ egyre idegenebbé vált, s ha jobban belegondolok, félttem, hogy túlságosan átjárt már a kórházban uralkodó halálos hangulat. Hogyan is téveszthetné szem elől a halált az, aki napról napra egyre közelebb kerül hozzá?

Leültünk egy kétszemélyes asztalhoz. Az étterem franciaablakain keresztül a hotel kertjének látványát élvezhettük: hagyományos, fehérmárvány kerti híd, díszes pavilon, ökölnyi kövekkel kirakott ösvény, örökzöld pázsit. A kanyargós ösvényen fehér egyenruhás pincérek vonultak végig – egyik kezük a hátuk mögött, másikkban különféle fogásokkal megrakott tálcák –, siettek az exkluzív lakosztályokhoz, hogy felszolgálják a kezükben lévő ínycségeket.

Liang Yu már összeválogatott helyettem némi ennivalót, és odahozta nekem. Vettem egy pillantást a hatalmas tányérra, és a ragacsos salátáktól azonnal elment az étvágyam. Összevont szemöldökömből Liang Yu rögtön kitalálta, hogy nem találta el, mit ennék, úgyhogy mondta, hogy menjek és válasszak magamnak. Fel akartam állni, de lábamra mintha ólomsúly nehezedett volna, sehogy sem tudtam felegyenesedni, így aztán csak a távolból nézegettem az ételeket, és nagyokat sóhajtottam.

Liang Yu csak nézett rám, tekintete bocsánatkérő volt, mintha azt mondaná, hiszen tudja jól, hogy beteg vagyok, mégis úgy bánik velem, mint egy egészséggel. Nem sokkal később azonban már vadul forgatta a kést meg a villát, és mohón falatozott. Lehet, hogy az ő étvágya terjedt át rám is, mert megettem én is egy szelet kenyeret és hozzá még néhány darab, vaszabiba mártott nyers lazacszeletet, azután megittam fél pohár narancslét. Amikor visszanyertem az erőmet, fogtam a tányért, és odasétáltam a vakítóan csillogó tálalóedényekkel megrakott asztalhoz, hogy válasszak magamnak valami ennivalót. Tudtam, hogy már nincs étvágyam, de szerettem volna úgy tenni, mint egy egészséges ember. Mohó tekintettel pásztáztam végig az

étkeket – ezt az élvezetet nem tudtam megtagadni magamtól. Éreztem, hogy az ételek illata befurakodik a ruhám anyagába, s lassanként átszivárog a bőrömhöz, a sejteimhez, köztük a nemrég súlyos veszteségeket elszenvedő rákos sejtekhez is, s ezek mind új erőre kapnak ettől a varázslatos illattól.

Finomságokkal teli tányért tettem Liang Yu elé, s még tíz perc sem telt el, a kisebb hegy méretű ételkupac már el is tűnt. Világos volt, hogy Liang Yu még nem lakott jól, s megkért, hogy hozzak még neki egy kicsit. Szedtem még, s amikor visszamentem, láttam, hogy Liang Yu a személyzet két tagjával beszélget. Észrevettem, hogy mindkét nő „Szállodai részleg” feliratú kitűzőt viselt. Miután elmentek, kérdeztem Liang Yut, hogy miről volt szó. Azt mondta, foglalt egy szobát. Meglepődtem: te megőrültél, mégis mennyibe került, hát nem tudod már mire költeni a pénzed, annyi van? Ma húszszázalékos kedvezményt adnak a normál szobák árából, magyarázta, ami ha jól számolom, nagyjából ezerötszáz yuan körül lehet, és csak egy napra maradunk, úgyhogy élvezzük ki.

Később Zhang Tonggal is beszélgettem erről az éjszakáról, amit Liang Yuvel a Shangri-la hotelben töltöttünk. Ez a második kemoterápiám után történt, amikor fizikai állapotom kifejezetten jó volt, messze megelőzte minden más kemoterápiás páciensét.

– Nem sokszor látni ilyen petefészekrák-kezelésekor – nézett rám Zhang Tong, majd belekortyolt a kávéjába, s a kávé illata az orromba szökött.

Amióta csak megbetegedtem, akárcsak kabóca a páncélját, levedlettem magamról a képmutatást. Úgy gondoltam, a kis idő alatt, ami még hátravan, teljesen őszinte leszek, s így majd lecsupaszított lélekkel léphetek be a pokolba.

Zhang Tong nem tanúsított semmiféle meglepetést sem Liang Yu viselkedését, sem az én viselkedésemet illetően, épp ellenkezőleg, úgy tartotta, hogy a betegeknek éppúgy hajszolniuk kell a fényűző élvezeteket, mint az egészséges embereknek, „már amennyire a fizikai állapotuk megengedi”, tette hozzá.

Valójában amikor beléptem a szobánkba a Shangri-la hotelben, aggodalmak gyötörtek. Elsősorban attól tartottam, hogy a testem nem fogja győzni Liang Yu szerelmi étvágát, mert hiába voltam szellemi erőm teljében, azért mégiscsak beteg voltam. Ültem azon a rettentő széles ágyon, és azon járt az eszem, hogy mi fog történni, s nem tudtam pontosan, mit is szeretnék. Liang Yu azonnal bevette magát a fürdőszobába, és nagy csobogás közepette lezuhanyozott. Negyedóra múlva már ki is jött: csuromvizes volt, hófehér fürdőlepellet törölgette a fejét, arca kipirult, olyan volt, mint aki majd' kicsattan az egészségtől. Amikor meglátott az ágyon ülve merengeni, azt tanácsolta, tusoljak egyet én is. Lopva odapillantottam Liang Yu testére: hímveszője olyan kicsi volt, hogy alig lehetett látni.

Levettem a kötött kardigánt, és bementem a fürdőszobába. A Triumph melltartót, amit csupán a látszat fenntartására viseltem, nagy komolyan letettem a mosdókagyló szélére, azután lehúztam a bugyimat is. A tükörben csont és bőr testem látványa a régi időket juttatta eszembe. Na és a kopasz fejem: ha éjszaka az utcára mennék, az emberek még azt hinnék, kísértetet látnak.

Fejemet törölközőbe csavartam, és fürdőlepelbe burkolózva kisétáltam a fürdőszobából. Liang Yu még mindig meztelen volt, úgy ácsorgott a szoba közepén. Amint látta, hogy kijövök, rám mosolygott. Meg ne fázzon, mondtam neki, inkább vegyen fel valamit. Ő azonban erre rá sem hederített, csak odalépett hozzám, és lehúzta rólam a fürdőleplet, mire a fejemen lévő törölköző is lecsúszott. Ne csinálja ezt, ellenkeztem, hiszen mégiscsak beteg vagyok, ezzel árt a gyulladásomnak. Ugyan már, felelte Liang Yu, ez csak hozzájárul a gyógyuláshoz, az ember nem élhet szex nélkül, azt csak a halottak bírják, ha nem hiszem, próbáljam csak ki. Miközben beszélt, heves mozdulatokkal simogatni kezdett.

Józan ésszel is belátható: hogy a kórházból frissen kikerült beteg azonnal nekiálljon szeretkezni, bizony nem igazán életszerű. Bár szívem csak úgy repesett örömeiben, hogy is tarthatott volna lépést vele a gyenge kis testem? Majdhogynem összeestem a szédüléstől, Liang Yu viszont azt hitte, ez az izgalomnak tudható be, így hát a karjába vett, és letett az ágyra. Testem azon nyomban bele is süppedt a nagy, puha matracba. Észrevettem, hogy Liang Yu egy pillanatig tévovázik, s az orra alatt motyogja, mennyire sovány vagyok. Azután rám borult, de szinte alig éreztem a súlyát, annyira mélyen süppedtem a matracba. Nem kaptam levegőt, egyrészt mert Liang Yu rám nehezedett, másrészt mert tényleg nagyon gyenge voltam. Az ájulás környékezett, s a helyzet egyre rémesebbé vált. Liang Yu is felfigyelt erre, ezért aztán oldalra fordult, fejét a kezén támasztotta meg, és bocsánatot kért, majd gyengéden cirógatni kezdett. Nem sokkal később álomba merültem.

Amikor felébredtem, a szobában teljes sötétség volt, cigarettafüst illatát éreztem, s kisvártatva észre is vettem az ablak előtt hol felizzó, hol kihunyó cigarettát. Halkan odaszóltam Liang Yunek, mire a sötétségből egy hümmögéssel felelt, a cigarettavég pedig kihunyott. Liang Yu odasétált az ágyhoz, lehajolt, hogy megcsókolja az arcomat. Elhúzódtam a csókja elől, mert kopasz voltam, mert gyógyíthatatlan betegségben szenvedtem, mert egyre közeledett a halálom napja, s így ugyan milyen jogom van a szerelemhez meg a simogatáshoz? Két pálcavékony karomat Liang Yu nyakába fontam, és csak úgy ömlöttek a könnyek a szememből.

Liang Yu letérdelt, és letörölte a könnyeimet, közben azzal vigasztalt, hogy majd minden jóra fordul, „hiszen Zhang Tong is megmondta, hogy te javulsz a legjobban”. Liang Yu úgy hitt Zhang Tong szavában, mintha az maga lenne a Szentírás. De te is pontosan tudod, Liang Yu, mondtam, hogy az ilyen betegség esetében, mint amilyen nekem is van, az ötéves túlélési arány mindössze harminc százalék, vagyis még ha vagyok is olyan szerencsés, hogy ehhez a harminc százalékhoz tartozzam, akkor is legfeljebb csak öt évet élhetek. Csakhogy én nem vagyok szerencsés ember.

Liang Yu a fülemhez hajolt, és azt súgta:

– Nem fogsz meghalni, nem akarom, hogy meghalj, ezért nem halhatsz meg, érted? Ez égi parancs, senki sem mondhat ellent neki. Nincs mit tenni, ha a szerelem egyszer létrejött, nem válhat már semmivé. Mivel nem tudom elviselni elmúlásának fájalmát, nem akarom, hogy elillanjon. – Amint befejezte, szorosán magához ölelt, s hallottam, hogy a csontjaim roppannak egyet.

Végre felébredt bennem is a vágy. Először olyan óvatosan puhatolózott, mint egy szegénylős kislány, de aztán testem legmélyén lassanként egyre nagyobb hullámokat korbácsolt. Liang Yu halkan kérdezte, hogy most rendben lesz-e. Magamhoz öleltem, és meg sem moccantam, ebben a pózban maradtam egészen addig, amíg belém hatolt.

Liang Yu mozdulatai a lehető leggyengédebbek voltak, mint még soha azelőtt, s közben egyfolytában kérdezgetett, hogy minden rendben van-e, hogy ugye, semmi baj, hogy nem akarok-e pihenni egy kicsit. Azt mondtam neki, nem akarom, hogy abbahagyja, azt akarom, hogy folytassa, hogy örökké ilyen maradjon hozzám, soha ne hagyjon el, egy percig se törődjön a Zhang Tong iránti érzéseimmel, nem akarom, hogy túlságosan bánkódjon miattam, de egyszerűen nem értem, miért ilyen jó hozzám, talán azt szeretné, hogy majd hiányozzon nekem a másvilágon?

Ezt az érzelmi kitörésemet látva Liang Yu sem bírta megállni úgy, hogy könnyekre ne fakadjon. Megéreztem, hogy a férfiak könnyei forróbbak a nőkéinél – ahogy Liang Yu könnyei a testemre potyogtak, szinte égették a bőrömet. Önkéntelenül odakaptam, hogy letöröljem az arcáról a könnyeket, de ő elkapta a kezemet, megszorította, és majdhogynem könyörgő hangon

kérlelt: ne hagyj el, kérlek...

Ha a szerelmi vágy kielégült, a szexuális vágy a magasba emelkedik, és testünkön kívül lebeg a levegőben. Ez az éj a Shangri-la hotelben életem legfontosabb és legfelejthetlenebb éjszakája volt, s ez lett a legfőbb oka annak, hogy nehezen tudtam megválni ettől a világtól.

Aznap este, amikor hazamentem a Shangri-la hotelből, eljött az igazgató úr, s magával hozta a lányát, Ge Lulut is. Az igazgató úr széles mosollyal toppant be, kifogástalan öltönyt viselt, egyáltalán nem hasonlított arra a kétségbeesett férfira, aki néhány nappal ezelőtt még azon aggódott, hogy nem AIDS-es-e. Ge Lulu testhezálló, prémgalléros dzsekit viselt, s kérdeztem, hogy nem fázik-e. A fejét rázta. Megkérdeztem még azt is, hogy eldőlt-e már, hol fog dolgozni, mire hűvösen mosolygott, és azt mondta, hogy valószínűleg a Chaoyang kórházba kerül majd.

Főnökömtől Xin Ping felől érdeklődtem. A lányára pillantott jelezve, hogy erről most kényelmetlen lenne beszélni. Ge Lulu felállt, és azt mondta, körülnéz egy kicsit az udvarban, mert még sosem látott pekingi udvarházat.

Az igazgató úr csak ekkor kezdett hozzá, hogy Xin Ping még mindig nem ment el kivizsgáltatni magát, és senkivel nem hajlandó találkozni, teljesen bezárkózott, de vajon egyedül meddig fogja kihúzni? Amint ezeket végigmondta, nagyot sóhajtott. Kis szünet után azzal folytatta, hogy az az angol férfi, akivel Xin Ping Angliában élt, már meghalt. Nagy levegőt vettem, és megkérdeztem, hogy csak nem AIDS-ben halt-e meg ő is.

– Állítólag – mondta a főnököm, majd közelebb húzódtam hozzá, s visszafojtott hangon így folytatta: – azok közül a nők közül, akikkel együtt élt, csak Xin Pinget fertőzte meg, vagyis úgy tűnik, hogy Xin Ping nagyon rosszul járt. – Mindketten nagyot sóhajtottunk, s a főnökömnek csak ezután jutott eszébe, hogy az én hogylétemről érdeklődjön.

Semmivel sem vagyok jobban Xin Pingnél, mondtam, még az is lehet, hogy én halok meg előbb kettőnk közül.

Az igazgató úr arckifejezése azonnal szigorúvá vált, és azt kérte, ilyen fiatalon ne emlegessem egyfolytában a halált.

Azzal védekeztem, hogy nem csak úgy ok nélkül emlegetem a halált, hanem mert már egyre közelebb kerül hozzám, és nem tudhatjuk, nem mondok-e búcsút a világnak pár hónapon belül.

Látva, hogy nem úgy nézek ki, mint aki viccel, főnököm összevonta a szemöldökét, és hallgatásba burkolózott, majd a legszigorúbb arckifejezését felöltve megkérdezte, mi a kívánságom. Hirtelen nem értettem, csak két perc elteltével fogtam fel, hogy a főnököm most arra utal, szeretném-e, ha a részlegünk tartana valamiféle búcsúztatót nekem. Szerettem volna kifigurázni ezt a felvetését, ugyanakkor tartottam attól, hogy megsértem, ezért inkább komoly arccal fordultam hozzá, és mint aki valóban szívére veszi az ügyet, úgy mondtam neki, hogy nem szeretnék búcsúztatót, legyen minden a lehető legegyszerűbb. Az igazgató úr hevesen bólogatott, s nem is firtatta tovább a kérdést. Pont ekkor lépett be a fiatalabb néném, s amikor észrevette a főnökömet, mosolyogva üdvözölte. Az igazgató úr meghagyta neki, hogy vigyázzanak rám, és ha bármi baj lenne, azonnal értesítsék. Néném tudott a főnök AIDS-ügyéről, és öntudatlanul megkérdezte tőle, hogy jól szolgál-e az egészsége, mire az igazgató úr egyből elvörösödött, egész teste zavart tükrözött. Felállt, hogy elbúcsúzzon, de Ge Lulu még nem jött vissza, úgyhogy elkezdte szidni, hogy ez a gyerek aztán ha egyszer elbóklászik, akkor elő sem kerül órákig. Megkértem a nagynénémet, hogy szóljon Lulunak, de a lány pont ebben a pillanatban benyitott az ajtón. Nagyon dicsérte az udvarunkat, és megkérdezte, eljöhetne-e máskor is. Akkor jön, amikor csak akar, feleltem, de féltő, hogy nem nagyon van ideje ilyesmire.

Miután elmentek, nagynéném megkérdezte, hová mentem előző este. Nem mentem én sehová, válaszoltam, a kórházban voltam. Csak ne próbáljam átverni, pörölt, ugyanis Zhang Tong

elmondta Zhang Wenzhengnek, hogy már előző nap délben eljöttem a kórházból, szóval nagyon kíváncsi lenne, vajon egy rákos beteg hol romantikázik ahelyett, hogy a kórházból rögtön hazaigyekezne.

Gyors témaváltással megkérdeztem, honnan van ideje Zhang Tongnak arra, hogy értesítse Zhang Wenzhenget a hazajöveletemről. Nagynéném azt felelte, hogy Zhang Wenzheng elmondása alapján Zhang Tong az orvostudomány új irányzatának képviselője a kórházban, miszerint a kezelés ideje alatt a beteg lelkivilágára és kedélyállapotának változásaira is oda kell figyelni. Ekkor elmosolyodott, és figyelmeztetett: úgyhogy Xiaoqi, ha Zhang Tong irántad tanúsított kitüntető figyelmét esetleg a szerelem jelének vennéd, az bizony nagy ostobaság lenne részéről; persze nem zárható ki, hogy az orvosnak valami hátsó szándéka legyen a páciensével, vegyük például Zhang Wenzhenget, már feltéve, ha egyedülálló lenne, de persze nem zárható ki az sem... néném ekkor felkacagott, majd a nevetés elmúltával úgy folytatta, hogy persze azt az eshetőséget sem zárhatjuk ki, hogy egy magányos orvos házasságon kívüli vigaszt keres, ugyanakkor általában ilyen esetben sem igen esne a választása egy rákos betegre.

Nagynéném mindig is nagyon őszintén beszélt, tudta, hogy nem veszem zokon, mert olyan ember vagyok, aki tiszteli a tényeket. Márpedig az vitathatatlan tény volt, hogy rákos beteg vagyok, ezen nem volt mit tagadni, és ésszerű volt az összes többi észrevétele is; minden egyes mondat szorosán egymásba fűződött, semmi helyet nem hagyva a kifogásoknak – az ilyen beszéd rám nagyon nyugtató hatással volt. Csakhogy én az a típus vagyok, aki nem enged a maga igazából, ezért aztán akármennyire helyénvaló volt is az, amit a néném mondott, én akkor sem adtam neki igazat.

Feküdtem a kanapén, két kezemet a hasamon nyugtattam. Hasam mélyen behorpadt, így a kezem valójában inkább egy árokban volt. Nagynéném pirosposzsgás arcára pillantottam, és azt feleltem, hogy amit mondott, az mind igaz, minden egyes mondata megfelel a valóságnak, de mit sem változtat azon, amit gondolok, és még kevesebbet a tényeken, például azon, hogy Liang Yu szeret, vagy például a Zhang Tong iránti különleges érzéseimen, de azon sem, hogy amit Zhang Tong irántam érez az: ?.

Ne álmodozz. Néném mélységesen leereszkedően szólt hozzám. Van olyan a kórházban, aki fut Zhang Tong után: egy frissen odahelyezett doktorandusz, aki szép is meg okos is, és teljesen odavan a főorvosért, Zhang Tongot mégis teljesen hidegen hagyja. Néném végül komoly hangon azt tanácsolta, hogy a legjobban teszem, ha távol tartom magam Zhang Tongtól, mert ő nagyon külön orvos, a lelkivilága csupa rejtély, márpedig a hátralévő korlátozott időmben a legkevésbé sem hiányozna, hogy átéljek egy újabb érzelmi csalódást.

Addig beszélt, míg végül egészen kényelmetlenül éreztem magamat. Felültem a kanapén, megigazítottam a kalapomat, de aztán úgy éreztem, hogy a saját otthonomban mégsincs szükségem rá, így hát le is vettem a fejemről, és a kezembe fogtam. Meng Sishan, mondtam, azért te is elveted olykor a sulykot, hiszen nemsokára meghalok, te meg itt gyötörsz ezekkel. Talán csak akkor leszel boldog, ha tényleg elkeseredem, ha tényleg felhagyok minden reménnyel?

Reakciómat látva a nagynéném azonnal ellágyult. Leült mellém, és a vállamat cirógatta, közben pedig vigasztalgot, hogy jaj, hiszen ő csak viccelt, és különben is én mindig könnyedén vettem az ilyesmit.

Nagynéném szavai hallatán nem bírtam visszatartani a könnyeimet. Sírva kérdeztem, hogy mégis mit vár tőlem, hiszen mindjárt meghalok, miért nem enged meg egy kis lelki vigaszt még a halálom előtt.

A hátamat masszírozta, és igyekezett lelket önteni belém: Xiaoqi, ne bánkódj, akármit

megtehetsz, amit csak szeretnél, én csak azért mondtam ezeket az előbb, mert félek, hogy bánat ér, és majd ezt a bánatot viszed magaddal a sírba. Az ilyen Zhang Tong-félék semmire nincsenek tekintettel, csak azért, mert haldokolsz, ő nem fog neked humánus módon lelki támaszt nyújtani.

Ha egészen őszinte akarok lenni, mondtam, nem fűzök reményt ahhoz, hogy Zhang Tong bárhogyan is érezzen irántam, én csupán lelki kapcsolatra vágyom, mert néha például szükségem lenne egy pillantására, egy mondatára vagy egy másokhoz képest valamivel bensőségebb mozdulatára, s ezekkel be is érném. Miközben ezt fejtegettem, újból eleredtek a könnyeim, sehogy sem tudtam megzabolázni őket, mintha csak valaki kinyitott volna egy csapot, a ruhám egy pillanat alatt csuromvizes lett.

Azt hiszem, ez az éjszaka volt, amikor a halálom előtt a legtöbb könnyet hullattam, mintha csak kisírtam volna magamból az egész életemre kimért könnyeimet.

Mivel két nap múlva következett az óév utolsó napja, a környékbeliek mind az ünnepi bevásárlást intézték. Nagybátyám egyre-másra csak a piacra szaladgált, és minden alkalommal kisebb-nagyobb szatyrokkal megrakodva tért vissza. Azt tanácsoltam, ne vegyen már többet, nem kell több annál, amit meg bírunk enni, meg különben is mostanában az a módi, hogy étteremben esznek, talán ő nem látta a tudósítást az újságokban, miszerint az éttermekben előre meg lehet rendelni az újévi vacsorát? Mi is nyugodtan elmehetnénk étterembe, mennyi fáradságot spórolnánk meg vele. A nagybátyám válasza erre az volt, hogy az étteremben az ember nem érzi magát olyan fesztelenül, mint otthon, ráadásul ő nagyon is szívesen főz, ez afféle élvezet számára. Azt gyanítottam, hogy valójában csak nem szeretne annyit költeni, ugyanakkor sem engem, sem a fiatalabb nénémet nem kérne meg, hogy beszálljunk a költségekbe.

Az év utolsó napján váratlanul hatalmas hó esett. Olyan hirtelen kezdett el esni, mintha valaki az égből feldöntött volna egy havas dézsát. A hópelyhek pedig akkorák voltak, hogy az ember alig hitt a szemének – foltos lett az egész világ, és szinte mindenki a hóesésen ámuldozott.

Amikor Liang Yu belépett az ajtón, fején vastagon állt a hó. Adtam neki egy törölközőt, s miközben a havat söpörte a hajából, az időjárást szidta. Ugyan mi baj van a hóeséssel, kérdeztem, legalább tiszta a levegő. Liang Yu azt felelte, hogy neki aztán édes mindegy, tiszta-e vagy sem, mert ő már megszokta a szennyezett levegőt, úgyhogy ha túlságosan kitisztulna, még a végén azt sem tudná, hogyan kell lélegezni. Utána közölte, hogy ő már megrendelte az újévi menüt a Gunlun étteremben, úgyhogy majd szóljak Zhang Wenzhengéknek is, hogy jöjjenek, és ünnepeljünk együtt. A nagybátyám már eldöntötte, hogy itthon főz, mondtam, már be is vásárolt hozzá.

Épp ezt magyaráztam, amikor nagybátyám kopogott az ajtón, és megkérdezte, mi legyen az ebéd. Mindegy, feleltem.

Az ebéd tésztaleves volt, amiből Liang Yu két nagy tányérral is megevett, utána pedig még meg is nyalta a szája szélét, és hangosan dicsérte, hogy milyen finom. Csörögni kezdett a mobilja, s amikor meglátta a kijelzőn a hívószámot, kiment az udvarba telefonálni. Az ablakban állva néztem az arcát, ahogy a füléhez tartja a telefont. A hópelyhek ekkorra már tojásméretű hólabdákká változtak, s tömegével hullottak alá az égből. Éreztem, hogy Liang Yu nem viselkedik természetesen. Nem hallottam, hogy mit mond, de azt láttam, hogy kicsit türelmetlen azzal, aki a vonal túlsó végén van. Amikor befejezte a hívást, és bejött a szobába, még mindig ráncolta a szemöldökét. Ki volt az, kérdeztem, hogy a hóesésben kellett felvenned. Liang Yu igyekezett csökkenteni a dolog jelentőségét, és azt felelte, hogy a stáb egyik tagja hívta, mert a vágással kapcsolatban volt valami probléma. Amikor Liang Yu a mosdóba indult, elkértem a telefonját azzal az ürüggyel, hogy kigyótetőtst szeretnék játszani rajta. Liang Yu egy pillanatnyi

hezitálás nélkül át is nyújtotta.

Megtaláltam a híváslistán a fogadott hívásokat, és felhívtam a legutolsó számot. Egy lány szólt bele, majd a hangom hallatán elcsodálkozott, nahát, ez nem Liang Yu száma, kérdezte, majd rögtön azt tudakolta, ki vagyok. Azonnal felismertem Ling hangját: szia, Ling, én vagyok az, hogy vagy? Azóta is együtt vagytok Liang Yuvel, ugye? Ling is felismert, és nyomban tiltakozni kezdett, hogy nem, nem tartja a kapcsolatot Liang Yuvel, nem úgy van, ahogy gondolom. Miért, hogy gondolom, kérdeztem vissza. Nem gondolok én semmit, minden úgy van, ahogyan lennie kell. Nem vártam meg Ling válaszát, kinyomtam a telefont.

Amikor Liang Yu visszajött a mosdóból, látta, hogy a telefonja a kanapén hever, én pedig az ablaknál állogok. Mögém állt, bűnbánóan átölelte a vállamat, és azt mondta, feküdjek le egy kicsit. Nem akartam leleplezni Liang Yut, azt szerettem volna, ha életem utolsó napjait művészi érzések járják át.

Követtem Liang Yu tanácsát, és lefeküdtem az ágyra. Ő mellém ült, és az arcomat nézte, tekintete gyengéd volt, és figyelmes, épp olyan, mint egy szerelmesé. Megkérdezte, milyen ajándékot szeretnék újévre. Elgondolkoztam, majd azt feleltem, hogy az ajándékoknak már nincs számomra semmi jelentőségük, valami olyasmit szeretnék, amiből valóban egy kis hasznom lehet. Liang Yu biztatott, hogy ha bármi olyan, amit el tud intézni, csak mondjam nyugodtan.

– Azt szeretném, hogy maradj mellettem, Liang Yu... – Amikor ezt mondtam, feltörték a könnyeim. – Azt szeretném, hogy soha ne hagyj el, soha ebben az életben...

Persze, mondta Liang Yu. Persze, hogy melletted maradok, ezt mondani sem kell, mindig melletted maradok, még akkor is, ha már egészen elegend lesz belőlem, mint ahogy elegend lett a Daoxiangcun cukrászda süteményeiből is.

Ugyan már, hogy lehetne elegend belőled valaha is? Hogy lehetne elegend a szerelemből? Hiszen ez talán a legnagyobb kincs az életben, mint ahogyan te is mondtad, ha a szerelem egyszer létrejött, nem válhat már semmivé. Ha meghalok, a szerelmem akkor is megmarad, ott marad majd azoknak a lelkében, akiket szerettem, és azokéban, akik szerettek.

Liang Yu kissé értetlenül nézett rám, és megkérdezte, csak nem amiatt bánkódom, hogy egy újabb év ért véget. Nem tudtam megszólalni, a bánat mint egy nagy kőszikla nehezedett rám, s a könnyeim elfojthatatlanul záporoztak és áztatták az arcomat. Nem zokogtam, nem úgy sírtam, mint a többi nő, akik egészen eltúlozzák a válluk reszketését. Én csupán némán könnyeztem. Liang Yu mintha megsejtett volna valamit, de nem szólt semmit, csak gyengéden simogatta a vállamat és a nyakamat, vagy a kezével itatgatta az arcomról a könnyecskéket, amiket aztán a ruhájába törölt – hosszan ismételte ezeket a mozdulatokat.

Este nyolc óra után megjött Beibei. Kérdeztem, hogyhogy egyedül jött, mire fejét a vállamra hajtotta, és kedvetlenül közölte: anyu, szakítottunk Li Yanggal. Átöleltem Beibeit, majd leültünk a kanapéra, ott vigasztalgattam. Azt tanácsoltam, ha rosszul érzi magát, keressen gyorsan egy másik fiút. Beibei azt felelte, hogy most még nem érdekli más fiú. Kicsivel később megkérdeztem, hogy akkor most megy-e Li Yanggal Amerikába. Erre azt válaszolta, hogy az amerikai utat az apja fizeti, ahhoz Li Yangnak semmi köze, meg aztán Li Yang is azt mondta, hogy ha szakítanak, ha nem, az sehogys befolyásolja, hogy mennek-e Amerikába vagy sem.

Miközben beszélgettünk, megérkezett Yu Li is. Amint belépett az ajtón, rögtön panaszkodni kezdett, hogy milyen nehéz az utakon menni. Amikor észrevette Beibeit, megkérdezte, hol volt egész nap, Wen Qiang már mindenhová telefonált. Beibei csücsörített, és azt válaszolta az apjának, mondja meg Wen Qiangnak, hogy csak ne üsse bele az orrát az ő dolgába, inkább azzal törődjön, hogy minél jobban tündököljön a háziasszonyi szerepben, különben mindannyiunkra csak szégyent hoz. Rászóltam, hogy ne beszéljen így az apjával, de utána aggódva kérdeztem,

hogy tényleg, hová ment ekkora hóban, miért nem jött rögtön hozzám.

Beibei nálam maradt estére, ott aludt velem egy ágyban, Liang Yu pedig a kanapén. Elfogyott az erőm estére, így én előbb lefeküdtem, Liang Yu és Beibei pedig még a tévét nézte. Egy ósrégi francia film ment, a *Tiszta ügy*. Beibei még nem látta, s a film közben újra meg újra felsóhajtott, hogy milyen jól játszik a női főszereplő. Liang Yu megkérdezte tőle, hogy ha felnő, szeretne-e filmezni. Ne ugrass, felelte Beibei, semmi tehetségem nincs, ráadásul azt hallottam, hogy ha egy színésznő be akar futni, kénytelen lefeküdni a rendezővel, és majd ha a rendező már jól „kialudta magát”, akkor lesz a színésznőből valami. Liang Yu rászólt, hogy csak ne fecsegsen összevissza, mit érthet még egy gyerek a világból?

Beibei megkérdezte Liang Yut, hogy ha ő lenne a filmbeli elnök, ott tartaná-e azt a nőt és a gyereket az elnöki rezidencián. Az nem lehetséges, felelte erre Liang Yu, mert abba a kabinet sem egyezne bele. És ha a kabinet beleegyezne? Az nem lehet, mert az az egész országot érintő ügy lenne, ne hidd, hogy ez valami gyerekjáték. Beibei ezután meg sem mukkant, csak nagy sokára annyit mondott, hogy unja.

Én már kezdtem elbóbiskolni, félálomban fekéüdtem, de még ébren: láttam Zhang Tongot, ahogy rám mosolyog. Zöld mütősruhát viselt. Úgy tűnt, a hajam nem is hullott ki, a szélben hullámozott, s az arcomat meg a nyakamat csiklandozta. Megkérdeztem Zhang Tongot, hogy még mennyi időm lehet hátra. Elgondolkozott, és azt válaszolta, nehéz megmondani, de egy biztos: ha örökké szeretnék élni, az nem fog menni. Mérgeesen azt kérdeztem, miért gondolja, hogy örökké akarnék élni, én csupán arra vágyom, hogy a lehető legtovább éljek, semmi másra. Ő viszont még ezt az aprócska kívánságomat sem hajlandó teljesíteni. Ki az az „ő”, kérdezte Zhang Tong. Nem tudtam válaszolni. Olyan helyzetekben, melyek meghaladják az ember erejét, a pekingiek az Istenhez fohászkodnak. Ez nem azt jelenti, hogy a pekingiek egyébként minden máshoz pökhendien állnának hozzá, hogy máskülönben semmire ne lennének tekintettel, bezzeg ha baj van, akkor azonnal az Istenhez fohászkodnak – nem, a pekingiekben ott lakozik a hit.

Zhang Tong mindig mosolygott, ez az egy sosem fog változni, hiszen ő orvos, ez a foglalkozása, s ezzel égi kiváltságot ruháztak rá: ő nyugodtan nézhet szembe a halállal. A mosolya ennek a nyugalomnak a jele.

Kérdeztem tőle, hogy azért érez-e bármit az ilyen magamfajták iránt, akik bármelyik percben bevégezhetik. Zhang Tong lehúzta a fejéről a sapkát, mire előbukkant hollófekete haja. Festeti-e a haját, kérdeztem. Bólogatott gyorsan, majd hátrafésülte a haját, hogy lássam a fehér töveket. Kéthavonta festeti, mondta.

Xiaoqi, azt tanácsolom, hogy ne eméssze magát érzelmek miatt, mondta Zhang Tong, magának az a legfőbb dolga, hogy minél tovább éljen, és ezért minden lehetőet megtegyen. Minden más lényegtelen. Az érzelmeket unalmukban találták ki az emberek. Nézzen csak rám, én soha sem hagyom magam az érzelmek sodrásába merülni. Amikor ezt mondta, két karját oldalra nyújtotta, hogy jól megnézhessem, mintha az érzelmek, mint valami tárgyak, ott csüngnének a testére aggatva.

De ha nem lennének érzelmek, én inkább meghalnék...

Zhang Tong a jobb kezének mutatóujját az ajkára szorította, és annyit mondott: „cccs”.

Ekkor meghallottam, hogy Beibei azt kérdi:

– Liang Yu, te tényleg szereted anyut, vagy csak szórakozol vele?

Liang Yu is azt mondta, „cccs”, épp, mint Zhang Tong.

Beibei ezért közelebb húzódott hozzá – ezt a falon tükröződő árnyukból láttam –, és kezét a szájához tartva súgta:

– Ha csak szórakozol vele, akkor szórakozz is végig, egészen addig, amíg...

A holdév utolsó napjának reggelén még nem keltem fel az ágyból, amikor kilenc óra körül megcsörrent a telefon: Xin Ping volt az. Kérdeztem, hogy hol fog ünnepelni, hazamegy-e, vagy itt marad Pekingben. Nem válaszolt rögtön, nagy zaj volt körülötte, autók dudáltak és biciklik csengettek – kérdeztem, hogy ugye, az utcáról hív. Igen, felelte, „épp itt vagyok a környéketeken”, és megkérdezte, nem tudnék-e elmenni, hogy találkozam vele.

Megbeszéltük, hogy a négyes körgyűrű letérőjénél lévő KFC-ben találkozunk.

Mielőtt elindultam, nagy műgonddal öltöztem fel: alulra testhez álló gyapjúnadrágot húztam, felülre pedig azt a Liang Yutól kapott gyapjúkardigánt, amit a Shangri-la hotelben viseltem. Nyakamba jó hosszú és széles, sötétlila gyapjúsálat csavartam, és végül felvettem egy szürke szövetkabátot. Mikor végeztem az öltözködéssel, a tükörben méregettem magam, s azon gondolkodtam, vajon hány birkára volt szükség, hogy tetőtől talpig gyapjúba burkolózhassam. Legvégül még a fejemre biggyesztettem egy homokszínű nemezkalapot, és felhúztam egy térdig érő fekete bőrcsizmát.

Amikor benyitottam a KFC súlyos üvegajtaján, azonnal felismertem Xin Pinget, pedig óriási napszemüveget viselt, fejét és vállát pedig sötétkék kockás kendő fedte. Ami azonban felfedte a kilétét, az nem volt más, mint a szájfénnyel vastagon bekent csábos ajka – most figyeltem fel először arra, hogy milyen különös energiával bír egy nő ajkán a szájfény: képes egy halálos beteg ajkát vonzerővel és epekedéssel megtölteni. Zavar nélkül sétáltam oda Xin Pinghez – ugyan mi félnivalója lenne egy rákos betegnek az AIDS-től? Ráadásul egészen pontosan tisztában voltam az AIDS terjedési útvonalaival – ha még az igazgató úr sem kapta el, nekem főként nem volt mitől tartanom.

Leültem Xin Pinggel szemben, s tekintetemet egyenesen a szemképráztató ajkára szegeztem. Egy ilyen kalandos életű nővel szemben csakis csodálatot érezhettem. Xin Ping, igazán lenyűgözően festesz, mondtam neki. Levette a majdnem fél arcát elfedő napszemüveget, és zöld szemfestéke azt a benyomást keltette, mintha mindenét füstös köd lengné körbe. Nagyon sóhajtott, és azt mondta, már nagyon régen nem beszélgetett senkivel élőben, ezért most nagyon hálás nekem. Erre semmi szükség, feleltem, különösen mert az én helyzetem is éppolyan elkésérítő, mint az övé. Egyből a fejemre mutattam: „már a hajam is mind kihullott”, ecseteltem közönyt színlelve. Ennek hallatán Xin Ping rémülettől nagyra nyílt szemmel meredt a kalap alá bújtatott fejemre. Tudtam, hogy rémületébe némi kíváncsiság is vegyül, így azonnal lehúztam a homokszínű nemezkalapot, s miközben Xin Ping némán bámult rám, körülöttünk morajlás támadt: „hú...”, egy lány pedig hangosan így kiáltott:

– Azta!

Xin Ping felnevetett, és azt mondta, nagyon úgy tűnik, hogy divatot teremtek.

Visszavettem a kalapomat, és megkérdeztem Xin Pingtől, hogy most milyen módszerrel kezelik. Xin Ping a fejét rázta. Nem tudtam eldönteni, vajon ez azt jelenti-e, hogy egyáltalán nem is kezelik, vagy azt, hogy a kezelés teljesen eredménytelen. Füstös, zöld szeméből azonban mélyről jövő kétségbeesést olvastam ki, ezért vigasztalni kezdtem, hogy ne legyen túl borúlátó, igazság szerint az én állapotom valószínűleg rosszabb az övénél.

Az nem ugyanaz. Miközben Xin Ping beszélt, szájából mentolos rágó illata áradt. Az én és az ő betegsége között lényegi különbség van. Sejtettem, hogy mire gondol, ezért szándékosan mondtam ezt: az ilyen betegségnek még számos más terjedési útja is van, például a vérátömlesztés... Xin Ping közbevágott. Az én esetemben viszont nem így van, Xiaoqi, te is tudod, én azért lettem AIDS-es, mert intim kapcsolatba kerültem Peterrel, ő pedig már meg is halt. Észrevettem, hogy amikor Peter haláláról beszél, nem tud elfojtani egy pillanatnyi bánatot, s rájöttem, hogy Xin Ping szerette azt a férfit, aki megfertőzte HIV vírussal. Ezt mindennek

ellenére örömmel nyugtáztam, hiszen a szerelmen kívül nincs is más a világon, ami megbocsátásra készítené az embert.

Ezért hát azt mondtam neki: Xin Ping, ha szeretted, az pont elég, ugyan miért félsz mások ítéletétől? Xin Ping azonnal felderült: Xiaoqi, mégiscsak te értesz meg engem, én tényleg szerettem Petert, és ezért van az, hogy egyedül csak engem fertőzött meg a betegségével. Csakhogy ő már nincs, így honnan gyűjthetnék erőt és bátorságot ahhoz, hogy szembenézzek ezzel a teherrel?

A szerelemből, amit Peter iránt érzel, mert az igaz szerelem nem hal meg, és a barátaidtól, mint én vagy az igazgató úr...

Az igazgató úr említésére Xin Ping elpirult. Beleivott a kólájába, azután büntudatosan elkezdte, hogy méltatlanul bánt vele, és igazán nem viszonzta a főnökünk jóindulatát. Még jó, hogy őt nem fertőzte meg, ez legalább szerencse.

Ezután hosszú csend következett. A hangszórókból újra meg újra a népszerű tajvani énekes, Ah Du dalai szóltak, ekkor éppen az Ő biztosan szeret téged című sláger: „Ő biztosan szeret téged, még nálam is jobban...”, s a körülöttünk ülők közül több fiatal fiú és lány is énekelte a sorokat.

Végül azt tanácsoltam Xin Pingnek, próbáljon meg egy kicsit jobb kedvre derülni, és hozzátettem, ha tényleg nem szeretne hazautazni a családjához, eljöhet hozzánk ünnepelni. A fejét rázta. Pontosan tudtam, mennyire szenved, ezért nem is erőltettem.

Hirtelen megkérdezte, hogy van Liang Yu, s még mindig annyira szeret-e.

Szárason felnevettem, és szó nélkül csak bólintottam. A képmutatásnak semmi értelme sincs egy olyan ember számára, aki nemsokára úgyis meghal. Ezt mondtam hát:

– Liang Yu csupán együttérzésből van mellettem, egyébként közben végig Linggel van együtt.

Ah Du dalai újra és újra felcsendültek, én pedig az ablak felé fordultam, és kinéztem. Szél támadt, s a felüljárón jó néhány nejlonzacskó kavargott a levegőben: kecsesek voltak, és hófehérek – ők voltak a legszabadabbak ebben a városban. A pekingi időjárás tényleg katasztrofális, mondtam. Xin Ping helyeselt, és hozzátette: pont, mint a férfiak. Ne mondjon ilyet, vettem ellene, hiszen a nőknek a férfiakra kell támaszkodniuk, gondoljon csak bele, milyen lenne az élet férfiak nélkül, csak még rosszabb, mint most. Xin Ping azt válaszolta, hogy viszont kevésbé lenne fájdalmas. Épp ellenkezőleg, még fájdalmasabb, mondtam, mert például hogyan oldanánk meg a szexet, azért mégsem lehet mindig csak magunknak örömet okozni. Xin Ping ezt hallva jót nevetett.

Amikor elváltunk, még nagyobb szél volt, ráadásul homokot fújt, így alig lehetett látni. A KFC ajtajában kézfogással búcsúztunk, és biztattam, hogy menjen el a kórházba, mert ha nem megy, azzal nem csak önmagát bünteti, de a barátait is – én is pontosan így voltam ezzel a betegségem kezdetén. Később azonban arra jutottam, hogy ugyan minek büntetnék én bárkit is, hiszen a büntetés önmagában is egyfajta bűn, s ha már a testünkben úgyis ott lapul a bűn a betegség formájában, legalább a lelkünk legyen tiszta.

Amikor két héttel később ismét a kórházban voltam a második kemoterápiámon, és Zhang Tong meghallotta ezt az okfejtésemet a „bűnről”, hevesen reagált. Kifejtette, ő nem úgy tekint a betegségre, mintha bűn lenne, s a betegeknek nem kellene büntudatot érezniük az egészséges emberekkel szemben. A betegséget ugyanakkor még ennél is kevésbé tekinti a vétkezők Istentől kapott büntetésének, a test ugyanis csak test, a lélekhez semmi köze, ezért semmi szükség a lélek megtisztulásáért fohászolni egy betegség miatt, s így próbálni jóvátenni valamit. Az én elképzelésem szerint talán az egészséges embereknek nyugodtan lehet bűnös a lelkük?

Zhang Tongnak az orvostudományi elméletekben való jártassága segített felépíteni egy

tudományos és egyedi világnézetet, s ettől e távolságtartó férfiből egyfajta titokzatos vonzerő áradt.

– A legkisebb tétovázás nélkül fogok magába szeretni a másvilágon – mondtam.

Zhang Tong mosolyogva felelte: nem fogja hagyni, hogy olyan könnyedén odajussak.

A holdújévi vacsorát a Gunlun hotel Chaozhou éttermében költöttük el. Az úton odafelé a nagynénéim és a nagybátyám Zhang Wenzheng autójában ült, én egyedül utaztam Liang Yu fehér Hondájában.

Amint az északi Új-hídról letérve kelet felé fordultunk, a híres Bronzüst utcában találtuk magunkat, ahol egymást érték az éttermek kivilágított cégerei és a lampiondíszek – minden a holdújévi ünnepi hangulatot árasztotta. Odabent pedig csak még nagyobb volt a nyüzsgés: fess férfiak és elegáns nők ültek az asztalok körül, s jókedvűen falatoztak a forró gőzt lehelő tálak fölé hajolva. Megkérdeztem Liang Yutól, hogy mikor vált ilyen népszerűvé a Bronzüst utca. Azt felelte, hogy nem tudja, talán úgy két évvel ezelőtt. Ilyen közel lakom, mondtam, és hopp, egyszer csak itt termett egy egész utcányi étterem, én pedig még soha nem is voltam egyikben sem. Ezen könnyen segíthetünk, válaszolta Liang Yu, majd holnap elhozlak.

Miután elhagytuk a Dongzhiment, végig csendben voltunk. A keleti tónál sorakozó villák után megpillantottam Peking legelső pizzázóját. Eszembe jutott, amikor először ettem ott pizzát, akkor a saláta még ingyen volt, annyit szedhetett magának az ember, amennyit csak akart, és a tányérok is nagyobbak voltak, mint ma. Most huszonnégy yuanba kerül, és a tányér is olyan szánalmasan kicsike, hogy a vendégek mindenféle rafinált módszerekkel igyekeznek valamivel többet halmozni rá – volt is, aki ennek még versenyt is szervezett. Zhang Wenzheng autója, mely előttünk haladt, egyszer csak eltűnt, lehet, hogy lekanyarodott a pizzériánál. Liang Yu azt mondta, ő úgy emlékszik, azt az utcát egyirányúsították.

Mi ketten értünk elsőként a Gunlun hotelhez. Beültünk a klasszikus hangulatot árasztó Chaozhou étterembe, rendeltünk egy kancsó *kungfu* teát, azt iszogattuk. A színpadon néhány csúf kis nő kantoni operadalmat énekelt sipákoló hangon. Majdnem negyven perc telt el, mire Zhang Wenzhengék nagy komótosan megérkeztek. Mikor rákérdeztünk, kiderült, hogy Liang Yunek volt igaza, az az utca valóban egyirányú, és pont elcsípte őket egy motoros járőr. Csak ki kellett volna fizetniük némi bírságot, és már jöhetnek is, de Zhang Wenzheng nem hagyta annyiban a dolgot, egyre csak azt hajtogatta a rendőrnek, hogy néhány nappal ezelőtt is járt erre, de akkor még nem volt egyirányú az utca. A rendőr erre azt válaszolta, hogy most viszont az. Fiatalabb néném sopánkodva ecsetelte, hogy mennyire lehetetlen alak Zhang Wenzheng, mert még hosszasan bizonygatta a maga igazát, tisztára mint valami kisgyerek.

Csak egy óra elmúltával csillapodtak le a társaság kedélyei. Idősebb néném körbenézett, majd megbökdöste a nagybátyámat, és dicsérni kezdte, milyen remek emberek vannak itt, milyen elegánsak és szépek, még az énekesek ruhái is nagyon jól mutatnak. Alaposan szemügyre vettem annak a néhány csúfságnak a ruháit, és tényleg úgy volt, ahogy a néném mondta: a varrás, az anyag és a színösszeállítás mind kifogástalan volt, a sárga szaténanyagra világoskék bazsarózsákat hímeztek, és keskeny, kávébarna anyaggal szegték el, de még a gombok is aprólékosan kimunkáltak látszottak.

Liang Yu észrevette, hogy egyre csak az énekesnőket bámulom, és megkérdezte, ugye, szeretem a hagyományos kínai ruhákat, azután megjegyezte, hogy még sohasem látott rajtam ilyesmit, úgyhogy felvetette, vacsora után menjünk el a Yansha áruházba körülnézni, mert ott híresen szép hagyományos öltözékeket árulnak. Fiatalabb néném közbevetette, hogy viszont méregdrága, s amikor ezt mondta, Zhang Wenzhengre pillantott. Zhang Wenzheng azonban úgy tett, mintha süket lenne, és csak a teáját iszogatta nagy igyekezettel. Néném erre heves

mozdulattal az asztalra csapta a pálcikáit, és jelentőségteljes pillantást vetett a párjára.

Nagybátyám roppant meghatottnak tűnt, egyre csak hálálkodott Liang Yunek a meghívásért. Hirtelen eszembe jutott, hogy mintha a nagybátyám Chaozhouból származna, rá is kérdeztem, és kiderült, hogy valóban. Liang Yu boldogan kiáltott fel, nahát, ez aztán a szerencsés véletlen, így akkor igazán jól irányzott volt ez a hízelgés a részéről. Néhány kupica *Maotai* felhörpítése után a nagybátyám nyelve is megoldódott, elmondta, mennyire szereti a nénémet, mennyire szereti ezt a családot, és ismét köszönetet mondott Zhang Wenzhengnek és Liang Yunek, de elsősorban Liang Yunek, amiért ilyen odaadóan viselkedik velem – pedig lám, Xiaoqi milyen állapotban van –, mert ezt igazán nagy öröm látni. Miközben beszélt, telitöltötte magának a pálinkás csészét, felállt, és Liang Yure emelve egy hajtásra kiitta.

Liang Yu kissé feszengeni kezdett, láttam rajta, hogy valami nincs rendben: az átlagosnál gyorsabban pislogott – mindig ez történt, ha zavarban volt. Azt tanácsoltam a nagybátyámnak, hogy kevesebbet igyon, mert még gondoskodnia kell a nagynénémről. Nagynéném említésére a nagybátyám azonnal visszafogta magát, puhán a székére roskadt, és az egyik kezével simogatni kezdte a néném hátát, szeme pedig hirtelen könnybe lábadt.

Már tíz óra is elmúlt, amikor befejeztük a vacsorát. Liang Yu megkérdezte, szeretnék-e hazamenni lepihenni. Hát nem a Yanshába megyünk, kérdeztem. A fiatalabb néném is jönni akart, amihez Zhang Wenzheng közömbösen annyit fűzött hozzá, hogy attól tart, már bezárt. A néném viszont közölte, hogy az újságok is megírták: a nagyáruházak hajnali egy óráig nyitva lesznek. Zhang Wenzheng haza akarta vinni idősebb nénéméket, mire fiatalabb néném egy pillanatig tétozott, de végül mégiscsak velünk tartott.

Amikor beléptünk az áruház forgóajtóján, annyi ember nyüzsgött odabent, hogy szinte ki sem lehetett venni az alakjukat, csak egy nagy embermassza volt az egész. Legtöbben csak bámészkodni jöttek, és hozták magukkal a család apraját-nagyját. Mindenki csak bóklászott és nézelődött erre-arra, nem voltak sokan, akik valóban vásároltak is.

Beszálltunk a liftbe, és felmentünk a második emeletre, egyenesen abba az üzletbe tartottunk, ahol a Tang-korra jellemző viseleteket árulták. A néném egyből le is akasztott egyet, és maga elé terítette, aztán a tükör előtt nézegette. Liang Yu biztatott, hogy én is próbáljak egyet. Végignéztem azokon, akik körülöttem nézelődtek: csupa telt idomú nő. Tétozás közben megláttam egy divatos fiatal lányt, aki éppen egy piros ruhát próbálgatott maga elé a tükörben. Ismerősnek tűnt az arca, s kis gondolkodás után tettem egy próbát, hogy megszólítom:

– Ling! – A lány hátrafordult, s amikor meglátott, megszeppent kissé, majd amikor a mögöttem álló Liang Yut is észrevette, nagyon zavarba jött.

Ling odajött hozzám, s orrom parfümillattal telt meg – ez a lány igazán mindent megtett, hogy kijelölje a területét. Egyedül jött talán, kérdeztem. Ling bólintott, és azt mondta, szeret egyedül vásárolni. Hátrapillantottam Liang Yure, de az ő arca közömbös maradt. Azon tűnődtem, vajon most színlelnék-e, de ekkor a néném odahozott egy olajzöld, magas nyakú ruhát, hogy próbáljam fel, s amikor észrevette Linget, kért, hogy mutassam be. Azt mondtam, a barátnőm, mire a nagynéném megdicsérte, hogy milyen szép, s azon nyomban meg is kérte Linget, hogy segítsen neki ruhát választani. Amíg ők ketten egymással beszélgettek, halkán odasúgtam Liang Yunek:

– Liang Yu, büntudatom van miattad.

Nem értette, mit mondok, csak nézett rám értetlenül. Azt gondoltam, biztosan csak úgy tesz, mintha nem értené, de legbelül azért pontosan tudja, miről van szó. Így hát én is úgy tettem, mintha mit sem sejtjenék, és mindazt, amit nem érthetek meg pontosan, inkább majd magammal viszem a sírba.

Láttam, hogy a nagynéném nagy boldogan siet a kasszához, úgyhogy odamentem Linghez

beszélgetni egy kicsit. Megkérdeztem, mivel foglalkozik mostanában, még mindig stábtagnaként dolgozik-e, és azt tanácsoltam, keressen valamivel stabilabb állást. Olyan állás nem nagyon van, felelte erre Ling, meg aztán ha akadna is, az efféle stabil állások mind kötött munkaidővel működnek, márpedig ő már képtelen lenne elviselni az ilyesfajta rugalmatlan életet, inkább él egyik napról a másikra, legalább így a szabadsága megmarad. Liang Yu inkább kisétált a ruhaboltból, mintha én és Ling élesített bombák lennénk, melyek bármelyik pillanatban felrobbanhatnak. Valójában azonban nagyon is szívélyesek voltunk egymással, egyikünknek sem állt szándékában bajt hozni a másik fejére.

Ling, ne haragudj rám, mondtam, amiért ilyen helyzetbe hoztalak. Ling persze rögtön értette, hogy mire utalok, és azonnal elpirult. Xiaoqi, ne gondoldj ilyeneket, a dolog egyáltalán nem úgy van, ahogy képzeled...

Az áruházból hazafelé senki sem szólt egy szót sem. Egyáltalán nem is volt újévi hangulat, sokkal inkább olyan, mintha éppen temetésről jönnénk.

Amint az udvarunkba léptünk, néném már ment is egyenesen a lakrésze felé – úgy gondoltam, biztosan azt akarja ellenőrizni, hogy Zhang Wenzheng elment-e már.

A szobámba érve azonnal az ágyra dőltem, Liang Yu pedig leült a kanapéra, és rágyújtott. Amikor elszívta a cigarettáját, odajött, és leült mellém. Nézett rám, szeme tele aggodalommal. Viszonoztam a pillantását, s egészen megindított ennek a szép, szenvedő férfinak a látványa. Kedves Olvasó, kérem, bocsássa meg nekem, hogy egy férfit „szépnek” nevezek, de tényleg úgy gondolom, hogy Liang Yu abban a pillanatban... ez a jósággal és együttérzéssel teli férfi páratlanul szép volt, és semmilyen más szó nem tudná pontosabban kifejezni azt, amit abban a pillanatban éreztem. Meghatott a jósága és az az egyedülállóan nemes, együttérző szíve.

Észrevettem, hogy potyognak a könnyei. A fényes kis cseppek nemes arcélét követve hullottak alá. Kapkodni kezdtem, mert mindig is ijesztőnek tartottam, ha egy férfi sír. Lerántottam a párnahuzatot, és azzal kezdtem törölgetni az arcát, de azonnal elkapta a kezemet, s a sírástól elcsukló hangon így szólt:

– Xiaoqi, én szeretlek téged. Most már egy új év kezdődött, még hány férfi fog szeretni téged az új évben? Viszont az első, aki szeretett, az én vagyok, ezt a címet, kérlek, ne vedd el tőlem, jó?

Nyomban átöleltem, és rájöttem, hogy amit ebben a pillanatban a karomban tartok, az a legnagyobb kincs az egész életemben, már nem hasonlítható a szerelemhez sem, mert olyasvalami ez, ami túlmutat a szereteten – óriási megtiszteltetés, hogy a magaménak tudhatom.

– Liang Yu, én tényleg nagyon hálás vagyok neked, el sem tudod képzelni, amit irántad érzek. Kérlek, bocsássa meg nekem azért, hogy korábban olyan makacs voltam, és ostoba...

Ekkor hirtelen megszólalt Liang Yu telefonja. Mondtam, hogy vegye csak fel nyugodtan, nem kell kimennie.

Aznap éjjel szeretkeztünk. Még előtte rápillantottam az órára: három óra öt percet mutatott. Ismét megtapasztaltam, hogy a szeretet a szexualitásból fakad. A szexualitás nélkül az emberi életből kivesszne az erőt. Csakhogy a szerelem és a szexualitás között nagyon nagy a távolság, de ezzel most egy darabig ne foglalkozzunk inkább.

Akárhogy is, amíg szeretkeztünk, én szerettem Liang Yut. A minden ízében hajlékony teste és a szexuális teljesítményének lehengerlő ereje testemet is, lelkemet is menthetetlenül ellágyította és engedelmessé tette – a nő lágysága és engedelmissége volt ez a férfi iránt érzett szerelem és a világ iránt érzett szeretet miatt.

Liang Yu folyamatosan kérdezgetett: „Jó? Nem vagy fáradt? Nem akarsz pihenni egy kicsit?”

Meghatott, hogy a testemért aggódik, de a szerelmes nő fáradhatatlan, leghatározottabb

válasza az, hogy szünet nélkül mozog.

– Szeretnék így meghalni, hogy a testemben vagy... olyan vagy, mint egy növény, ami a testemben gyökerezik, s így a szerelmed magját is szétszórhatod bennem, ami majd a túlvilágon kihajthat...

Miközben beszéltem, Liang Yu folyamatosan az arcomat simogatta. Kimeríthetetlen gyengédséget simogatott a bőrömbbe, s ez eljutott egészen a lelkemig. Hajnali négy órához közeledett, amikor Liang Yu közölte, hogy elfáradt, majd odafeküdt mellém, és elaludt.

Mint ahogy számtalan más holdújév, ugyanúgy ez az utolsó sem bírt számomra különösebb jelentőséggel. Liang Yu azonban szinte egy pillanatra sem mozdult mellőlem: kocsikázott velem a nyüzsgő városban, elvitt enni, sétálni, vásárolni, filmet nézni, koncertet hallgatni – amivel csak örömet szerezhetett nekem. Otthon is így volt, a nagybátyámékkal tévéztünk vagy beszélgettünk, és ha elég erőm volt hozzá, lassan és érzelmesen szeretkeztünk Liang Yuvel.

Az újév harmadik éjszakáján Zhang Tong telefonált. Miután kölcsönösen boldog újévet kívántunk egymásnak, arra kért, két nap múlva menjek be a kórházba, hogy megkezdjük a második kemoterápiát. Kérdeztem, hogy miért kezdjük ilyen hamar, hiszen még tíz nap sem telt el. Jó a fizikai állapotom, márpedig a kemoterápiák közti szünet időtartamát az határozza meg, hogy mit bír el a beteg, magyarázta: minél rövidebb a szünet, annál hatékonyabban pusztíthatók a rákos sejtek. Amikor felidéztem a kemoterápiát, beleborzongtam az emlékbe, és meg is kérdeztem Zhang Tongtól, hogy a második alkalom elviselhetőbb-e kicsivel az elsőnél. Zhang Tong felnevetett a kérdésem hallatán: még hogy elviselhető-e, ilyet senki sem tud megválaszolni, minden a páciens fizikai adottságain múlik.

Liang Yu felettébb helytelenítette, hogy máris újból mennem kell a kemoterápiára. Szerinte ez csupán Zhang Tong túlbuzgóságának következménye. Tudtam, hogy Liang Yu szeretne még elvinni kirándulni valahová az újév hetedik napján, hogy teljes legyen a holdújév. „Gonoszul” még azt is feltételezte, hogy Zhang Tong szándékosan avatkozott közbe.

Az újév negyedik napjának reggelén Liang Yu elment, hogy elintézzon valamit. Kérdeztem, visszajön-e ebédelni. Azt mondta, nem biztos, inkább ne várjam, lehet, hogy barátokkal ebédel. Mielőtt elindult, megkérdezte, nincsenek-e nálam ruhái, mert szeretne átöltözni. Elgondolkoztam, aztán kinyitottam a ruhásszekrényt, és előkerestem egy lila kötött pulóvert. Liang Yu meglepetten nézegette. Ezt még akkor vettem neked, amikor először együtt voltunk – magyaráztam –, de nem adtam át, mert összejöttél Linggel. Tessék, most vedd fel.

Átvette a pulóvert, és habozott kicsit. Kérdeztem, hogy ugye, Linggel találkozik. Liang Yu dühös lett, a pulóvert azonnal a földhöz vágta, és elviharzott.

Egészen délutánig semmit nem hallottam felőle. Kissé megbántam, amit délelőtt mondtam, de nem volt merszem felhívni, hogy bocsánatot kérjek. Már majdnem vacsoraidő volt, amikor telefonált, a háttérből beszélgetés zaja hallatszott, mintha étteremben lenne. Kérdezte, hogy volna-e kedvem csatlakozni hozzájuk, mire én, hogy kikkel van. Azt felelte, néhány barátjával a filmes körökből. Ki nem állhatom a színészeket, vettem oda. Nem színészek, magyarázta, hanem filmesek. Na jó, mondtam végül.

Éppen indulni akartam, amikor telefonált Xin Ping. Azt kérdezte, nem tudnánk-e találkozni és beszélgetni egy kicsit. Kis tétovázás után végül igent mondtam.

Megint a négyes körgyűrű keleti lehajtójánál lévő KFC-be beszéltek meg a találkozót. Úton a KFC felé értesítettem Liang Yut, hogy mégsem tudok menni, mert egy másik találkozó közbejött. Csak nem Zhang Tonggal találkozom, kérdezte. Holnap úgyis látni fogjuk egymást, ugyan minek szerveznénk külön találkát, kérdeztem vissza. Xin Pinggel találkozom, mondtam. Figyelj kicsit oda, mégiscsak AIDS-es – figyelmeztetett Liang Yu –, különben is, miután Xin

Ping olyan gonoszul elbánt veled, minek kell könnyöretesnek lenned vele, akkor már inkább velem lehetnél rendesebb. Ekkor megpillantottam a KFC bejáratát és Xin Pinget, amint épp bemegy, úgyhogy mondtam Liang Yunek, hogy most leteszem, mert megérkeztem.

Xin Ping ezúttal nem viselt napszemüveget. Szemhájára sötétbarna festéket vitt fel jó vastagon, és hozzáillő barnaszínű rúzszt. Mély bordó, feszes gyapjúruhát viselt – teljes egészében klasszikus eleganciát sugárzott. Miután azonban alaposabban szemügyre vettem, feltűnt, hogy mennyire fáradt, és azt gondoltam, hogy talán a vastag szemfestékekkel is csak ezt a fáradságot igyekszik elkendőzni. Megkérdeztem, hogyan töltötte az elmúlt néhány napot, nem ment-e el valahová szórakozni. Xin Ping nem adott választ a kérdéseimre, csak kortyolgatta a kóláját megállás nélkül. Elmondtam neki, hogy másnap újabb kemoterápiára kell mennem, mire tágra nyílt szemmel meredt rám, és megkérdezte, nem nagyon gyötrelmes-e a kemoterápia. Persze, hogy az, feleltem. Megkért, hogy mondjam el, milyen érzés. Összevontam a szemöldökömet. Ezzel akartam a tudtára hozni, hogy nem szeretnék erről beszélni, de úgy tűnt, Xin Ping nem figyel fel a jelzésre, csak nézett rám kitartóan. Így hát nem volt mit tenni, mondanom kellett valamit: el sem tudod képzelni, olyan, mintha az egész embert kifordítanák, és közben nem tudsz másra gondolni, mint hogy ennél még a halál is elviselhetőbb lehet. Viszont ha tényleg meghalnál, akkor még ilyen érzésed sem lenne, így aztán tűröd, de végig ott tiprödsz ezzel a dilemmával: jobb lenne-e inkább meghalni, vagy inkább tovább élsz ilyen kínok között? Csakhogy az igazat megvallva akkorra már meghalni sincs erőd, pontosabban szólva, nem tudsz mit tenni azért, hogy meghalj, mert már mindenben mások segítségére szorulsz, beleértve az olyan apróságokat is, mint hogy elmenj a vécére.

Xin Ping a szájában a szívószállal elhülten hallgatott. Amikor elbeszélésem a végéhez ért, kiengedte a szívószálat a szájából, és azt mondta, hogy a betegség a legnagyobb tragédia az ember életében, ő inkább választaná, hogy gyilkossággal vádolják, mint hogy beteg legyen. Megkérdeztem, hogy mikor tervezi kivizsgáltatni magát, de erre semmit sem mondott. Úgy tűnt, még mindig a rémtörténetem hatása alatt áll. Kicsivel később aztán így szólt:

– Úgy döntöttem, hogy az újév hetedik napján megyek el a kórházba. Az igazgató úr tegnap este telefonált, még el is sírta magát, és arra kért, hogy menjek el kivizsgáltatni magam.

Egyrésztől mélyen meghatott, milyen aggodalmat tanúsít a főnököm Xin Ping iránt, másrésztől viszont eszembe jutott, hogy ha ezt Liang Yu megtudná, megint lehülyézné. Csak biztattam azonban Xin Pinget, hogy mindenképpen hallgasson az igazgató úrra, akármit tanácsol is. Xin Ping nem szólt semmit.

Kicsivel később elmesélte, hogy néhány nappal ezelőtt megkereste őt Peter ügyvédje azzal, hogy Peter hagyott rá némi pénzt, körülbelül százezer dollár értékben. Úgy tűnik, mondtam, hogy Peter is igazán szeretett, így hát... Ekkor Xin Ping félbeszakított, hogy ez semmit sem jelent, mert nem kevesebb mint egymillió dolláros vagyonnal rendelkezett, úgyhogy ez önmagában semmit sem bizonyít. Ezt hallva kifogytam az ötletekből, hogy mivel vigasztalhatnám még Xin Pinget. Végül annyit mondtam, hogy akárhogy is, százezer dollár elég ahhoz, hogy kivizsgálta magát, úgyhogy csak összpontosítson a gyógyíttatására, s ha már befeküdt a kórházba, majd telefonon tartjuk a kapcsolatot.

Xin Ping távozott előbb. Nézttem, ahogy kecsesen kerülgeti az asztalokat az ajtó felé haladva. Egészen neki kellett feszülnie a bejáratú ajtónak, hogy az kinyíljon, s olyan bájos volt, ahogy erőlködött, hogy az ember akaratlanul is ellágyult tőle. Észrevettem, hogy az ajtó közelében ülő egyik férfi, aki épp újságot olvasott, nagyon meresztgeti a szemét Xin Pingre. A Teremtő olykor nem számol a tettei következményeivel: ha már egyszer ilyen tüneményeset alkotott, ugyan miért kell tönkretennie?

Üldögéltem egymagamban a KFC-ben, és az órára pillantottam: még hat óra sem volt. Nem azért maradtam, mintha annyira szeretném az itteni nyugodt és bódító légkört, hanem mert Xin Ping kicsit furcsa pillanatban hagyott magamra. Szerettem volna hazamenni és felkészülni arra, hogy másnap befeküdjek a kórházba, de közben Liang Yuvel is szerettem volna találkozni. Épp ezen a dilemmán merengtem, amikor telefonált a fiatalabb néném, hogy hol vagyok, és leszidott, amiért egy szó nélkül mentem el otthonról. Mondtam neki, hogy épp most ért véget a találkozóm Xin Pinggel, és hogy már el is ment, én pedig nem tudok dűlőre jutni, hogy mivel üssem el az időt, úgyszólván megkérdeztem, nem tudna-e csatlakozni hozzám. Dehogynem, felelte, de a KFC nem érdekl. Gondolkoztam, majd arra kértem, menjen a Vörös Oroszlán nyugati étterembe, mivel a nagynéném mindig is odavolt a nyugati konyháért.

Én értem oda előbb, és ahhoz a kis asztalhoz ültem le, ahol korábban egyszer Liang Yuvel és Linggel ettünk. Cingár pincér sietett hozzám, hogy meggyújtsa a gyertyát, majd megkérdezte, mit hozhat inni. Azt válaszoltam, hogy még várok valakit, de épp ahogy kimondtam, a nagynéném sétált felém.

– Igyunk, mert ki látott már olyat, hogy az újévet koccintás nélkül köszöntsük? – Úgy tűnt, néném különösen derűs hangulatban van, mert mondandója végeztével rábökött az itallapra, és így szólt a pincérhez: – Ebből kérünk egy üveggel. – Kisvártatva már jött is a pincér, tálcaján egy üveg francia vörösborral. Kérdeztem a nénémet, hogy mi az oka ennek a jókedvnek, mire annyit felelt, hogy hát elvégre újév van. Miután egymás után legurított három pohár bort, könnyekre fakadt, és elkezdte panaszkodni, hogy Zhang Wenzheng soha nem is szerette, csakis azért kezdett vele, hogy családot alapítson. És ebben mi a rossz, kérdeztem, sokan szeretnének családot alapítani, mégsem sikerül. Nagynéném erre hosszas hallgatásba merült, és csak ivott rendületlenül, az előttünk lévő üvegnek a felét egymaga tüntette el, s amikor én is töltöttem magamnak fél pohárkával, azon nyomban kivette a kezemből: Xiaoqi, te nem ihatsz alkoholt, te beteg vagy. Attól a naptól kezdve, hogy megbetegedtél, elvesztetted a jogot az alkoholfogyasztásra. Miután ezt mondta, felemelte a poharamat, és egy hajtásra kiitta. – Impotens... – suttogta fojtott hangon.

Egészen meghökkenem, és megkérdeztem, hogy ki impotens. Néném idegesen vetette oda: mégis ki lenne? Zhang Wenzheng! Ha gond van egyszer-kétszer, az még nem jelenti, hogy bármi komoly lenne. De már számtalanszor próbálkoztunk. Akkor hogyhogy nem vetted észre ezt még a kapcsolat kezdetén, kérdeztem, ha pedig tudtad, hogy ilyen problémája van, nem kellett volna folytatnotok.

– De én akkor olyan magányos voltam, és annyira szerettem volna már családot. Zhang Wenzhengnek pedig nagyszerűek a körülményei, ezért hát, bár már az elején feltűnt, hogy valami nem stimmel, mindenféle illúziókba ringattam magam vele kapcsolatban. Megkérdeztem tőle, hogy impotens-e, de egyre csak mentegetőzött, hogy nagyon kimerült mostanában, és nemsokára jobb lesz. Akkor is tétováztam, amikor házasodni készültünk, de arra gondoltam, hogy ha egy magamfajta, negyven felé járó nő egy szexuális probléma miatt válogat, akkor lehet, hogy egész életében nem talál férjet magának. Én nem olyan vagyok, mint te, Xiaoqi, te voltál férjnél, van gyereked, tudod, hogy milyen a házasság. De én? Halvány fogalmam sincs a házasságról, de abba nem tudnék belenyugodni, hogy az egész életemet egyedülálló nőként éljem le...

Nagyon el volt keseredve. Egy nő az ő helyzetében nem tehet mást, mint hogy elismeri, mennyire pórul járt – ezt nálunk úgy mondják, hogy ha kitörik a fogad, nyeld le.

– Én viszont éppen úgy gondolom, hogy egy negyvenes nőnek pont a szexet kell mérlegelnie elsősorban, hiszen az az életkor, amikor legjobban élvezzük, már elmúlt, de a szex mégiscsak a

házasság jelentős részét alkotja, így ha nem ragadjuk meg az alkalmat, az élet elsuhan egy szemvillanás alatt, aztán már hiába bánkódunk.

Néném erre már semmit sem szólt, csak ivott rendületlenül. Végül annyit mondott, hogy a válás nem túl valószínű... a szex miatt elválni, az kicsit olyan...

Miután az egész üveg kiürült, szeretett volna rendelni még, de én azt tanácsoltam, tartson egy kis szünetet. Ekkor Liang Yu telefonált, azt kérdezte, hol vagyok. Mondtam neki, hogy Sishannal vagyok a Vörös Oroszlánban. Liang Yu felnevetett, és elmondta, hogy ők pedig a Buddha-templom utcában vannak, abban a non-stop étteremben, és hívott, hogy csatlakozzunk mi is.

Már majdnem megérkeztünk a non-stop étteremhez a nagynénémmel, amikor hatalmas szél kerekedett, és az utcán a szél süvítésén kívül csak a magas sarkú cipők gyors kopogását lehetett hallani. A Longfu kórház bejárata előtti parkolóban a szél felborította a bicikliket – olyan látvány volt, mint egy learatott búzatábla.

Amikor széthúztuk az étterem vaskos ajtófüggönyét, alkohol és étel illatával teli meleg levegő csapott az arcunkba. Liang Yuék a jobb oldalon sorakozó privát termek közül az elsőben voltak. A sok kipirult és duzzadt arc között felismertem Lingét.

A kórterembe lépve levettem a kalapomat – kopasz fejem itt senkiből sem vált ki érdeklődést. Ez alkalommal egy hatvanéves körüli asszonnyal osztoztam a szobán. Az ágyamhoz sétáltam, és holmimat az éjjeliszekrény fiókjába pakoltam. Miután végeztem, szóltanul méregettük egymást, egyikünk sem akart elsőként megszólalni. Bejött Wang Li, és azt kérdezte tőlem, hogyhogy ilyen későn jöttem, Zhang főorvos már háromszor is érdeklődött felőlem. Azt feleltem, igazán hagyhattak volna egy kis időt, hogy túltegyem magam az előző kemoterápia rémségein.

Zhang Tong csak a harmadik napon bukkant fel. Ezt megelőzően Yu Jie jött be hozzám néhányszor, tőle tudtam meg, hogy Zhang Tong Yunnanban van hivatalos úton, de ha bármi adódna, felhívhatom a mobilján. Fel is tárcsáztam néhányszor azt a számot, amit Yu Jie megadott, de folyton ki volt kapcsolva. Meg is kérdeztem Yu Jiétől, hogy miért tartja állandóan kikapcsolva Zhang Tong a telefonját, mire Yu Jie azt a választ adta, hogy csak az értekezletek és a konzíliumok idejére kapcsolja ki, de ezek szerint sosincs szerencsém. Nem hinném, hogy este nyolc-kilenc órakor még értekezlet vagy konzílium lenne – vitatkoztam.

A harmadik napon pontban reggel nyolc órakor Zhang Tong jelent meg az ajtóban. Amikor megláttam, az volt az érzésem, mintha hosszú idő után találkoznánk ismét. Zhang Tong pontosan olyan volt, mint mindig, kérdéseiből kitűnt a pácienssel való gondos törődés, csupán a tekintete árulkodott rendkívüli kimerültségről.

Tudtam, hogy Zhang Tong még este is jön majd vizitelni, ez volt a bevett gyakorlat. És valóban, negyed nyolckor nyílt az ajtó, és belépett Zhang Tong. Megkérdeztem, hogy miért utazott Yunnanba, és hogyhogy ennyire elfáradt. Zhang Tong a falnak dőlt, kezét a köpenye zsebébe mélyesztette, s hangja már nem csengett olyan erőteljesen, mint reggel. Azt mondta, hogy két és fél nap alatt öt műtétet végzett el, közben konzíliumokat is tartottak, és még elő is kellett adnia...

Ekkor a mellettem ülő asszony közbeszólt. Hangja éles volt, és vékony: úgy hallottam, hogy maguk, orvosok, nem kevés hálapénzt kapnak, havonta több tízezer yuant. Zhang Tong meghökkenten meredt rá, de miután az asszony befejezte, elnevette magát, azután barátságos hangon annyit mondott: meglehet, talán megvan annyi, havonta több tízezer? Lehetséges volna, hogy tényleg ennyi? Miután Zhang Tong távozott, az asszony azt mondta, hogy most aztán jól leleplezte magát a doktor úr. Nem bírtam elviselni azt a vékony, éles hangot, olyan volt, mintha könnyörtelenül meg akarna szűrni mindent a világon, jót és rosszat egyaránt. Honnan ilyen biztos benne, hogy Zhang főorvos úr is elfogad hálapénzt, kérdeztem. Az asszony gyanakvó pillantást

vetett rám, és megkérdezte, csak nem a rokona vagyok a doktor úrnak, hogy ennyire védem.

Inkább ügyet sem vetettem tovább az asszonyra, hanem az éjjeli lámpa fényénél olvasgattam. Már majdnem kilenc óra volt, amikor Liang Yu telefonált, és megkérdezte, hogy érzem magam. Remekül vagyok, mondtam, csak egy kicsit unatkozom, még az a szerencse, hogy két nap múlva már mehetek is haza. Liang Yu azt mondta, sajnos most nem fog tudni értem jönni, de megkéri Zhang Wenzhenget, hogy vigyen haza. Eszembe jutott, amikor a nagynéném elmesélte róla, hogy impotens, és kuncogtam. Liang Yu megkérdezte, hogy mit nevetek, mire kísértáram a kórteremből, és kerestem egy félreeső helyet, majd elmeséltem Liang Yunek, hogy úgy tűnik, Zhang Wenzheng impotens, és Sishan nagyon gondterhelt emiatt. Ha tényleg így van, felelte erre Liang Yu, akkor nem csodálja, hogy Sishan gondterhelt, inkább az lenne a furcsa, ha nem lenne, miután pont egy impotens férjet fog ki, amikor nagy nehezen megházasodik végre. Végül még azt is hozzátette, hogy ha kell, ő tud segíteni. Nahát, mondtam, micsoda gatzfickó vagy.

Az ágyon fekve folyamatosan a szemem előtt lebegett fiatalabb néném gyötrődő arca. Ez tényleg nehéz ügy, el kellene válniuk, na de miután ebben a korban kötöttek első házasságot, utána meg nyomban el is válnak, mit gondolnak majd az emberek? Ha pedig nem válnak el, ez örökké aggasztani fogja. Annyira szenvedtem ettől, mintha csak velem történne. A folyosóról beszűrődő fénynél megnéztem az órát: már éjjel egy óra is elmúlt. Ki akartam menni a vécére, így hát felültem, és a lábammal a papucs után tapogatóztam a földön. Az idős asszony mellettem ekkor nyöszörögni kezdett, s egyre hangosabb lett. Kérdeztem, hogy mi a baj, de nem válaszolt, csak jajveszékelt tovább, így hát nem volt mit tenni, megnyomtam a segélyhívó gombot. Kisvártatva meg is jött az ügyeletes orvos, egy vidékről érkezett fiatal rezidens. Az asszony csak egy pillantást vetett rá, s éles szemével azonnal megállapította, hogy gyakornok, ezért azt kiáltotta, hogy ez az orvos nem vizsgálhatja meg. Az ott lévő nővér ráijesztett: most nincs más orvos, ha nem engedi, hogy megvizsgálja, akkor senki sem fogja, és azzal saját magát veszélyezteti.

A doktor így aztán megvizsgálta az asszonyt, majd tétova pillantást vetett a nővérré, mert nem tudott döntésre jutni. A nővér egy szót sem szólt, csak kísértált a kórteremből. Tíz perc múlva megjött Yu Jie: bal arcán a párna redőinek lenyomata, szeme álomittas, mozgása viszont mit sem veszített a szokásos fürgeségéből. Határozott mozdulatokkal vizsgálta meg az asszonyt, majd megfordult, és kiadta a nővérnek, szóljon oda a műtőbe, hogy készüljenek elő műtétre, azzal már távozott is.

A másnapi vizit idején arra ébredtem, hogy szólongatnak. A mellettem lévő ágyra pillantottam: üres volt. Észrevettem, hogy Yu Jie is ott van a doktorok között, és rögtön meg is kérdeztem tőle, hogy ment a műtét az éjszaka. Yu Jie a szemembe nézett egy pillanatra, és a fáradtságtól elgyötörten élcelődött: talán a maga szakterületébe vágna? Amivel nem kell foglalkoznia, amiatt ne aggódjon fölöslegesen.

Az egyhetes kemoterápia egy szemvillanás alatt eltelt. A kórterembe gyűlt orvosok és nővérek mind döbbenet méltatták az átlagon felüli alkalmazkodó képességemet. Az első kezeléssorozatkor előfordult problémák nagyrészt megszűntek, jó volt az étvágyam is, ha egy elefántot nem is, de egy sült csirkét gond nélkül el tudtam fogyasztani. Örökre búcsút mondhattam a fogyókúrának. Ebből a szempontból mégiscsak szerencsésnek mondhattam magam, mert ha az étvágyam engedte, kedvemre dőzsölhettem a világon bármely finomságból.

A második kemoterápia vége utáni héten Liang Yu még mindig vidéken volt egy forgatási helyszínen. Amikor megtudta, hogy milyen jól vagyok, nagyon boldog volt:

– Ez a szerelem ereje!

Mindegy is, hogy az a szerelem valóban létezett-e, én így is az előnyét élveztem, és ezért

nagyon hálás voltam.

Épp amikor szárnyaló jókedvemben újból bele akartam magam vetni az élet élvezetébe, az igazgató úr hívott fel egyik este, és elmondta, hogy Xin Ping meghalt. Nem akartam elhinni, hiszen tizenegynéhány nappal azelőtt találkoztunk, s úgy tűnt, nagyon is bízok abban, hogy minden jóra fordulhat. Mindenesetre a bájos eleganciájával egyáltalán nem azt a benyomást keltette, mint aki éppen a világtól búcsúzik. A főnököm megkért, hogy gondolkodjak kicsit reálisabban, Xin Ping meghalt, ez tény, az eleganciához semmi köze.

Letettem a telefont, és csak ekkor szabadultam meg egyfajta tévképzettől.

A halál tehát teljesen hétköznapi esemény, bármikor és bárhol bekövetkezhet, hiszen meghalni egyszerű dolog, csupán az a folyamat bonyolult kissé, amíg felkészülünk rá.

Liang Yu még maga sem tudta megmondani pontosan, hogy mikor jön vissza. Talán tíz nap, esetleg fél hónap múlva? Az is lehet, hogy nem tart majd olyan soká, ki tudja.

Xin Ping halála közömbössé és nyugodttá tett. Az élet minden egyes eleme egyre távolodott tőlem. A Xin Pinghez fűződő barátságom nem olyan természetű volt, hogy mély gyászba boruljak miatta, így aztán tudatom éber maradt, és higgadtan töprenghettem azon, amin keresztülmentem. Például hogy mennyi időm van még hátra, hogy a mostani állapotom nem csak hamis látszat-e, nem csak a lenyugvó nap utolsó tündöklését élem-e éppen. Azután ott volt még az is, hogy hogyan rendezem a kapcsolatokat a környezetemben lévőkkel, Liang Yuvel például, vagy Yu Livel, Beibeijel stb.

Zhang Tonggal legelőször Peking legelső francia éttermében, a híres Maximóban vacsoráztam együtt. Ő egy sült galambot rendelt, s nagy élvezettel habzsolta. Nem is gondoltam volna, hogy ilyen rendkívüli étvágya van, ezért óhatatlanul is elcsodálkoztam. Néhány falat után megtörölgette a száját a szalvétával, majd folytatta az evést, közben újra és újra megkérdezte, én miért nem eszem, mivel egyre csak mozdulatlanul bámultam azt az egyre kuszább, bőségesen megrakott tányért. Megkóstolnám-e esetleg az övét, kérdezte tőlem, miközben felegyenesedett. A fejemet ráztam, és nagy nehezen lenyomtam egy falatot, de aztán újra letettem a kést és a villát.

– Most eszem először egy nővel kettesben azóta, hogy megházasodtam – mondta Zhang Tong, amikor már majdnem befejezte a galambot, és a száját törölgette.

Kérdeztem, nem gondolja-e, hogy ez így nagyon nem helyénvaló. Elgondolkodott, azután a fejét rázta: azt azért nem mondanám. Azzal, hogy együtt eszünk, még semmilyen erkölcsi szabályt nem sértünk meg, hiszen csak barátok vagyunk.

Sok barátnője van-e, kérdeztem. Hosszasan elmerengett, majd azt felelte, nem, nincsenek barátnői, csak kollégák, mint például Wang Li vagy Xin doktornő, de olyan barátnője, akivel így együtt vacsorázna, mint most velem, olyan nincsen. Ó szegény, mondtam, de milyen szerencsés is egyben, hogy az Ég ilyen hivatást rendelt neki, melyet ekkorra odaadással művelhet.

– Zhang doktor úr, ön is úgy látja, hogy az egészséges emberek erkölcsi meglátásai roppant erősek, ezzel szemben a hozzám hasonlóak szinte teljesen elveszítik a morális érzéküket? – kérdeztem Zhang Tongot félig viccelődve. Zhang Tong felnevetett, és azt felelte, hogy ezt a kérdést még nem tanulmányozta orvosi szempontból, mindenesetre üdítő ezt hallani.

Megkérdeztem, tudja-e, hogy végig többnek tekintetem őt az orvosomnál. Zhang Tong jelentőségteljes pillantást vetett rám, a gyertyafény ott szökdécselt az arcán, s azt mondta, ha így fejezem ki magamat, azzal túlságosan lekicsinylem a saját érzéseimet, majd azzal folytatta, hogy már az elején megsejtette, mit érzek, „de ez tulajdonképpen teljesen természetes, a betegek mindig ragaszkodnak az orvosukhoz, ebben nincsen semmi újdonság. Kínában is csakúgy, mint külföldön, előfordul olyan, hogy orvos és páciense között szerelem szövődik, csak...”

Tudtam, hogy mit akar mondani. Nem reménykedem abban, vettem át a szót, hogy akár a legcsekélyebb mértékben is viszonzza az érzéseimet, ez egyedül csak az én ügyem, ma pusztán szerettem volna elmondani, hogy ne maradjon örök homályban, ha meghalok.

Igazából sok minden van, aminek kimondatlanul kell maradnia, mert ha egyszer szavakba öntik, elveszíti magasztos és titokzatos voltát, válaszolta Zhang Tong összehúzott szemöldökkel. Nem szerette, amikor a halált emlegettem, erre számtalanszor emlékeztetett.

– Ne hajtogassa már a halál szót ilyen könnyelműen, még mi, orvosok is csak ritkán beszélünk róla, pedig nap mint nap találkozunk vele.

Zhang Tong a vacsora végén desszertet is kért, és kávét ivott hozzá.

Ez nem túl nagy önámítás, kérdeztem. Zhang Tong a fejét rázta. Elmagyarázta, hogy a halál egy orvos számára egyszerre hétköznapi és szent. A buddhizmus tanítása szerint az ember újjászületik, így tehát a halál egyúttal egyfajta születés is egyben.

Viccelődve kérdeztem Zhang Tongtól, hogy ha újjászületnék, mivé változnék, talán malaccá?

A vacsora befejeztével elindultunk az étteremből. Az étterem csigalépcsője sötétbe borult, Zhang Tong figyelmeztetett, hogy csak óvatosan. Hangja a sötétből jött felém, s mintha valamilyen jelet kaptam volna, megálltam, közelebb húzódtam Zhang Tonghoz, és a sötétség adta bátorságtól vezérelve arcon csókoltam. Abban a pillanatban, amikor megcsókoltam, megéreztem a testéből áradó enyhe fertőtlenítőszagot, s ettől majdhogynem az arcán hagytam a szám. Ekkor Zhang Tong megszorította a vállamat, és halkán annyit mondott, hogy menjünk...

Amikor kiléptünk a Maximo étteremből, egyből ott találtuk magunkat a szikrázóan kivilágított széles Chang'an utcában, és én tudtam, hogy a Zhang Tong iránt táplált érzéseimnek ideje véget vetnem. Haza akart vinni, de mondtam, hogy nincs rá szükség, azzal sarkon fordultam, és elindultam a Tian'anmen tér irányába. Egészen addig, amíg megláttam a Tiltott Város kapujának fenséges építményét a Tian'anmen téren, ott éreztem magamon a Zhang Tongból átragadt fertőtlenítőszagot. Könnyeim fogadták a füzérekben tündöklő lámpafényt, s a könnyeken keresztül kissé elhomályosult előttem ez a fény – úgy tűnt, ez már a másvilág.

Nem tudtam eldönteni, vajon az élet maga-e az, amitől ennyire fájna megválni, vagy a benne lévő néhány „üres érzelem”, amihez így ragaszkodom.

Éjjel három órakor fölbredtem. A vágy mint egy szikla gurult felém száguldva. Liang Yure gondoltam, aztán Zhang Tongra – úgy tűnik, a fantáziám erre az életre ennyiben ki is merült. Nem akartam önkielégíteni, mert nem volt kedvem összetakarítani utána, ezért a vágy a tudatomba szorult: nem lehetett más, mint egy hitvány kis szexuális képzelgés.

Háromnegyed négykor felhívtam Liang Yut. Álomittas hangon szólt a telefonba, és azt kérdezte, rosszul vagyok-e. Nem, feleltem, csak hiányzik. Hihetetlenül fáradt, felelte, inkább holnap beszéljünk.

Másnap délben Liang Yu telefonált, és megkérdezte, mi volt ez az éjjel. Zhang Tonggal vacsoráztam, magyaráztam, aztán pedig nem tudtam elaludni, ezért hívtam fel. Liang Yu azonnal visszavágott, hogy ha Zhang Tonggal vacsoráztam és nem tudok elaludni, akkor Zhang Tongot hívjam, minek zavarom őt ezzel. Zhang Tongot nem zavarhatom, mondtam, mert neki ott van a tökéletes családja, és különben is te mégiscsak jobban szeretsz engem, mint ő. Ez az utolsó félmondat úgy hatott, mint a ragasztó, Liang Yu száját alaposan betapasztotta. Végül megkérdezte, hogy érzem magam, azután biztosított róla, hogy minden lehetőleg megtesz azért, hogy hamarabb hazajöhessen.

Az igazgató úr telefonált, és közölte, hogy Xin Ping végrendelkezett, és a megmaradt több mint hetvenezer yuanjának az egyharmadát rám hagyta. Nagyon meghatódtam, nem gondoltam volna, hogy Xin Ping így gondolt rám. Az elérzékenyülés után azonban azt mondtam a

főnökömmek, hogy semmi esetre sem fogadhatom el Xin Ping pénzét, ráadásul még ha elfogadnám is, úgysem mennék vele semmire. Megkértem, hogy vegye fel a kapcsolatot ez ügyben Xin Ping hozzátartozóival, vagy esetleg adja a pénzt Lulunak. Az igazgató úr elmondta, hogy rá is hagyott pénzt Xin Ping, amitől nagyon elszorult a szíve, hiszen egy ideig nagyon gyűlölte Xin Pinget, amíg azon aggódott, vajon megfertőzte-e őt is AIDS-szel. Biztattam a főnökömet, hogy ne vádolja magát, teljesen természetes, hogy ezt érezte akkor.

A pénz számomra tényleg semmit sem jelentett, nem volt más, mint egy halom papírszemét.

Beibei az utolsó este, mielőtt repülőre szállt, eljött meglátogatni. Arca ki volt pirulva az izgalomtól. Amikor levetette a kabátját, parfümillat csapta meg az orromat. Ha egy gyerek túl sok parfümöt használ, az nem jó, mondtam. Beibei megkérdezte, hogy miért. Mert a gyerekeknek, magyaráztam, különösen a lányoknak önmagukban is jó illatuk van, nagyon természetes illatuk, ezért aztán nincs igazán szükség rá, hogy parfümöt is locsoljanak magukra.

Beibei halkán megsúgta, hogy kibékültek Li Yanggal. Akkor jó, válaszoltam, ha esetleg megint összevesznétek, akkor sincs semmi baj, van még a világon más fiú is rajta kívül. Megkérdezte, hogy mikor fogok tudni kimenni hozzá Amerikába. Azt mondtam, hogy majd meglátjuk, egyelőre még nem gyógyultam meg, de amint jobban leszek, kimegyek hozzá.

Beibei súgva kérdezte, hogy melyik márkájú gumióvszer számít jónak. Egy gyermek kérdéséről pirultam el. Kitértem a válasz elől azzal, hogy igazán sajnálom, de már hosszú ideje nem használok ilyesmit. Beibei meglepetten nézett rám, majd bocsánatkérően annyit mondott: hiszen beteg vagy, hogy is felejtettem el.

Eltereltem a témát, megkérdeztem, hogy van az apja és Wen Qiang, még mindig annyit veszekszenek-e. Beibei legyintett: inkább ne is beszéljünk erről. Unszoltam, hogy maradjon vacsorára, van sáskarák, amit úgy szeret. Nem marad, mert az osztálytársai búcsúvacsorát szerveztek neki. Visszafojtottam a csalódottságomat, és könnyedséget színleltem: ó, hát ez nagyszerű, akkor siess, nehogy elkéss. Beibei felvette a kabátját, s a vékony anyag úgy fonta körbe fiatal és ruganyos testét, mintha az egész, egészséggel és reménnyel teli világot fonná körbe. Akárhogy is, Beibei mégiscsak egy rész volt a testemből, hát élvezze helyettem ő ezt a világot.

Beibei nagy sietve indult kifelé, s abban a pillanatban, amikor kinyitotta az ajtót, hirtelen megállt, és úgy nézett rám, mintha neheze esne elszakadnia tőlem.

– Anyu, akkor most megyek, de mindenképp gyere ki hozzám Amerikába!

Bólogattam, és csak mosolyogtam rá.

Szívem nem tudott könnyekre fakadni, mert már darabokra törött.

Másnap délben az ágyamon feküdtem, és mintha hallottam volna, ahogy a levegőbe emelkedik a repülőgép, melyen Beibei ült. Csörgött a telefon. Yu Li közölte, hogy Beibei elment. Tudom, mondtam. Azután letettem a kagylót. Ebéd után azonnal lefeküdtem. Nem azért, mintha álmos lettem volna, hanem mert a lelkem volt annyira összetörve, hogy nem tudtam állva maradni.

Délután ötször is csörgött a telefon, egyszer körülbelül három percen át. Este hét órakor aztán újból felhangzott a csörgés, és fel is vettem a kagylót: Liang Yu volt az. Kérdezte, hogy délután miért nem vettem fel, mire azt mondtam, hogy aludtam. Elmondta, hogy Yu Li megkérte, nyugtasson meg, hiszen Beibei nagyon is önálló, mindenről megvan a saját véleménye, Amerikában majd igazán kiteljesedhet. De én nem várom el tőle, hogy bármi kiemelkedőt vigyen véghez, vettem ellene, ha nem bízik túlzottan a szerelemben, akkor is egészen boldogan élhet majd.

Liang Yunek még mindig távol kellett maradnia egy ideig, de a lelkemre kötötte, hogy vigyázzak magamra, és megkérdezte, mikor kezdődik a harmadik kemoterápiám. Még nem

kérdeztem meg Zhang Tongtól, válaszoltam, majd holnap felhívom.

Fiatalabb néném nyitott be az ajtón, és megkérdezte, mit ennék vacsorára. Nem vagyok éhes, feleltem. Tudta, hogy Beibei az oka, és azt tanácsolta, ne törjem a fejemet túl sokat mindenfélén, most saját magammal kell törődnöm. Megkérdeztem, hogy mi újság Zhang Wenzhenggel. Néném azt mondta, remekül van, lehet, hogy kinevezik igazgatóhelyettesnek.

Felvettem a nagynénémnek, hogy keressen szeretőt, „ha már elválni nem akarsz, miért ne próbálnál mást megoldást keresni, mondjuk egy szeretőt...”. Néném tágra nyílt szemmel meredt rám, úgy gondolta, csak a rák miatt zavarodtam össze, hogy egy ilyen ötlettel állok elő. Nem is látszik rajtad, vágtam vissza, hogy ilyen hagyománytisztelő nő vagy, hát jó, akkor csak őrizgesd szépen a névházasságodat, és menj pityeregni.

– De a házasság nem csak a szexből áll, ott van például...

Türelmetlenül félbeszakítottam az önámítását:

– Jól van – mondtam –, az erkölcs zsizsikje már szépen kirágta a lelkedet, és nem maradt más, csupán az üres kéreg. De egyet jegyezz meg: többet ne panaszkodj, áldozd fel magad emelt fővel ennek az impotens férfinak.

Másnap még nem keltem fel az ágyból, amikor ismét a néném kopogtatott. Pizsamában dideregve nyitottam ajtót, s hideg fuvallat csapott be az ajtón, úgyhogy sietve bújtam vissza a takaró alá. Nagynéném nagyon csinosan volt öltözve. Megkérdeztem, hová készül, mire elmondta, hogy Zhang Wenzheng vett egy új lakást, ma mennek megnézni, s megkérdezte, nem tartok-e velük. Én minek mennék, kérdeztem, nem én veszek lakást. Néném felcsattant, hogy milyen lehetetlen vagyok, azzal elment.

Ezúttal nem a tervezett kemoterápia miatt kellett befeküdnöm a kórházba, hanem mert az állapotom rohamosan romlani kezdett. Ezelőtt még egy kemoterápián vettem részt, ami szám szerint a harmadik volt. Zhang Tong és Yu Jie is maximális optimizmussal állt az esetemhez, minden egyes vizsgálati eredmény azt mutatta, hogy a rákos sejteket sikerült megfékezni, ráadásul már a hajam is kezdett visszanojni. Zhang Tong egyfolytában az életerőmet dicsérte, úgy gondolta, én vagyok a legfigyelemreméltóbb betege.

Aztán a harmadik kemoterápia utáni harmadik napon romlott az állapotom. Ez először is óriási megrázkódtatást jelentett Zhang Tong számára, épp, mint egy tapasztalt gazdának az, ha a küszöbön álló aratás meghiúsul – el tudjuk képzelni, mit érez olyankor. Yu Jie csak magában motyogott, mint valami öregember:

– Ez meg hogy lehet, ez nem lehetséges, hiszen a kemoterápia olyan remekül ment...

A magam számára ez nem volt meglepetés, mint ahogy egy írásműnél sincs semmi szükség rá, hogy az ember még tovább írja, ha már egyszer a végéhez ért. Tegye csak szépen a végére a pontot – ez a legbölcsebb döntés.

Ez alkalommal egyágyas szobát kaptam, mindenféle gépek strázsáltak mellettem, mint valami őrszemek. Persze ezek a gépek csupán a testemet őrizték, a lelkemmel tehetetlenek voltak. A lelkem szabad volt, s láttam, hogy már kiterjesztette szárnyait, és egyre közelgett a nap, amikor felszáll majd.

Bejött Zhang Tong, háta mögött pedig Yu Jie. Mindketten zajtalanul mozogtak, mintha kísértetek volnának. Zhang Tong arckifejezése most is ugyanolyan nyugodt volt, de most a szokásosnál erősebben szorította meg a kezemet, jelentőségteljesen, bár ezt csak a saját megfigyeléseim alapján szűrtem le.

Yu Jie korholni kezdett: nem gondolta volna, hogy ilyen gyenge vagyok. Ez nem gyengeség, feleltem, hanem a kötelező végjáték. Yu Jie megvető pillantást vetett rám, és azt mondta, ha már az elején tudja, hogy a végén majd feladom, nem erőlködött volna egyáltalán, hiszen minek is.

Zhang Tong egy intéssel leállította Yu Jiét, aki ezután csak állt ott karba font kézzel.

Zhang Tong együttérző tekintettel nézett rám, az ilyen tekintet csakis orvosé lehet, még hozzá olyan orvosé, aki belátja, nem tehet semmit azért, hogy megmentse a betegét a haláltól, mégsem tud beletörődni a tehetetlenségbe, ezért hát könyörög. Könyörög, hogy a beteget életöztöne helyreálljon.

– Xiaoqi, ne csinálja ezt, ez nagyon felelőtlen dolog, magának semmi oka arra, hogy ilyen állapotban legyen.

Nyugodtan néztem rá, és megkérdeztem, ugye, nem akar ő is leszidni, mint Yu Jie. Az orvos feladata annyi csak, hogy életet mentsen, de a sorssal szemben mindenki ugyanolyan tehetetlen, nekem pedig ez a sorsom. Zhang Tong a szavaim hallatán csak az orra alatt mormolt valamit, azután odament Yu Jiéhez, és a fülébe suttogott egy darabig, majd mindketten távoztak.

Liang Yut szerettem volna látni a leginkább, mert ő volt az egyetlen férfi ezen a világon, aki nyíltan kimondta, hogy „szeret”. Nem firtattam, hogy szerelmének ténylegesen mekkora is a valóságtartalma, mert egy ilyen ember számára, mint én, akinek bármelyik nap kopogtathat a halál az ajtaján, ennek már semmi jelentősége. Az számított csak, hogy szavaiból és tetteiből is kitűntek a szeretet összetéveszthetetlen jegyei. Ha osztályozni kellett volna, biztosan átmegy a vizsgán gond nélkül – mi többet remélhettem volna még?

Csak hogy úgy látszott, Liang Yu eltűnt erről a világról. Már három napja nem vette fel a telefonját. Attól félttem, hogy valami baj érthette, és szerettem volna megkérdezni Linget, de neki pedig nem tudtam a telefonszámát.

Tudatom ekkor ébrenlét és eszméletlenség között tétovázott, ezért miközben érzékeltem minden evilágit, egyszerre a holtakkal is kapcsolatba kerültem. Legelsőnek Xin Pinget láttam meg – nem gondoltam volna, hogy a túlvilágon is olyan tündöklő jelenség lesz majd, igazi szépség volt kísértetnek is. Csak mosolygott rám, talán mert úgy gondolta, hogy ez az arckifejezése a legelbűvölőbb, vagy azért, mert még nem tartoztam egészen az ő világába, s ezért nem tartott méltónak rá, hogy beszéljen hozzám. Xin Ping, szólítottam meg, még mindig úgy tartod, hogy Liang Yu szeret engem? Most még telefonon sem érem el, ezt mivel magyarázod? Xin Ping még mindig csak mosolygott, teljesen hidegen hagyta a kérdésem. Kissé feldúltan kiáltoztam a nevét: Xin Ping, Xin Ping!

Éreztem, hogy valaki megsimogat: egy kis melegség járta át a bőrt a karomon, s onnan egészen a szívemig jutott – biztos voltam benne, hogy ez nem Xin Ping. Hallottam, hogy valaki a nevemen szólít, s amikor kinyitottam a szememet, a kápráztató világosság egyszerre mindent valószerűtlenné változtatott. De az is lehet, hogy már nem voltam a való világhoz szokva, s még a fényt sem tudtam elviselni.

Liang Yu arcát összegyűrte a szenvedés, ezért kételkedtem abban, hogy valódi. Kinyújtottam hát a kezemet, hogy megsimogassam azt a gyűrött fájdalmat, de mintha mérföldekre lett volna tőlem, hiába szedtem össze minden erőmet, csak nem értem el.

Valójában csak ábránd volt, hogy kinyújtom a kezemet, igazság szerint egyáltalán nem bírtam kinyújtani, mindkét kezem ott feküdt szófogadón a testem mellett ugyanúgy, már nem volt erőm ahhoz sem, hogy felemeljem őket. Az egyetlen, amivel még ki tudtam magam fejezni, a tekintetem volt, mert láttam, hogy a körülöttem lévők mind meredten néznek velem farkasszemet, még pislogni sem mernek.

Yu Li hóna alatt egy könnyű kis Toshiba laptop volt, s amikor odapillantottam, halkan mondta: Bebei levelet küldött, akarod elolvasni? Bólintottam. A számítógépet az éjjeliszekrényre helyezte, csatlakozott az internethez, kinyitotta a postafiókját, majd odafordította a képernyőt. A levél Yu Linek és nekem volt címezve: „Kedves Apu és Anyu!” Még csak a

megszólítást olvastam el, de könnyeim azonnal elhomályosítottak előttem mindent.

Yu Linek át kellett vennie a gépet, hogy felolvassa nekem a levelet. A lényege az volt, hogy megérkeztek Amerikába, nincsen semmi baj, úgyhogy megnyugodhatunk. A legvégén újra megkérdezte, hogy mikor tud kijönni anyu is, hogy meggyógyult-e már, és azt írta, ő várni fog...

Yu Li, miután végigolvasta a levelet, összecsukta a gépet, és kiment. Azt gondoltam, biztosan a könnyeit ment letörölni. Amikor kettesben maradtunk a szobában Liang Yuvel, ő megköszöri a torkát, és azt kérdezte:

– Miért kell ennek így lennie? Szedd össze magad inkább, nem szabad feladnod, nincs jogod hozzá, hogy feladd!

– Nem kerülhetem el a sorsomat...

Hangom olyan halk volt, hogy én magam is alig hallottam, de Liang Yu megértett, és sietve vetette ellene, hogy az ember igenis saját maga tartja kezében a sorsát, mint ahogy anno ő is úgy döntött, hogy otthagyja a kiadót, és inkább filmezéssel foglalkozik, s lám, egész mostanáig elmondható, hogy jól járt ezzel.

– Talán nem én magam vettem kezembe ekkor a saját sorsomat? – kérdezte Liang Yu, s egészen belepirult.

Hogy amikor az életem vége felé még ilyen értelmetlen vitát kelljen folytatnom Liang Yuvel, az minden bizonnyal még jobban felgyorsította az elmúlásomat. A testemben bekövetkező szerveletelenség a gondolataimnak is gátat szabott, vagy ahogy az orvostudomány fogalmaz: sokkos állapotba kerültem.

Amikor ismét magamhoz tértem, már nem tudtam megkülönböztetni egymástól Zhang Tongot és Liang Yut, csak azt éreztem, hogy az ágyam előtt jó néhányan állnak, de hogy mit viselnek, hogy néznek ki, és melyik hang kihez tartozik, már összefolyt előttem. Ekkor valaki odajött, lehajolt hozzám, és azt mondta: pihenjen egy kicsit, csukja be a szemét. A szaglásom még valamelyest működött, s ennek a halványan megmaradt érzéknek köszönhetően megállapítottam, hogy aki hozzám beszél, az Zhang Tong. Szerettem volna megfogni a kezét, de mivel nem volt erőm felemelni a kezemet, Zhang Tong mit sem tudott erről a szándékomról, így pedig a vágyam nem teljesült be.

Aki tehát Zhang Tong mögött állt, nyilvánvalóan Liang Yu volt, életem szerelmének hordozója, s egyike a legfőbb okoknak, ami miatt olyan nehezemre esett megválni ettől az élettől.

Mindig is úgy tartottam, hogy az ember teste bizonyos értelemben a tudatban létezik, nem pedig fordítva. Vagyis amikor a tudat már összeomlott, azután kezd a test is szép lassan tönkremenni, majd elmúlni. A test betegsége is abból fakad, hogy a tudat valamilyen támadást szenved el.

Boldogan csatlakoztam a halálhoz, mert a lelkem már abba a világba tartozott, s a valóságnak számomra már semmi jelentősége nem volt. Csak arra vártam, hogy a testem megsemmisüljön teljesen, hogy felszállhasson a lelkem...

Egészen másnap hajnali négy óráig eltartott, míg végül megszabadultam a halandó világ szenvedésétől. Az utolsó pillanatom volt a legtisztább. Láttam Liang Yut, ahogy összerokadva ül a fehér széken, s jobb kezével összeborzolt hajába túr. Ő nem nézett rám, és nem is beszélt hozzám, biztosan azt hitte, hogy nem vagyok eszméletemnél, már pusztán csak élőhalottnak tekintett.

Csakhogy én éberem figyeltem őt, s az éberségem sajnálattal telt meg. Hirtelen kitisztult hangon szóltam hozzá:

– Liang Yu, én tényleg nagyon hálás vagyok neked. Ne szomorkodj...

Láttam, hogy Liang Yu kissé rémulten kapja fel a fejét, s kezét lassan kihúzza madárfészekre hasonlító kócos hajából. Miután meggyőződött róla, hogy a hang valóban tőlem származott, megörült. Biztosan azt hitte, hogy csoda történt, azt hitte, hogy visszatértem a halálból. Azon nyomban felpattant, odaszaladt hozzám, és megragadta a kezemet. Figyelmeztettem, hogy ez csupán a letűnő nap utolsó ragyogása: az Ég minden haldoklónak rendel néhány értékes pillanatot, hogy még lezárhassa a földi szálakat. Esetemben ez azt jelenti, hogy megköszönhetem neked a hozzám való jóságodat, és még annyit, hogy ha lehetőség adódik, kérlek, tartsd szemmel helyettem Beibeit... és tegyél meg, amit lehet, a nagynénémért és a nagybátyámért, hogy kifejezd irántuk azt, amit én...

Nem hittem, hogy ilyen rövid lesz ez a ragyogás, még a köszönetnyilvánításomat sem tudtam befejezni, és elveszítettem az eszméletemet. Ekkor tudtam meg, hogy az ember lelke tényleg képes kiszabadulni a testéből, hogy felszálljon. Miután elveszítettem az eszméletemet, szegény Liang Yu mint az őrült rohant, hogy orvost hívjon. Lelkem már tisztában volt vele, hogy nincs, ami megmenthet, így hát Liang Yu viselkedését egyszerűen komikusnak találtam. Ami azonban elkeserített, hogy az orvos, aki bejött, nem is Yu Jie volt, és még kevésbé Zhang Tong. Persze számítottam erre, hiszen ők nem vállalnak éjszakai ügyeletet. Egy idegen rezidens sietett be, idegesen ült le az ágyam szélére, és először a pulzusomat tapogatta, utána pedig a szemhéjamat húzta fel, majd halkán mondott valamit Liang Yunek és kiment. Liang Yu a székre rogyott, és bár alig volt némi fény, annyit azért ki tudtam venni, hogy egyáltalán nem hullat könnyeket.

Lelkem nagyon rövid időt töltött még a való világban, így aztán nem láthattam Zhang Tongot még utoljára. Az utolsó kép, amit láttam, Liang Yuvel volt teli, s azt a végső hálát, ami éreztem iránta, már nem oszthattam meg vele – ez volt lelkem nagy bánata.

Akárhogy is, hálával teltem el Liang Yu, Zhang Tong, Yu Li, de még Yu Jie iránt is. Reméltem, hogy találkozom majd velük a másvilágon, ha még emlékezni fogok erre a világra, ahol megtapasztalhattam az élet örömét, a halál komorságát és mindazokat az érzéseket, melyek ugyanolyan értékkel bírnak bármelyik világban – köztük persze a legfontosabbat: a szerelmet.

A FORDÍTÓ UTÓSZAVA

21 gramm szerelem – a regény helye a mai Kínában és a mai kínai irodalomban

Peking, a mai Kína és a kínai műveltség

...Peking minden szegletét úgy ismerem, mint a tenyeremet, olyan vagyok, mint egy kullancs, ami a város testére tapadt, megérezem minden apró rezdülését. Peking számára én azonban nem vagyok több egy porszemnél, bár ő táplált és nevelt, talán még örömmel is fogadja majd, ha eltűnök színéről, mert a testemben rosszindulatú daganat növekszik.

De én szeretlek téged, Peking. Nem számít, mennyire vagy zilált vagy káprázatos; nem számít, mennyire zordul vagy gyengéden bánsz velem, olyan vagyok, mint a szeretőd, feltételek nélkül szeretlek. Most ugyan úgy döntöttél, elűzöl, eldobsz magadtól, mintha csak leporolnád a bőrödre tapadt porszemeket, de még így is te vagy a mindenem. Nem értheted a bánatom, a nyomorúságom, hisz' te óriás vagy, hogyan is láthatnád, milyen apró és gyöngye vagyok én? Én mégis szeretlek, apró lényem összes gyöngeségével borulok le hatalmasságod előtt.

A fenti sorokat olvasva jól látható, mennyivel többet jelent a regényben Peking pusztá helyszínnél. A főszereplő nem egyszerűen kínaiként, hanem pekingiként azonosítja magát. Pekinghez olyan szervesen kapcsolódik, hogy közelgő halálát is úgy írja le, mintha a város taszítaná ki magából s egyúttal az életből is. Peking az étellel válik azonossá, mely nem tűri meg magában a betegségben szenvedőket, és nem tanúsít irántuk a legcsekélyebb részvétet sem. Peking utcái telis-tele vannak zsi bongó étellel, a haldoklóknak pedig nincs más választásuk, mint elkendőzni állapotuk súlyosságát. Az AIDS-ben szenvedő Xin Ping még élete utolsó napjaiban is olyan jól öltözött és elbűvölő, mintha csak egészséges lenne. A főszereplő, Xiaoqi is igyekszik kalapokkal fedni a kemoterápia okozta kopaszságát. A betegségnek nincs helye a városban; ha kiderül, az embert megbélyegzik, ha pedig rejtve marad, az utca embere semmilyen megértést nem tanúsít: a taxisofőr kényelmeskedő milliomosnak gondolja a legyengültségtől lassan vánszorgó utasát, a takarítók rosszallóan méregetik a mosdóban öltözködő, csontsoványra fogyott nőt. Megértést és együttérzést az egészség és a szépség vált ki: a fehér sportkocsiból kiszálló csinos, fiatal nő egy pillantás alatt elnyeri az összeverődött emberek szimpátiáját, akik egy perccel előtte szemtanúi voltak, ahogy az autó felborít egy biciklistát.

Xiaoqi kórházi szobatársának, az első „nyolcasnak” történetén keresztül bepillantunk egy, a mai Kínára jellemző társadalmi jelenségbe is. Kína rohamos gazdasági fejlődésének egyik velejárója a nagymértékű városiasodás. Az egyre növekvő nagyvárosok folyamatosan vonzzák a vidéken élőket, akik azzal az illúzióval hagyják maguk mögött szülőhelyüket, hogy majd több munkalehetőségük és magasabb fizetésük lesz a városban, ahol jobb életszínvonalon élhetnek. Sajnos azonban a vidéki bevándorlók olyan nagy létszámban özönlenek a tengernyi lehetőséggel

kecsegtető nagyvárosokba, hogy csak keveseknek sikerül valóban megtalálniuk a számításukat; többségük nehéz körülmények között él, de gyakran előfordul az is, hogy a körülmények folytán lezülnek. Ahogy a „nyolcas” fogalmaz: „egyedül küzdöttem el magam idáig, nem gondoltam, hogy Peking végül nem fogad be”. Az ő esetében a betegség az, ami miatt kitaszítottá válik, de vidéki sorstársai nagy számban élnek át hozzá hasonlóan a kitaszítottság érzését.

A regényben kibontakozó város helyenként kegyetlen ugyan, de Xiaoqi hibái ellenére is rajongva szereti. A szeszélyes időjárást okolja a pekingiek szeszélyes természetéért. A fentebb idézett képben a pekingi homokviharak szerepelnek: a finom homokszemek ilyenkor a levegőben kavarnak, és mindent beborítanak, az emberek nem győzik porolni a ruháikat, hogy megszabaduljanak tőlük – Peking „testén” az emberek a porszemek, a megszemélyesített város tehát saját lakóinak kinagyított mása.

Xiaoqi számára a város két nyugvópontot biztosít: az otthont és a kórházat. Utóbbi afféle zárványként működik a környezetében, mert ez az egyetlen hely, ahol a betegséget nem bélyegzik meg, hiszen zárt közösségét jórészt a betegek adják. Éles ugyan a kontraszt a páciensek és az őket ápoló nővérek meg orvosok között, de a kórház falai között betegnek lenni hétköznapi, természetes dolog: ebben a térben nem a falakon túli világ normái érvényesülnek.

A főszereplő otthona Peking szívében, a híres *hutongok* egyikében található. A *hutong* szűk kis utcák láncolata, olyan sikátornegyed, mely a régmúlt idők városképének emlékét őrzi. Xiaoqi családja egy ilyen *hutongban* található, úgynevezett *siheyuanban*, vagyis négyszögletű udvarházban él, mely szintén Peking jellegzetessége: négy összetartozó épület szegélyezi a kívülről fallal körbevett belső udvart, mely így privát teret biztosít az udvarházban élő család számára. A család maga pedig adott esetben ugyanúgy működik, mint az udvarház, melyben él: óvja a külvilágtól azt a családtagot, aki betegségben szenved. A beteg státusza nem független, a rokonok féltő gondoskodása falként veszi körbe.

A tér tehát, melyet tágabb értelemben Peking, szűkebb értelemben pedig a *hutong* és az udvarház jelent a regényben, egyszerre a pekingi hagyományoknak, valamint a pekingiek életének, közösségi és egyéni működésének lenyomata is.

A Pekinghez kapcsolódó utalások sorába tartozik az is, amikor Xiaoqi felidézi a Lao She (1899-1966) házában tett látogatását. Lao She említése a regényben csak még tovább hangsúlyozza Peking jelentőségét, hiszen a regényíró, akit a magyar olvasók *A Tigriskisasszony meg a férje* valamint a *Macskaváros krónikája* című művéről ismerhetnek elsősorban, maga is pekingi volt, és a városra jellemző nyelvhasználatot, a helyi szókincset és fordulatokat előszeretettel örökölte meg írásaiban. A róla elnevezett kínai irodalmi díj, mellyel 2012-ben Xue Yanpinget is jutalmazták a *Lazúrkő* című regényéért, a pekingi nyelvjárás irodalmi továbbörökítéséért jár.

Lao Shén kívül még a neves huszadik századi kínai drámaíró, Cao Yu (1910-1996) *Zivatar* című színdarabja is említettik. Ez a mű a modern kínai drámairodalom egyik legjelentősebb alkotása, egy család tragédiájának története.

A Pekinghez kapcsolódó utalásokon kívül persze megtalálhatók az általános kínai műveltséghez, hagyományokhoz kapcsolódó elemek is a regényben. Xiaoqi együtt ünnepli családjával a kínai holdújévet, mely a kínaiak legfontosabb ünnepe. A hagyományos kínai orvoslás egyik Kínában közzismert alaptételét is felidézi a szöveg: „ha az embert megműtik, azzal kárt tesznek a *qi* forrásában” – a *qi* kifejezés az életerőt, energiát jelenti. Zhang Tong egy helyütt a „lélek mérnökének” aposztrofálja Xiaoqit: ezt a kifejezést a kínai olvasók jól ismerhetik, ugyanis számos kínai iskolában a falra függesztve olvasható a Sztálinnak tulajdonított idézet: „A tanárok a lélek mérnökei”. A „lélek mérnökei” kifejezést Sztálin egy Gorkij házában

elmondott beszédében használta 1932-ben, ekkor írókra, majd később általános értelemben a kultúra művelőire vonatkoztatva.

A fordítás az eredeti kínai szöveg alapján készült, a fordító pedig igyekezett mind kulturális, mind nyelvi szempontból hűen tükrözni az eredeti művet. A kínai tulajdonnevek latin betűs átírásakor a regényben éppen ezért a nemzetközi használatban lévő *pinyin* átírás található, mely a népszerű magyar átírással szemben speciálisan a kínai nyelvre kidolgozott szabályrendszere szerint pontosan tükrözi a kínai hangzókészlet helyes kiejtését.

A kortárs kínai irodalom női oldala

Az 1990-es évektől kezdődően a kínai irodalmi színtéren egyre nagyobb számban jelennek meg a női szerzők, akik írói pályafutásuk kezdetével egy időben ismerkedtek meg a nyugatról beáramló feminizmus szellemiségével. Bár a kínai írók stílusukban, témaválasztásukban vagy kifejezőmódjukban gyakran egymástól merőben eltérőt is alkothatnak, többségükre jellemző motívumként azonban mégis kiemelhető a női test, illetve tágabb értelmezésben a női testtudat, testkép vagy testélmény irodalmi bemutatása. A kortárs kínai irodalom különféle irányzatai között ezért megjelent a *testirodalom*nak nevezett kategória, melybe a női testet kendőzetlenül, gyakran profán módon, az addigi szemérmes hagyománnyal szembemenő szókimondással az olvasók elé táró műveket sorolják.

A női test effajta „leleplezése” persze megosztja a kínai irodalomkritikusokat; néhányan helytelenítik, hogy a hagyományos kínai szemlélet szerint erkölcsi normaként elfogadott női szeméremre a kortárs írók fittyet hánynak. A szerzők számára azonban az adja e motívum fontosságát, hogy a nők és a nőiség élménye mindezidáig háttérbe szorult a férfiak által dominált irodalomban, melyben a nőket és a női testet külső szemszögből ábrázolták csupán.

E regényből is jól látható azonban, hogy a testirodalom korántsem csupán szexuális aspektusból mutatja be a női testet. A szexus női oldalának ábrázolása mellett a regény fő motívuma, a halálos kór maga is a nőiséghez kötődik, lévén hogy Xiaoqi petefészekrákban szenved. Betegsége, fájdalma, az orvosi vizsgálatok és beavatkozások, melyeken keresztül megy, szinte egytől egyig kizárólag nők által megtapasztalható jellegűek. A cselekmény kibontakozásával ráadásul az a folyamat tárul az olvasó elé, ahogy a testet a betegség egyre inkább felemészti: Xiaoqi egyre soványabb, sápadtabb, haja kihullik, egyre kevésbé tudja kontrollálni saját testét. Orvosai szemében a teste ráadásul tárgyiasul, csupán tudományos szempontból vizsgálják. A regény kezdetén Xiaoqi még az öregedés jeleit vizsgálja magán a tükörben, majd a betegség előrehaladtával teste egészen megváltozik, nőiségét fokozatosan elveszíti, teste és lelke egyre inkább kettévál, s a halál pillanatában teljesen el is szakad egymástól. Lelke azonban e pillanatban is egy nő lelke marad, aki az életet női testben tapasztalta meg.

E mű a mai kínai irodalmi színtéren tehát a testirodalom irányzatához sorolható. Az író maga ugyanakkor nem tagja egyik hivatalos írószövetségnek sem, fontosnak tartja, hogy a lehető legnagyobb mértékben megőrizze alkotói szabadságát és független státuszát, s így közvetlen autentikus képet a mai Kínáról és a mai kínai társadalomról.

blogunkon, csatlakozz közösségünkhöz a [Facebookon!](#)

Table of Contents

[Borítószóveg](#)

[ELŐSZÓ](#)

[21 GRAMM SZERELEM](#)

[A FORDÍTÓ UTÓSZAVA](#)